

OTVORITE VRATA NAJŠOKANTNIJEG
TRILERA DO SADA...

DEVOJKA KOJU SI VOLEO

A.R.TORI

SVETSKI BESTSELER

www.vulkani.rs

A. R. Tori

Devojka koju si voleo

*Ova knjiga posvećena je Tereziji,
sestri koja razume lepotu velike knjige,
Dr Pepera, dremku i pseći zadrž.*

*Naziv originala: A. R. Torre THE GIRL IN 6E
Prevela Magdalena Reljić*

Beograd, 2014.

Dugo ga zamišljam i u svojoj glavi stvaram čudovište grotesknih crta lica i proporcija. Međutim, dok stoji preda mnom, bistrog pogleda i nakrivljene glave, to je samo muškarac. Blago proćelav, s desetak kilograma viška i usnama koje se keze. Sužene oči i čvrst stav, kombinacija zlokobnog efekta. Ovaj čovek, taj proćelavi, gojazni čovek, koji mi je šaputao na uho, izlivajući ogavne misli iz svoje duše, pokazao mi je mračnu stranu svoga srca. I sada, on mi se približava, uzbuđenje izbija iz njegovog tela poput odvratnog smrada.

On misli da sam slaba. Misli da može manipulirati mnome i potčiniti me. Ubiti me, kao i sve one devojke pre mene. On nema pojma da moja sitna građa i nežno lice kriju zlo ravno njegovom. Napipavam nož u svom džepu i svojski se trudim da zadržim osmeh na licu.

Ovo je to. Ovo je moje vreme.

ČEKAJ

*„Um je zasebno mesto, pa u sebi može od raja načiniti pakao,
i pakao od raja. “*

Džon Milton, *Izgubljeni raj*

Skidanje je moja svakodnevnica. Većina žena to radi bez razmišljanja automatskim pokretima koji postižu krajnji rezultat. Međutim, ako se pravilno izvede, skidanje može da bude svojevrsna predigra, seksualno zavođenje koje briše sve racionalne misli i ostavlja muškarca potpuno i ultimativno u vašoj milosti. Ja sam majstor te umetnosti.

Klečim na krevetu i prstima klizim po svojoj koži lakim, izazovnim pokretima koji mi izoštravaju čula i nadražuju telo. Sporo uzdišem, dah mi podrhtava dok ruka putuje po osetljivim delovima, prorezu dekoltea, čipkom pokrivenim grudima. Oči držim zatvorene, podređene njemu, i čekam zapovest. Ona uvek sledi.

„Skinu se. Polako.“ Glas pripada strancu, čije su engleske reči natopljene kulturom i dijalektom. Pokoravam se, dižući pogled i nežno grizući donju usnu. Kratko se obližujem i čujem njegov uzdah. Ruke dižem na vrat i, okrznuvši prstima ključnu kost, uvlačim ih pod bretele svilenog neglizhea. Spuštam jednu bretelu, zatim drugu, svila se nabira na mojim dojka, viseći s bradavica. A onda se propinjem na kolena, prekrštam ruke i zadižem tkaninu naviše, puštajući da mi otkrije nekoliko centimetara kože, sve dok ne obnaži oblinu dojki, vrat i napućene ružičaste usne.

„Lepo“, stenje on. „Vrlo lepo. Sviđaš mi se, Džesika.“

Džesika nije moje pravo ime. On misli da me poznaje. Svi oni misle da me poznaju. Uostalom, videli su moju stranicu na Fejsbuku, sve one slike obrađene u Fotošopu koje čine moj fabrikovani život. Veruju onome što vide, jer žele da veruju. Žele da veruju da sam normalna. I tih nekoliko kratkih trenutaka ja sam s njima, zavaravajući sebe da verujem u istu laž.

Okrećem se prema zidu i ustajem, svlačeći skupe tange preko preplanulih kukova, onda se saginjem, sevajući najintimnijim delovima ka njegovim gladnim očima. Vezena čipka klizi niz moje noge i pada mi oko članaka, uplićući se oko italijanskih cipela s visokim potpeticama na savršeno pedikiranim stopalima. Sada sam gola i spuštam se da pred njim legnem na bok kako bi se njegove gladne oči naslađivale mojim telom. Lampe, jarke i vruće, osvetljavaju mi nagu kožu tako da izgleda svetlucavo. On nešto govori sa uzbuđenjem u glasu i neznatno pojačanim akcentom.

„Dodiruj se. Samo prstima. Hoću da vidim kako svršavaš.“

On želi moje prste, zavodljivu predstavu uzdaha, jecaja i vešte predigre. S vremenom prsti neće biti dovoljni. Prilikom sledeće seanse želeće više, veće, dublje moje glasnije uzdahe i jači orgazam. Tada više neće biti tajni, ni granica, ni uzdržanih zahteva. Međutim, trenutno sam njegova, da sa mnom radi šta god poželi. I trenutno on želi moje prste.

Nakrivljujem telo kako bi mogao da vidi moje razdvojene noge i međunožje, potpuno golo, vlažno i otvoreno. Iskusnim pokretima uvlačim jedan prst, zatim dva, guram ih unutra i napolje sporim, zavodljivim kretnjama, sklopljenih očiju i zabačene glave. Čujem njegov uzdah, šuškanje odeće, rajsferšlus i stenjanje kada mu ruka obuhvati penis. Nepovezane reči, kratki upliv u strani jezik, ali njihovo značenje mi je jasno. Ubrzavam rad prstiju, a onda zastajem, šireći usmine i otkrivajući osetljivi pupoljak, koji ima moć nad mojom ekstazom. Tiho ječim, uzdasima koji nagoveštavaju čežnju i pohotu, vlažeći moj nabrekli klitoris, promena ritma izaziva ponovno stenjanje.

„Džesika“, šapuće moje ime, nabijajući svaki slog žudnjom i potrebom. „Molim te. Moram da vidim kako svršavaš.“

Otvaram oči, zureći napred u jarku svetlost, koža mi je orošena. Grizem se za donju usnu, šireći oči kada mi prsti opet urone u dubinu, brzim, žustrim pokretima, koža o kožu; svakim udarcem trljam klitoris nadražujućim pokretima koji me vode ka orgazmu.

Neću svršiti. Pravi orgazam događa se retko, kada ga moje napaćeno telo iznemoglo izbljune, u fazonu *evo ti!* poklona. Međutim, u većini slučajeva prezasićena sam seksom, i moje telo, moja pica, postali su imuni na nadražaj. Međutim, on to ne zna. Zna samo da deset minuta pošto umočim prste u vlažne prevoje mog svetišta, moja leđa se izvijaju, oči sklapaju, iz grla se otima krik i celo telo potresa najjači orgazam u mom životu; sve dugujem tom lažnom orgazmu. Kao i uvek.

On stenje na moj svršetak, proizvodeći šakom klizave zvuke zapanjujuće brzine, i svojevrsno šištanje zapljuskuje mi uši, drhtavi jecaj koji se gubi u prigušenom dahtanju.

A onda nastaje muk. Bez disanja, bez šuškanja odeće, bez zadovoljnih uzdaha.

Oglašava se električni pisak, ton koji sam čula bezbroj puta. Protežem se, grabim rublje i skačem s kreveta, pažljivo koračajući po mekom tepihu na štiklama od deset centimetara, sve dok ne stignem do kompjuterske tastature. Pritiskam taster za napuštanje veb sajta.

Svetla se gase.

Tri godine nisam dotakla drugu osobu. Izgleda kao težak zadatak, ali nije. Više ne, zahvaljujući internetu. Internet mi omogućava finansijsku sigurnost i obezbeđuje sve što poželim u zamenu za broj moje kreditne kartice. Zbog nekoliko sitnica morala sam u podzemlje, i u tom svetu odlučila sam da pribavim još neke zanimljive stvarčice, poput novog identiteta. Sada sam, kada je to potrebno, Džesika Bet Rajli. Pseudonim koristim kako bih sprečila ostale da otkriju moju prošlost. Sažaljenje je emocija koju želim da izbegnem. Podzemlje pruža obilje izazova, ali osim jednog primetnog izuzetka sačuvala sam se od ilegalnog oružja i neregistrovanih pištolja. Znam svoje granice.

Kurir me je dosad upoznao zna da ostavi kutiju u hodniku i da nažvrlja moje ime na mesto potpisa. Zove se Džeremi. Pre otprilike godinu dana bio je bolestan i njegov zamenik došao mi je na vrata. Odbio je da ostavi pošiljku na neviđeno. Skoro sam otvorila vrata i posegnula za njegovim skalpelom. Skoro svi uvek nose skalpele. To mi se sviđa kod kurira. Ostala sam pri svome, odbijajući da otvorim vrata, a on se tvrdoglavo prepirao sa mnom sve dok se nije umorio i otišao, odneviši prokletu pošiljku sa sobom. Džeremi se od tada više nije razboleo. Ne znam šta ću ako on prestane da radi. Sviđa mi se Džeremi i, sudeći po onome što vidim kroz špijunku, ima šta i da mi se sviđi. Mišićavo telo, kratka, tamna kosa i osmeh koji se brzo i lako širi na njegovom skladnom licu, čak i kada nema nikakvog razloga za smeh.

Prvi psihijatar kog sam angažovala rekao je da patim od antropofobije, a to je patološki strah od interakcije s ljudima. Dakle, antropofobija u kombinaciji sa zdravom dozom kruorimanije, a to je opsednutost ubistvom. Što mi je psihijatar saopštio putem Skajpa. U zamenu za njegovo stručno mišljenje, gledala sam ga kako drka. Imao je mali penis. Mislim da je bio u pravu za tu drugu dijagnozu. Međutim, ne plašim se interakcije s ljudima. Plašim se onoga što bi se desilo kada bih se dovoljno približila tim ljudima zarad interakcije. Recimo samo da se ne uklapam dovoljno dobro u društvo.

Našla sam način da izbegnem fizički kontakt s ljudima, i tako ceo dan provodim u virtuelnoj interakciji s njima. Za one koji me gledaju putem vebkamere, ja sam JessReilly19, vesela devetnaestogodišnja studentkinja ugostiteljstva, koja uživa u pop muzici, maloletničkom opijanju i kupovini. Niko ne zna moje pravo ime. Ja sam ono što klijenti žele da budem, a njima tako odgovara. Baš kao i meni.

Ja sam, zapravo, Dijana Maden, devojka čija je majka pobila svoju kompletnu porodicu, a onda izvršila samoubistvo. To je svojevremeno bila udarna vest u svim medijima, celo leto brujalo je o „tragediji u savršenoj porodici“. Uz moje ime vezivalo se saosećanje, ozloglašnost. Međutim, onda su se desile i druge tragedije i moja porodica pala je u zaborav. Nasledila sam mnogo toga od majke, uključujući i nežne crte lica, duge noge i tamnu kosu, ali najveće genetsko nasleđe jesu njene ubilačke namere. To je pravi razlog zašto se držim podalje od ljudi, jer imam želju da ubijam. Konstantno. Skoro samo o tome razmišljam.

Moji unutrašnji demoni doveli su me ovde, u stan 6E, moj jedini svet u poslednje tri godine; sve što mi je potrebno nalazi se u ovih osamdeset kvadratnih metara. Unutar ovih zidova naučila sam kako da zaradim i uskladim svoje prihode. Od osam ujutro do tri posle podne radim na veb sajtu Sexnow.com, čiji su klijenti uglavnom Azijati, Evropljani i Australijanci. Od šest po podne do 11 uveče sam na Američkom žbunu, Cams.com. Između smena jedem, vežbam, tuširam se i pišem imejlove uvek tim redosledom. Živim po striktnom rasporedu. To mi pomaže da naredim mozgu kada da se ponaša na određeni način, i pomaže mi da svoje impulse i fantazije držim pod kontrolom.

Kad god je moguće, pokušavam da navedem klijente da zaobiđu pornografske sajtove i

posete moj veb-sajt da zakažu termin i uplate novac. Na taj način zaradim 96,5 odsto njihove uplate i mogu da sakrijem prihod od države. Pornografski sajtovi plaćaju mi samo 28 odsto, što se zvanično smatra vrhunskom pljačkom. Minut naplaćujem 6,99 dolara. Kada se razvaljujem od posla, mesečno zaradim oko 55.000 dolara od internet pornografije a kada je zatišje, onda oko 30.000 dolara.

To je sedamdeset odsto mojih ukupnih primanja; ostalo dobijam od pretplate klijenata na pornografske sajtove, koja im omogućava da gledaju moje videosnimke. Dnevno emitujem bar četiri sata akcije i to naplaćujem dvadeset dolara mesečno. Lično, ne bih platila ni deset centi da gledam sebe kako masturbiram onlajn, ali tri hiljade i pedeset pretplatnika očigledno misli drugačije.

Minut za 6,99 dolara garantuje klijentima mogućnost ispovedanja seksualnih tajni i fantazija bez straha da budu razotkriveni ili kritikovani. Ja ne sudim muškarcima i ženama koji četuju sa mnom i otkrivaju mi svoje fetiše i perversije. Kako bih mogla? Moja tajna, moja opsesija, gora je od svih njihovih zajedno. Da bih je sačuvala, radim ono što jedino umem. Zaključavam se u sebe. Na taj način čuvam i sebe i sve ostale.

Prostim rečnikom, zarađujem brdo love. Love s kojom ni sama ne znam šta ću. Toliko mogu da potrošim samo na seksigračke i lubrikante. Međutim, razmišljanje o novcu tera me na misao o životu van ovog stana, i zato bolje ne. Sredstva idu na moj račun i tamo ostaju. Možda ću ih potrošiti jednog dana, možda neću. Međutim, više volim to nego keš. Lova mi uliva sigurnost. Imam osećaj kako bar jedan deo mog života ide u ispravnom pravcu.

Trudim se da noću spavam najmanje osam sati. Noć je vreme kada se obično najviše borim sa sobom. Tada raste žeđ za krvlju, za prolivanjem. I zato Sajmon Evans i ja imamo dogovor. Sajmon živi troja vrata od mene, u brlogu od zgrade koju svi zovemo apartmanskim kompleksom. Sajmon je u poslednje tri godine razvio jaku zavisnost od analgetika. Ja mu dopremam pune bočice, on me noću zaključava. Moja vrata su, bez sumnje, jedina u zgradi bez prekidača za bravu sa unutrašnje strane.

Nekada je to radila Merilin, bakuta koja živi od socijalne pomoći. Ona stanuje preko puta Sajmona. Međutim, Merilin je preveliki živac; večito brine da će se dogoditi neka katastrofa, požar ili nešto slično, kada ću morati da izađem. I tako sam morala da nađem nekog drugog. Zato što sam znala da se demoni bude. Noću bi me zasvrbeli prsti i dolazila bih u iskušenje da podignem telefonsku slušalicu i zamolim Merilin da mi otključa vrata. I tada bih sela kraj vrata, čekajući da se točkići okrenu i moja vrata otključaju. I kada bih ih otvorila, kada bih ugledala Merilino umorno i izborano lice, ubila bih je. Ne odmah. Ubola bih je nekoliko puta, ostavljajući je u životu, a onda bih sačekala da potrči, da vrisne. Volim zvuk vriska pravog vriska, ne patetičnog izgovora koji većina filmova pokušava da podmetne kao zvuk strave. Tada bih je ulovila i dokrajčila, najsporije što mogu. Izazivajući njen bol, agoniju, spoznaju da je sama izazvala svoju smrt. Došla sam do tačke kada sam počela da držim nož u kartonskoj kutiji kraj vrata, u kojoj se nalazi pošta za slanje i ostale sitnice. Tada sam znala da padam u ambis. Tada sam izabrala Sajmona. Njegova zavisnost eliminiše svaku njegovu brigu za moje blagostanje.

Znam šta mislite. Da dramatižujem. Da sam odgledala previše filmova Stivena Kinga i uzбудila se pri pogledu na krv. Međutim, vi ne znate izopačenost mog uma. Ne znate misli s kojima se borim i šta sve pokušavam da zadržim. Sajmon sigurno ne zna. On misli da sam pustinjač s noćnim morama da mesečarim. Verovatno smatra da je moja nepokolebljiva posvećenost zaključavanju smešna, a nepopustljiva priroda mojih zahteva ekstremna. Moje pretnje obično se prodube kada on zakasni, ali to se ne događa često. Dovoljno je da spomenem ukidanje doze i odmah imam njegovu pažnju. Najpouzdanija na svetu jeste zavisnost od lekova. Mislim da je gora od ove moje. Međutim, jedina osoba koju Sajmon povređuje svojom zavisnošću jeste on sam. Ja imam čitav svet pun žrtava van ovih zidova.

Njegove fantazije sve su snažnije. Prošlo je skoro tri godine od poslednje devojčice i njegovu potrebu preuzeo je racionalni deo mozga. Poziv nije pomogao. Objava, u vidu ogromne, svetleće reklame, da ona puni šest godina. Stigla je mejlom, na ružičastoj podlozi s ručno ispisanim detaljima, dečjim rukopisom koji može biti samo njen.

Nadao se da neće morati da se počese, ali svrab je moguće umanjiti i držati na nivou koji je podnošljiv, kontrolisan. Međutim, on oseća kako slabi, oseća nagoveštaj pucanja žile. Nada se da će gluma biti dovoljna da ublaži svrab, uživanje u seansi daje mu nadu.

Međutim, za svaki slučaj, mora da se pripremi. Ako će se spotaći, ako će pasti, stvari moraju biti na svom mestu. Ovoga puta duže će držati devojčicu. Stvoriće dovoljno sećanja da ga dugo drže. Ruke mu drhte i uvlači ih u džepove, krećući se kroz travu prema prednjoj strani prikolice, vadeći izgužvani koverat u kom se nalazi ključ. Gleda oko sebe u prazno dvorište, vetar šušta kroz tiho žbunje, pustara svud oko njega. Cipa papir, zanemarivši pismo stanodavca, i vadi ključ.

Priprema. Tek da bude siguran. Možda mu ovo mesto neće ni biti potrebno. Međutim, za svaki slučaj, bolje je da sve bude spremno. Priprema se u prošlosti uvek isplatila.

Imam izoštren sluh u levom uhu i uživam da sedim kraj vrata svog stana na šestom spratu, odakle slušam aktivnosti u hodniku. Zapanjena sam time koliko ljudi otkrivaju na putu od lifta do svojih vrata. Katkad izlaze iz svojih stanova zarad *privatnosti*, što mi je urnebesno. Sa svog mesta kraj vrata naslušala sam se svađa, tajnih telefonskih razgovora i svakodnevnih ćaskanja, koji toliko govore o nekoj osobi.

Sajmon je dugo bio *Riđokosi pušač*. U kartonskoj kutiji pored vrata držim svesku. U njoj sam po jednu stranu posvetila svakom stanaru na spratu, uključujući i sebe. Bilo je petnaest *šestaka*, kako volim da nas zovem, a kada se uselio Sajmon, na vrhu strane napisala sam *Smeđokosi pušač*.

Doselio se s devojkom koja je, koliko sam mogla da procenim kroz špijunku, bila samo stepen iznad đubretarke. Svađali su se, iznoseći crne kese za đubre pune smeća, i njen glas dvaput bi prekinuo njegov na putu od lifta do njihovih vrata. Stranicu o njoj naslovila sam *Đubretarka Tonja*. Kasnije sam otkrila da se zove Bet i da radi u *Eplbiju*¹. Dve nedelje po useljenju, posvađali su se, ona je otišla i njenu stranicu sam iscepala. Po gadostima izrečenim na rastanku, nije izgledalo da će se vratiti.

Sajmonova sadašnja devojka je *vikodin*. Za uslugu zaključavanja mojih vrata obezbeđujem mu redovne posete devojke. Po nivou zavisnosti, *vikodin* je jedna od zahtevnih kučki, pretvarajući Sajmona u cmizdravog, kilavog pokornika, kakav je danima koji prethode prvom u mesecu, kada mu isporučujem sledeću dozu. Sajmon razume da će, ukoliko me ikada otključa pre jutra, njegove tablete prestati da stižu, a njegova zavisnost će ogladneti. On ne shvata da ga mogu ubiti.

¹ Applebee - lanac američkih restorana. (Prim. prev.)

ENI

Eni sedi na jednoj od barskih stolica u roditeljskoj kuhinji, šutirajući postolje šanka, usled čega joj se stolica sporo okreće, desno pa levo. Njena školska torba, iskrzanih ivica od trogodišnje upotrebe, udara o šank, umorna od celodnevnog čitanja, pisanja i vožnje autobusom.

„Prekini, kaže joj majka, ne okrećući se, jer joj Enino lupkanje ide na živce. Iz kese vadi dve kriške hleba, mažući jednu puterom od kikirikija. Uz težak uzdah zavrće poklopac, zatim otvara teglu sa džemom i dobacuje Eni zabrinuti pogled.

Eni prestaje, rukama okrećući stolicu. Gleda u digitalni sat na staroj mikrotalasnoj rerni iznad šporeta 15:49 još samo dva dana do njenog rođendana. Odguruje se od stolice i izlizanim đonovima patika dočekuje se na čistom linoleumu kuhinjskog poda, trči ka okruglom stolu, gurnutom u ugao kuhinje. Zaobišavši ga sporo, prelazi rukama preko jarkih i svetlucavih kesa punih slatkiša, bojica i kompleta nalepnica. Ukupno deset nalepnica, za njenih deset najboljih drugarica. Začuvši očev poziv, okreće se od stola i trči, prateći njegov glas, sve dok ne uđe u dnevnu sobu, gde on sedi u invalidskim kolicima.

Njen otac želi društvo i zato Eni seda na kauč, podvukavši noge ispod sebe. Njihov pas, mešanac koji se pune dve nedelje izležavao pred vratima njihove kamp kućice, dok njena majka nije konačno popustila i usvojila ga, skače oko nje, okruživši je dvaput pre nego što se sklopča uz njeno telo. Njegovo sivocrno krzno pokriva joj gole noge i ona pruža ručicu da ga pomiluje po glavi. On mlatara repom, sporo i ravnomerno, dok otvara jedno oko da je zadovoljno pogleda. Dobar je pas, ali ona, zapravo, želi mače s mekim krznom i krupnim očima, koje će noću spavati u njenom krevetu.

„Kako je bilo u školi?“ Očev glas škripi, ogrubeo od dugogodišnjeg pušenja i kašljanja. On poseže za čajem i kapljice od kondenzacije klize niz šolju, nečujno padajući na pohabanu površinu stočića.

„Bilo je dobro, tata.“

„Sviđa ti se prvi razred?“

Na TVu počinje reklama za sok i Eni gleda kako nacihrana pop zvezda peva i igra na ulici punoj prolaznika.

„Valjda.“

„Kakva ti je učiteljica? Beše, gospođica Parakit?“

Eni se kikoće i pruža ruku da ga štipne.

„Nije, nego gospođica Sparou, tata. Rekla sam ti, bar osam puta.“

„Oh, izvini. Pomešao sam.“ Češka joj plavu kosu na temenu. „Jesi li uzbuđena zbog rođendanske zabave?“

Eni ushićeno klima glavom.

„Superuzbuđena, tata.“

IGRANJE S MUŠKOM GUZOM: *Mnogi muškarci uživaju u analnom seksu, a neki mogu da dožive i orgazam putem analne penetracije stimulacijom prostate. Pegingje termin za seksualnu praksu u kojoj žena nakitnjakom penetrira u anus muškarca. Nacionalni institut za zdravlje, sa informacijama objavljenim u britanskom medicinskom žurnalu, navodi da „postoji malo objavljenih podataka o tome da mnogi heteroseksualni muškarci uživaju u seksualnom stimulisanju anusa u heteroseksualnoj vezi, ali daje taj broj popriličan. Još je manje dokumentovano da se ti podaci odnose na seksualni čin penetracije i površan kontakt analnog prstena pomoću prstiju ili jezika, ali može se zaključiti daje to uobičajena seksualna aktivnost kod muškaraca svih seksualnih orijentacija.“*

Klijentovo korisničko ime može da mi kaže mnogo o toj osobi. Opisna imena kao *DoctorPat92* ili *1HotLawyer* često otkrivaju šta su po profesiji ili bi to želeli da budu. Brojevi u korisničkom imenu najčešće su godina rođenja deteta, godina diplomiranja ili starosti. Imam gomilu „doktora“ koji prolaze kroz moju sobu za čet, ali *DoctorPat92* je pravi doktor. I, kao što pretpostavljate, takav mi je katkad potreban.

Njegovo pravo ime je doktor Patrik Henton. On je pedesetpetogodišnji lekar opšte prakse u gradiću Bakfild u državi Mejn. Prema podacima na Guglu, omiljen je i kompetentan, iako ne znam koliko kompetentan mora da bude jedini lekar u gradu od 1.900 ljudi. Međutim, više je nego odgovarajući za moje osnovne potrebe. Usamljenik bez pristupa spoljnom svetu mora svojski da se potruži kako bi se razboleo ili povredio. Moja osnovna potreba vrti se oko jedne stvari droge. Ne za mene, već za Sajmona. Sigurna sam da *DoctorPat* misli kako sam ja navučena na analgetike. Zaboje me šta *DoctorPat* misli. On meni piše recepte, ja njega gledam kako u svoj anus gura dildo od dvadeset centimetara. Oboje dobijamo.

Naš prvi čet počeo je uobičajeno, kao i većina sajber veza.

DoctorPat92: čao

„Čao, doco. Zovem se Džesika. A ti?“

DoctorPat92: Pat. Patrik, ako baš hoćeš da budeš formalna.

Nasmejala sam se, prekrstila noge na krevetu i razvukla kez na licu.

„Nisam formalna. Dakle, Pat. Jesi li stvarno doktor?“

DoctorPat92: da

„Opa! Uvek sam maštala o tome da budem s doktorom.“ Raširila sam oči i klekla. *„I, šta te večeras zanima?“*

DoctorPat92: ti. Možeš li da se skineš?

„Naravno. Sve?“

DoctorPat92: lepa si

DoctorPat92: da. ali sporo, molim te.

DoctorPat92: sporije

DoctorPat92: hvala, sada lezi, tako, i pričaj mi o sebi

Odavno sam prestala da odgovaram kucajući po tastaturi. Većina devojaka kuca i ćuti. Ne znam je li to zato što im je engleski loš ili zato što su jeftina onlajn radna snaga, jer kada bi sve devojke govorile, zvučalo bi kao ruski kolcentar. Klijent ne želi da zna da je ta devojka samo jedna od mnogih. Želi da je zamisli u njenoj spavaćoj sobi, potpuno samu i voljnu da priča samo s njim. Mislim da to što verbalno komuniciram ide u prilog mojoj popularnosti.

Činjenica da sam Amerikanka, što je retkost samo po sebi, takođe je veliki plus. Dakle, doživljaj klijenta jedan je od razloga što ne kucam. Drugi razlog je to što je zaista teško kucati i masturbirati u isto vreme, bar meni. Muškarcima to očigledno ne smeta.

Časkali smo osam puta pre nego što je DoctorPat uključio vebkameru. Volim kad mogu da vidim klijenta. Zanimljivo je kako ljudski um stvori sliku osobe, i kako može da promaši. Skoro uvek. U slučaju ovog klijenta, moj um nije mnogo pogrešio. DoctorPat92 bio je krajnje neupadljiv, tipičan muškarac u pedesetim godinama, s gustom, prosedom kosom, prosečne građe i prosečnog izgleda. Mnogo više iznenadilo me je to što je uvek bio obučen; imao je moderne naočari, izgledajući bezazleno kao da sedi za kompjuterom i razgovara putem Skajpa sa svojim unucima. Posle druge seanse upitala sam ga o tome.

DoctorPat92: vidiš li me?

„Da. Upravo dobih sliku. Čao!“ Uzbudeno sam mahnula, kao da celog dana čekam da ga vidim.

DoctorPat92: dobro je. izvini, ne mogu da koristim zvuk. moja žena je u prizemlju.

„Nema problema. Jesi li zato obučen?“

DoctorPat92: da

Izgledalo je kao da će još nešto napisati, pa sam sačekala.

DoctorPat92: plus

DoctorPat92: nisam još spreman da ti pokažem šta volim da radim

„Zašto?“

DoctorPat92: uvrnuto je

Nasmejala sam se.

„Veruj mi, nije. Uvrnuto ne mora da bude ništa loše. Volim uvrnuto.“

DoctorPat92: možda neki drugi put

„Da li se obično... dodiruješ dok časkamo?“ Polako sam spustila ruku niz svoje nago telo. Ležala sam na boku, povrh ružičaste posteljine, s posebno odabranim dezenom jer deluje mladalački, nevino. Čedno. Muškarci to vole.

DoctorPat92: ponekad, kada nema nikog u blizini, volim da te gledam. ponekad kasnije mislim na tebe

„Kada nisi sa svojom ženom?“

DoctorPat92: da. ili kada se zadovoljavam

„Jesi li ikada bio s pacijentkinjom?“

DoctorPat92: ne

Izraz njegovog lica nije ohrabrio još pitanja o tome, stoga sam odustala.

„Znam da nisi spreman da mi pokažeš ono što voliš, ali hoćeš li bar da mi kažeš?“

Podigao je ruku i isključio kameru. Čekala sam, opuštenog izraza lica. Ili se spremao da prekine časkanje ili da mi kaže još nešto. Iz nekog razloga, muškarci se osećaju opuštenije kada su nevidljivi dok ispovedaju svoje tajne.

DoctorPat92: nemoj da misliš da sam uvrnut - Nasmejala sam se.

„Obećavam, neću misliti da si uvrnut. Kunem se.“

DoctorPat92: volim kada mi guraju stvari

Spustila sam glas i pribegla svom tonu 'nestašan si, ali to me pali'.

„Misliš, voliš da te jebu?“

Duga pauza. Ugrizla sam se za usnu, ne sklanjajući pogled s kamere.

DoctorPat92: Da.

„To nije uvrnuto. Mislim da je uzbudljivo. Volim kada je muškarac nastran.“ Spustila sam ruku niže, sve do intimnih delova.

DoctorPat92: Misliš li da sam gej?

Ono što je nezgodno prilikom čitanja otkucanih reči jeste nepoznavanje tona kojim su pitanja postavljena. Nisam znala da li doktor pokušava sam da dokuči da li je gej, ili želi da proveriti da li ja mislim da je on gej, ili samo iskušava moju reakciju.

Nakrivila sam glavu.

„To verovatno zavisi od toga šta ti je u glavi kada penetriraju. Voliš da ćaskaš sa mnom, zar ne?“

DoctorPat92: da

„Znaš da na ovom sajtu postoje muškarci, gejovi kojima je sasvim normalno što voliš da te jebu. Zašto ne ćaskaš s njima?“

DoctorPat92: zato što mi se ti sviđaš, zabavna si i slatka, mislim na tebe i kada ovo sakrijem u sebi

DoctorPat92: zamišljam kako me gledaš - Zakikotala sam se.

„Učinimo to onda! Hajde da zakažemo sastanak za neko vreme kada budeš sam...“ Spustila sam ruku dublje, nežno milujući prstima svoje osetljive usmine. „I mogu da te gledam. Želim da te gledam. Nikada to nisam videla.“

DoctorPat92: stvarno?

„Stvarno!“

Bila je to laž. Zapravo, sasvim je uobičajeno da muškarci traže od mene da gledam kako sami sebe jebu. Ne razumem, ali opet, imam picu koja je savršena za tu igračku. Da oni imaju picu, verovatno ne bi gurali ništa u onu rupu. Takođe, ja nemam prostatu. Da je imam, možda bih i razumela draži analnog seksa. Prema mišljenju mog seksualnog terapeuta, neki muškarci koji žele da ih jebu igračkama zaista su homoseksualci samo odbijaju da to sebi priznaju. Oni misle, ako ih devojka gleda dok primaju ogroman crni penis, da ih to čini manje gejovima. Međutim, moj terapeut upozorio me je da postoji i druga strana medalje. To što samo žele da se sagnu i uguraju nešto u svoje dupe, ne znači da su gej. Postoje strejt muškarci koje pali ta vrsta stimulacije, ali ih ne privlače dodiri drugog muškarca.

Zato nisam prenaglila sa zaključcima, nisam pretpostavila da je DoctorPat92 gej, strejt ili bilo koja kombinacija to dvoje. Iskreno, bolelo me je uvo za njegovu seksualnu orijentaciju. Zanimalo me je samo da sat u gornjem desnom uglu mog ekrana otkucava, pretvarajući minute u dolare.

To je bio početak naše veze. Čekala sam dva meseca da spomenem recepte za *vikodin*, želeći da se uverim hoće li se zadržati kao redovan klijent. Zadržao se, predložila sam sporazum i prihvatio je. Sporazum traje već dve godine. Sporazum u kome ja gledam kako krajnje prosečan doktor jaše debeli, plastični dildo, analne kuglice, a jednom prilikom je sasvim običnog četvrtka od pivske flaše napravio svoju ličnu igračku za guzu. Jedna seansa svake druge nedelje za jedan recept mesečno. Mislim da je polovina razloga što mi DoctorPat92 piše ilegalne recepte, zapravo, njegova strepnja da ću ga ucenjivati. Ima ženu i troje dece tinejdžera, činjenica koja se lako može iskopati posle četiri minuta provedena na Guglu. On jednostavno ne želi da brine. Ono što njega pali njegova je stvar, ne moja ili bilo čija.

Svetla se gase, automatsko podešavanje na kraju četa. Okrećem se na leđa i nekoliko trenutaka mirno ležim, puštajući svom nagom telu da se ohladi pošto su lampe isključene. Zurim u svod tavanice, prateći očima spoljne instalacije.

Moj stan je veliki i prostran. Opravdano sumnjam da je ceo šesti sprat zakasnela ideja tavanski prostor, koji je zazidan u poslednji čas. Polovina mog stana je neupotrebljiva oštra kosina tavanice čini da su neki zidovi visoki samo metar i po. Kuhinja, sastavljena od jednog kratkog niza plakara i priključaka, nalazi se na sredini zadnjeg zida. Koristim je kao pregradu između jedne polovine stana u kome živim i druge polovine stana u kome radim.

Kapiram da u očima nekog normalnog moj život izgleda čudno. Međutim, prihvatam ga takvog kakav jeste. Odgovara mi ovakav život, jer znam da nemam nijednu drugu mogućnost. Ako hoću da ljudi u mom okruženju budu bezbedni, moram ovako. Da li bih volela da živim slobodno, imam prijatelje, zaljubim se, osetim sunce na licu? Da. Međutim, ta mogućnost više ne postoji; stoga neme svrhe mozgati o tome i opterećivati se.

Nekada sam pravila album o svom budućem životu. Pretplatila sam se na razne časopise i iz njih seckala slike svih elemenata koji bi činili moj budući život. Bio je to moj Pinterest² pre Pinteresta.

Moj psihijatar kaže da je to naškodilo mom napredovanju i sreći, i kad malo bolje razmislim, bio je u pravu. Nije bilo zdravo koliko sam buljila u te stranice, sanjareći pre odlaska u krevet o devojačkim noćima i nedostižnoj ljubavi. Nisam htela da odbacim taj album, hvatajući se za njega kao što se alkoholičar hvata za poslednje piće. Moji razgovori s doktorom Druom dovodili su do prepirki, posle čega bih zalupila slušalicu, pobožno milujući svoj album; moja opsesija jačala je sa svakom njegovom sugestijom da ga se oslobodim.

Preko godinu dana potrošila sam na taj album, a onda sam ga, zajedno sa svim časopisima, ubacila u veliku crnu kesu za đubre i ostavila je u hodniku. Potom sam sela na pod, naslonivši se na ulazna vrata, i slušala Sajmonove korake, boreći se sa nagonom da otvorim vrata i uzmem nazad svoja nadanja i snove.

Došao je, uzeo kesu i moj album sjedinio se sa hrpom životnih otpadaka u kontejneru iza naše zgrade. Zamišljala sam ga kako leži pored kore od banane, dečjih pelena i kondoma; moja brižljivo planirana budućnost umrla je užasnom smrću.

Trebalo mi je nekoliko dana da ga prežalim, nekoliko dana tokom kojih nisam razgovarala sa psihijatrom, nisam uključivala kameru, samo sam ležala u krevetu i tugovala za životom koji nisam imala. A onda, vreme je nastavilo da teče. Stigle su nove isporuke, računi za plaćanje, i moj inboks zatrpan je imejlovima. Pozvala sam doktora Drua i, prvi put za nekoliko meseci, zapravo, slušala ono što je govorio. To je bio dan kada sam prestala da mislim na život koji nisam imala. To je bila prekretnica koja mi je omogućila da sagledam situaciju kakva je zaista bila. Ovo je moja stvarnost i tog dana sam je konačno prihvatila.

² Pinterest je društvena mreža, tj. mreža „oglasnih tabli“, koja korisniku omogućava lakše i jednostavnije sakupljanje ideja (putem fotografija) najednom mestu. (Prim. prev.)

ENI

Na stolu su tri umotana poklona. Eni već zna od koga su dva. Prošle nedelje, posle crkve, ušunjala se u majčinu sobu i potražila ih iza zimskih kaputa. Njena majka uvek ih je tu krila. Iza velikog, šušlavog, crnog kaputa s rupom u porubu nalazila se plastična kesa. Eni ju je otvorila najtiše što je mogla i izvukla dva poklona. Prvi je bio tamnosivi poni, čiji je plastični prozorčić na ambalaži bio malo ulubljen, a boje na kartonskoj kutiji izbledele. Drugi je bila pernica sa šezdeset četiri bojice. Vrisnula je od sreće a onda se setila gde se nalazi i brzo vratila poklone u kesu i napustila sobu pre nego što je uhvate i kazne.

Sada zainteresovano proučava treći poklon, umotan u drečavi papir: diže ga, drmusa i pokušava da otkrije šta je unutra. To je kutija, velika i kockasta, veličine košarkaške lopte. Međutim, teža je od košarkaške lopte. Enin mozak grozničavo radi i pomisao da će čekati ceo dan kako bi otvorila poklon pravo je mučenje. Čuje majčino dozivanje i okreće se, hitro spuštajući umotani poklon, i trči kroz kuću, škripeći patikama po linoleumu.

Ja, ili tačnije JessReilly19, trenutno sam treća po popularnosti na Cams.com. Na prvom mestu je Tonya222, četrdesetogodišnja poluatraktivna žena s ogromnim silikonima koja po ceo dan govori bebecim glasićem. Na drugom mestu je JuneGirl, Ruskinja s neverovatnim znanjem engleskog, koja limenku energetskog pića može da ugura u skoro svaku šupljinu svog tela. Posle nas tri sledi dva miliona vebkurvi, uglavnom Evropljanki, svih oblika, veličina i seksualnih perverzija. Za svakog trandžu od pedeset kila s kitom od dvadeset pet centimetara postoji sto klijenata, spremnih da se odreknu svog teško stečenog novca.

Zaključila sam da se moja popularnost bazira na brojnim stvarima, od kojih je prva moje radno opterećenje. Što više radite, više ćete klijenata upoznati, pa samim tim i više zaraditi. O, da! Drugo, moja nacionalnost igra ključnu ulogu. Amerikanke kao da su neobaveštene o vebpornografiji. Svaki gradić može da se izbori s trideset stripera ili četrdeset konobarica, ali postoji manje od hiljadu američkih devojaka iza onlajnkamera. Pošto sam Amerikanka, govorim engleski, imam telefonski broj oslobođen poreza i znam ko su Jenkiji, to mi obezbeđuje oko devet seansi više nego ostalim vebdevojkama. Sa dizanjem nogu, ako ćemo šaljivo. Treći razlog moje popularnosti? Zgodna sam, sklona seksualnim avanturama i uvek napaljena.

Iskoristila sam svoje bogomdane talente do najvišeg stepena radi prodaje minutaže, članstva i poklona. Međutim, zanimljivo je to što nisam upotrebila vrlo važan atribut keca iz rukava koji bi mi obezbedio četiri fanatičnih fanova činjenicu da sam ja, najnapaljenija vebdevojka u Americi, zapravo, devica.

Nisam planirala da budem devica. To nema nikakve veze s mojim hrišćanskim vaspitanjem ili smešnim zavetom na devičanstvo koji smo ja i mojih šest najboljih drugarica dale kada je film *Šta bi Isus uradio* bio na vrhu popularnosti. Jednostavno se desilo, uglavnom zahvaljujući Fransisu Andersonu.

Fransis Anderson trebalo je da izvede svoje roditelje napolje i ubije ih, oko tri minuta pre nego što je doneta suluda odluka da mu se nadene ime koje će mu doneti podsmeš i patnju do kraja njegovog života osuđenog na propast. On, nažalost, nije imao mogućnost da putuje kroz vreme i stoga je ostao zarobljen s imenom Fransis. Osim grozomornim imenom, roditelji su ga darovali i smešno visokim koeficijentom inteligencije i skladnim crtama lica, koje su ga pod određenim svetlom činile prilično lepuškastim.

U Fransisa sam se triput zaljubila i odljubila tokom srednjoškolskog obrazovanja. U fazi odljubljenosti pitala bih se šta sam uopšte videla u tom dečku. Imao je ogromna stopala, za ručkom je skidao zubnu protezu, i šta god i kako god bi obukao, nije uspevao da sakrije TRAPAVOST koja je izbijala iz svake pore njegovog tela. U fazi zaljubljenosti bila bih sigurna da smo suđeni jedno drugom njegovi tikovi i mucanje bili su mi slatki i bila bih ubeđena da je on moja prava ljubav i da nikada neću pogledati drugog muškarca. Na Fransisovu nesreću, najpopularniji sportista u školi, ili nekrunisani kralj ragbija, ili najsladi frajer te nedelje, svaki put bi doleteo i odvojio me. I uvek bih otišla, skoro bez osvrtnja. A Fransis bi me uvek čekao.

Kada smo „furali“, bio je prototip dečka kog bi moja majka odobrila: intelektualni izlasci sa čednim poljupcima na kraju večeri. Fransis nikada nije forsirao, ljubio se bez jezika i njegove ruke nisu me milovale. Uvek me je „poštovao“.

Fini momci povremeno pobeđuju. Fransis sada studira na Harvardu i vlasnik je patenta za nekakav frižiderski čip koji koriste svi restorani. Pratim ga onlajn i dobijam obaveštenja sa Gugla svaki put kada se o njemu piše. Vredan je dvesta miliona dolara i veren sa savršenom plavušom plave krvi, koja mu verovatno puši triput na dan. Bože, kako sam bila glupa.

Uprkos toj gluposti, jedino što sam uspela da izvučem iz moje zaljubljenosti u Fransisa

jeste moje devičanstvo. Njegova čvrsta posvećenost meni, u paru s prijateljskim druženjem kada mi nije bio dečko, dozvolila mi je da budem odlučna u pogledu izlazaka i ulila mi samopouzdanje da me ne pokolebaju nečije vešte ruke i slatke reči.

Isprva mi je devičanstvo bilo kočnica u vebpornografiji. Moja upućenost u jebanje i masturbaciju bila je elementarno najbolja. U srednjoj školi redovno sam pušila svojim vršnjacima i tako automatski savladala kitu, jaja i proces drkanja, međutim, preda mnom je bio ozbiljan zadatak kada sam odlučila da se bavim vebprostitucijom kao osnovnim zanimanjem.

Naposletku su me edukovali porniči: Džena Džejmson, Nina Hartli i Piter Nort bili su moji profesori. Dve nedelje gledala sam deset do dvanaest sati jebanja na dan, čitala knjige o zavodu i puštala Karmen Elektru da me uči umetnosti striptiza. Kao svaka štreberka, posle više od sto sati bubanja bila sam spremna.

Moja prva seansa doživela je fijasko: neprijatan dijalog praćen nervoznim kikotanjem s moje strane. Izgledala sam smešno na kameri, izvijajući telo u čudnim pozama, s nekontrolisanim pokretima udova, što je u ovom poslu nedopustivo. Štaviše, prizor sopstvene vagine izbliza naprosto me je prestravio. Međutim, s vremenom su se kockice sklopile, uz strpljivost klijenata koji su me držali za virtuelnu ruku, sve dok nisam postala devičanska internet diva, kakva sam danas.

Međutim, jesam li još uvek devica? Kako uopšte glasi tehnička definicija devičanstva? Ako u sebe uguram dildo od dvadeset centimetara, je li to drugačije od pravog penisa?

Kako stvari stoje, fizički seks očigledno mi se neće skoro desiti, osim ako ne razvijem sklonost prema nekrofiliji. Stoga ne verujem da je moja seksualna klasifikacija uopšte važna. Jedini kojima je to, izgleda, važno jesu potencijalni udvarači, a takvih nema nigde na vidiku.

Devicom se opisuje neko ko je čist, nevin. Takođe, to je neko ko „još nije istražen ili iskorišćen od strane muškarca". Po toj definiciji, ja skoro definitivno nisam devica. Pa čak i ako tehnički podelite moje telo na kvadrante i analizirate ih ponaosob, malo je bitno je li moja vagina čista kada je ostatak mene sušta suprotnost tome.

Muškarac gleda kako se devojčice igraju. Njihovi srećni osmesi, njihova mladalačka nevinost. On se pomera sa svog mesta kod izloga, prilazi kasi, vadi novčanik, gušeći želju da se osvrne. Ovo je mali grad, grad u kome ljudi primećuju sitnice i gde neobično ponašanje bode oči. Grad u kome svako svakog poznaje, još od vremena kada su bih deca. Vrisak dečjeg zadovoljstva zaglušuje mu uši i on se usredsređuje na ženu pred sobom, na njene usne dok izgovara reči na koje bi trebalo da joj odgovori.

„To je sve?“

On guta.

„Da, sve. Hvala, Etel.“

„Nema problema. Vidimo se u utorak i kazaću Badu da si svraćao.“ Široko se osmehuje, dodajući mu kesu s namirnicama, i okreće se sledećem kupcu u redu.

Teško diše dok korača pored devojčica, pogleda prikovanog za kvaku svog kamioneta. Korak po korak, još tri, sada dva, sada jedan. *Ne osvrći se, ne slušaj njihov smeh, ne misli na ono što se nalazi ispod tankog materijala njihovih haljinica.* Zatim žurno ulazi u kamionet, pojačava radio i pali motor, škripeći gumama dok dodaje gas, više nego što je potrebno.

Mora da stigne kući. Da sedne za kompjuter i nađe onu devojku. Čisto da se olakša. Bez olakšanja misli će mu lutati, a u poslednje vreme lutaju mu tamo gde ne bi smele. Ka jednoj devojčici od koje bi trebalo da zazire više od ostalih, onoj koja je preblizu njegove kuće, i veza je previše jaka a šansa da je uhvati prevelika.

Odmahuje glavom, usredsređujući se na vožnju, usredsređujući se na prvi korak.

Korak 1: stići kući.

Korak 2: otići na internet.

Džeremi sredinom jutra isporučuje pošiljku, koju ignorišem do pauze za ručak, kada sedam da jedem. Proučavam pakovanje pre otvaranja, drečav vazdušni koverat i nalepnica sa adresom ukazuju na to da je od klijenta. Dok čekam da mikrotalasna rerna zagreje vegetarijanske lazanje, drmusam koverat, nagađajući šta je unutra. Ne zveckta i sadržaj je mekan. Verovatno odeća neka seksi krpica.

Adresa pošiljaoca obično će mi reći da li je klijent oženjen. Oženjeni ne pišu svoju adresu niti koriste poslovnu. Oženjeni ne crtaju srca pored mog imena ili smajlije na kutiji. Oženjeni ne žele neprijatnosti u slučaju vraćene pošiljke. Ovaj koverat ružičaste boje sa adresom pošiljaoca verovatno je od nekog samca. Onog koji se zdušno nada da će ukrasti moje srce i ubediti me da budem njegova, zauvek.

Mikrotalasna rerna zvoni i pritiskam dugme, sprečivši tajmer da neprekidno pišti. Otvaram fioku, vadim dečje makazice i sečem ivicu koverta.

Peškiri. Kakvo osveženje. Širim ih i zurim u izvezene ruže s prednje strane, nešto što bi više pristajalo starici nego meni, ali jednako ljupko. Kopam u potrazi za karticom, napipavam beli koverat i vadim je.

Peškiri su neuobičajen poklon. Nakit, donji veš, pidžame, pribor za pisanje, pornići, lični pornografski snimci, seksigračke, kostimi, sportski rekviziti... to su uobičajeni pokloni. Cepam koverat, vadim karticu sa slikom zlatnog retrievera, otvaram i gledam u čitak rukopis.

Džesika,

Upravo sam dobila novu mašinu i poželela da je isprobam.

Mislila sam da će ti se svideti ovaj dizajn, jer sam primetila da voliš ružičasto.

S ljubavlju,

Lilijan

Lilijan. Gledam u adresu pošiljaoca, gde piše L. Bejker. Peškiri najjednom dobijaju pravi smisao.

Nemam mnogo ženskih klijenata, ali ih imam. Te žene, na neki način, kupuju više mog vremena od muške klijentele. One traže nežniju, ličniju pažnju. One pišu duže mejlove, provode više vremena ćaskajući i manje masturbirajući, postavljaju intimna pitanja i očekuju od mene da se sećam detalja o njihovim sklonostima i životnim pričama.

Ženama je ta komunikacija pre neka vrsta izgradnje odnosa. Neke su etablirane lezbijke, neke biseksualke, a neke su samo radoznale. Neke su beskrajno usamljene, dok ostale žele fizičko istraživanje putem vebkamere. Neke, poput Lilijan, dovoljno su stare da mi budu babe, dok su druge studentkinje u potrazi za uzbuđenjem.

Lilijan sam „upoznala“ pre otprilike godinu dana. Četujemo jednom mesečno, u prijateljskom tonu, dok me ona povremeno zamoli da skinem majicu ili zadignem haljinu i pokažem joj čipku gaćica. Još se nismo upustile u seksualno eksplicitne aktivnosti, ali ona je pretplaćena na moj vebaj, a ja pratim njen vebpromet. Ova matorka dnevno odgleda bar sat vremena mog performansa.

Lilijan je vrlo draga žena, uvek ljubazno pita za moj dan, moj život, moj opšti nivo sreće. Peškiri idu uz nju, baš kao i vez. Vadim čist papir i pišem joj zahvalnicu; miris lazanja podseća me na ručak.

Lepim koverat, adresiram s prednje strane i ubacujem u veći koverat koji će ga vratiti pošiljaocu. Zatim cepam plastičnu ambalažu lazanja i klopam.

ENI

U 17:30 rođaci počinju da pristižu na zabavu. Ujka Frenk stiže prvi, skidajući iznošenu kapu za bejzbol na ulazu, snebivljivo se smešeći Eni, i podiže poklončić u žutom omotu, koji izgleda kao da je oblepljen s pola rolne samolepljive trake. Eni uzbuđeno skakuće, grleći ga ručicama oko struka, osetivši vonj cigareta i zemlje, koji ga uvek prati. S blistavim osmehom grabi poklon i ushićeno ga drmusa.

„Hvala, ujka Frenk." On joj miluje potiljak i ceri se.

„Nema na čemu, medena." Spušta se u čučanj kako bi bio u ravni s njom. „Hoćeš sada da ga otvoriš?"

Eni širi oči.

„Smem li?", šapuće.

„Naravno. Hajde da sednemo na zadnje stepenice i pobegnemo od svih." Uspravlja se, pružajući ruku, i ona uvlači svoju sićušnu šaku u njegovu, povlačeći ga kroz skućenu dnevnu sobu prema pohabanim zadnjim vratima.

Sede jedno kraj drugog na betonskom stepeniku, dodirujući se glavama i nogama. Eni se naslanja na njegovo rame, povlačeći omot grozničavim rukama, njena frustracija zbog samolepljive trake mami mu smeh. Pruživši ruku, on nežno uzima poklon i odlepljuje traku.

„Evo", kaže, vraćajući joj. „Sada možeš da ga pocepaš."

U kući, ulazna vrata otvaraju se za još jednu devojčicu, koju otac drži za ručicu sve dok ne pređu kućni prag. Devojčica trči prema stolu s posluženjem, koraci joj odjekuju po linoleumu kamp kućice.

„Gde je Eni?", pita čovek, gledajući kako njegova ćerka tumara po kući.

„Brzo će doći", odgovara Kerolin Thompson, spuštajući čajnik i smešeći se. „Znam da će se oduševiti kad vidi Dejnu. Dugo je nisi dovodio."

Čovek pravi grimasu, brišući čelo rukavom košulje.

„Znaš kako je, Kerolin. Previše raznih iskušenja našeg vremena."

Žena klima glavom, spuštajući šolje i odlazi nazad u kuhinju. Usput zastaje kod zadnjih vrata, gleda u stepenište i vidi svog brata kako pognut šapuće nešto Eni na uho.

Imam dva psihijatra. Ne znam zašto, osim što jednom ne mogu da pričam pojedinosti koje mogu drugom, i obrnuto. Plaćam obojicu, što je neobično za mene, budući da robu uglavnom razmenjujem za usluge. Seks, pa čak i internet seks, po svemu sudeći, jeste univerzalna valuta. Jednom sam pokušala da tretiram klijenta kao psihijatra i završilo se katastrofalno. Naravno, prema korisničkom imenu Paja Patak trebalo je odmah da pretpostavim da neće ići. Bio je to lik s malim penisom.

Doktor Brajan Anderson je moj prvi psihijatar, moj doktor za seks. On je seksualni terapeut, s kojim, zapravo, tračarim. Njegova fotografija na veb sajtu otkriva mi da je mršav, beo i ćelav, i da je definitivno gej, iako se samo smeška u kameru, obučen u poslovno odelo. Želela sam gej psihijatra kako ne bih strepela da li će se napaliti kada mu opisujem svoje seanse. S njim pričam o klijentima i on mi saopštava njihove seksualne motive i kako da se najbolje povežem s njima. Ovo je zvanični opis našeg odnosa, ali uglavnom se samo smejem onome što se događa tokom mojih seansi pred kamerom. Nemam nikog drugog s kim bih pričala o tome, i s obzirom na naš odnos doktor-pacijent, doktor Brajan je bez premca.

Doktor Derek Vanderbilt je moj drugi psihijatar i već osamnaest meseci je na platnom spisku. On je nešto najbliže jedinom prijatelju kog imam u poslednje tri godine. Njegovu fotografiju ne mogu da nađem na netu, što me užasno nervira. Zbog nekog razloga, izgled osobe s druge strane žice uliva mi osećaj da sam u prednosti... bar u mojoj glavi. Razgovaramo jednom nedeljno, sredom u 14:00. On uporno predlaže da uvedemo seanse dvaput nedeljno, ali ignorišem njegove sugestije. Derek ne zna da imam drugog psihijatra. Kada bi znao, možda ne bi toliko brinuo za moje psihičko zdravlje. S njim pričam o svojim ubilačkim nagonima i posledicama moje izolovanosti. Ne smeta mi što sam ubilačka lujka, ali neću da budem hospitalizovana lujka. To bi verovatno bilo loše za posao pomalo odbojno.

„Isprčaj mi svoju poslednju fantaziju“, Derekov glas je tečan, dubok i muževan. Mogla bih da ga slušam po ceo dan, ali zbog cene od 150 dolara na sat ograničavam sebe na jednosatnu seansu.

„Noću ulazim u kuću. Tiho je. Čujem samo povremeno zavijanje dimnog alarma. Taj zvuk me izluđuje. Ne zatičem nikog u prizemlju i penjem se uz stepenice, a srce mi neravnomerno lupa. Vlažna sam.“

„Vlažna od kiše?“, pita Derek.

„Ne. Vlažna od uzbuđenja.“

„Često si uzbuđena u svojim fantazijama?“

Ovo nas skreće s teme i želim da završim priču o svojoj proklesoj fantaziji. Stalno mi to radi skrene me sa onog što sam pričala i insistira na tome sve dok sasvim ne iscrpimo tu jadnu temu.

„Ponekad.“ Znam da on želi više, ali nastavljam po svom. „Idem uz stepenice i treći stepenik škripi glasno. Pas iznad mene cvili i znam da ga moram ubiti kako bih ga učutkala. Ne želim da ga ubijem, zato se sporo okrećem. Međutim, obuzima me nagon i bubnjanje u mojoj glavi je tako jako, zajedno s dimnim alarmom, da ga moram zadovoljiti.“

Pravim pauzu, ah Derek, srećom, čuti, pa nastavljam.

„Na vrhu stepeništa svetli mali Deda Mraz. Zbunjena sam, zato što nije zima. Za trenutak zurim u njega, a onda čujem grebanje po vratima. Pas. Posežem za kvakom i najednom imam nož u ruci. Polako otvaram vrata; u sobi je mračno. Pas me gleda. To je zlatni retriever. Leđa mu se njišu i diže glavu, gledajući me mutnim očima. Maše repom i ja počinjem da plačem. Ne jecam, samo mi potočići teku niz obraze. Ne mogu da ubijem psa,

ali žeđ za krvlju podsmeva mi se zbog moje slabosti."

Pomeram se, sećanje na san puni me novim nagonom.

„Bubnjanje u glavi se pojačava. Podseća na onaj osećaj kada si stvarno uzbuđen; kada ti telo gori od potrebe za olakšanjem učinio bi sve i u takvom si zanosu da gubiš svaku racionalnu misao. Potreba mi preuzima razum, saosećajnost, i utrčavam u sobu, strepeći da će se oni probuditi i da ću izgubiti prednost faktora iznenađenja. Zaustavljam se kraj kreveta i čekam da mi se oči priviknu na tamu. Besna sam na sebe što ostavljam psa u životu i čujem tihi bat njegovih starih šapa po tepihu dok mi prilazi. Seda kraj mene i gleda me. Njegovo srećno dahtanje pojačava luđačku kakofoniju u mojoj glavi, i znam da postoji samo jedan način da ga ućutkam."

Nakratko ćutim, dišući teško opis fantazije me je uzбудio, pojačavši nagon. Razgovor s Derekom je mač sa dve oštrice. Pomaže mi da umirim svoje demone, ah sam razgovor često im uliva snagu.

„Oči mi se privikavaju i vidim sobu: glavnu spavaću. Na krevetu su dva tela. Muškarac je zbacio pokrivač sa sebe i leži na leđima. Žena je na boku, ne vidim joj lice. Obilazim krevet kako bih prvo ubila nju. A onda..."

„Kako je ubijaš?"

Zastajem, stežući pesnice, pokušavajući da zaustavim bujicu uzbuđenja koje raste.

„Nožem. Bodem je u vrat. Ona se koprca, ali ne može da priča. Gledam je kako umire."

„I kako se osećaš dok ona umire?"

„Moćno." Sklapam oči dok izgovaram ovu reč, znajući da to nije odgovor koji želi. Derek misli da će se nešto promeniti. Da će emocija kajanja procuriti u moje fantazije.

„Šta se onda događa?"

„Odlazim do njega. S njim ne žurim i počinjem od grudi. Zarivam nož i to ga momentalno budi. Čekam da vidi nju, a onda ga brzo dokrajčim."

„Zašto čekaš da on vidi nju?"

Trljam čelo.

„Ne znam. Zato što sam psihotična."

„Ne deluješ kao da si zadovoljna tom fantazijom."

„Da li ikad delujem zadovoljna svojom fantazijom? Jednostavno je zajebano. Mrzim što uživam u pomisli na to ogavno sranje. U poslednje vreme deprimira me više nego obično."

„Hoćeš li da ti prepisem nešto?" Ima nečeg u njegovom glasu, u njegovom pitanju, ali ne mogu da zaključim šta.

„Jebote, ne. Hoću da nađeš magični ključ koji će me učiniti normalnom."

„Niko nije normalan. Svi se samo prave da su normalni."

„Ne seri. Nekada sam bila normalna i bilo mi je lepo."

„Je li tvoja majka izgledala kao da je normalna?"

Duboko uzdišem i sklapam oči. Tumaram po stanu s mobilnim telefonom na uhu i stropostavam se na svoj krevet, zureći u tavanicu.

„Da, mama je izgledala kao da je normalna. Doduše, nisam imala drugu mamu s kojom bih je uporedila, ali moja je bila super. Pekla je kolače svake srede kada bih se vratila iz škole. I volela je kupone. Tata je dobro zarađivao, ali mama je bila opsednuta kuponima; skupljala ih je svake večeri pošto bi oprala sudove, dok smo mi pisali domaći. Izgledala je srećno; možda je bila malo uzdržana prema Samer i Trentu, ali normalna kao i svi drugi."

„Uzdržana? Objasni."

„Mene je uvek grčila, raspitujući se kako sam provela dan, ulazeći u moju sobu i provodeći vreme sa mnom. Prema Samer i Trentu nije pokazivala toliku pažnju, kao da nije imala volje ili interesovanja da s njima provodi vreme. Skoro kao da je strepela od zbližavanja s njima."

„Seti se, Dijana. Je li bilo nekih nagoveštaja onoga što će doći?"

Sklapam oči, usredsređujući se na pitanje, vraćam film unazad. Međutim, već znam odgovor; isto pitanje postavljala sam sebi pune četiri godine.

„Ponekad je bila mrzovoljna i ćutljiva; tada bismo znali da je pustimo na miru, ali to je normalno ponašanje svake žene, zar ne? I ponekad bi šiznula bez razloga samo bi otkočila zbog neke sitnice.”

Okrećem se na stomak, igrajući se porubom pokrivača.

„Nešto se dogodilo u prošlosti, kada sam bila mala. Jednom sam čula mamu i tatu kako pričaju o tome, nešto zbog čega je mama otišla na neko vreme. Pitala sam tatu jednog dana i rekao mi je da se razbolela, ali odbacila sam to kao da nije bitno. Iskreno, čak i da jeste tada prolupala, ono što se dogodilo došlo je iz vedra neba. Jedino čega mogu da se setim, kada se osvrnem, jeste da me je mama tog dana oterala.”

Popela sam se uz stepenice naše velike bele kuće u kolonijalnom stilu, impresivne građevine koja odiše visokom srednjom klasom. Otvorila sam crvena ulazna vrata, ispustila školsku torbu u dnu stepeništa, uz teški tup obrazovnog zuluma.

„MAMA!”, povikala sam, pokušavajući da je nađem u velikoj kući.

„Gore sam, dušo.”

Njen glas dopirao je sa sprata i potrčala sam uz stepenice, preskačući po dve, i zadihana stigla na odmorište drugog sprata. Skakutala sam niz hodnik, zavirujući u sobe, sve dok je nisam ugledala u mojoj. Utrčala sam kroz otvorena vrata.

„Nećeš VEROVATI šta se danas dogodilo.” Zastala sam i pogledala u svoj krevet. „Šta to radiš?”

Na krevetu je stajao moj otvoreni kofer ljubičasti kofer koji sam imala od prethodnog leta, kada sam donela užasnu odluku da odem u odbojkaški kamp. Mama ga je zacelo skinula s tavana i poslagala gomilice odeće po krevetu. Moje pitanje prekinulo ju je u slaganju farmerki.

Pogledala me je, smešeći se.

„Ideš kod babe i dede za vikend.”

„Šta? Zašto? Dženifer ovog vikenda pravi žurku u vikendici na jezeru već si mi rekla da mogu da idem!”

„Znam, dušo, i žao mi je. Međutim, odavno nisi videla babu i dedu, a zvali su i pitali, nisam mogla da ih odbijem.”

Smrknuto sam je pogledala. Ovo uopšte nije ličilo na nju.

„Idu li Trent i Samer?”

Oklevalaje, slažući sivi džemper.

„Ne. Neću da ih opterećujete sve troje. Osim toga, prijaće ti da se malo zbližiš sa babom i dedom. Kad kreneš na fakultet, nećeš ih vidati tako često.”

Prišla sam joj, gledajući u odeću koju je spakovala. Bilo je to previše odeće za jedan vikend kod babe i dede. Međutim, mama je spakovala sve prave stvari. Znala je šta se sa čim nosi i šta je trenutno u modi. Propuštanje žurke kod Dženifer nije mi se svidelo, ali imala sam osećaj da mi mama sprema neko iznenađenje. Bio je to mesec moje mature i ne bi me začudilo daje isplanirala nešto posebno. Mama je uvek bila dobra u iznenađenjima.

„Zašto misliš da te je oterala?”

„Mama i ja bile smo vrlo slične. Ja sam bila njen klon; bar su me ona i tata uvek tako zvali.”

Derek me prekida.

„Dijana, ako si sebe oduvek smatrala klonom svoje majke, zar ne postoji mogućnost da projektuješ ovu fantaziju nasilja na sebe, zato što misliš da se ona borila s njom?”

„Sve je moguće, ali ne verujem da bi se paranoja manifestovala nagonom koji ja imam.”

Derek ne zna da sam već ubila. Ne zna da sam zarila nož u nečiji stomak i gledala kako umire. Da sam ostavila to iskustvo za sobom i želela još. Još krvoprolića, još krvi. Ne

verujem toliko poverljivosti između pacijenta i doktora. Nastavljam dalje, pre nego što se on uhvati za ovu teoriju i analizira je do besvesti.

„Kako god, ne znam da li je mama planirala da se to dogodi, ali mislim da je verovatno slutila da se nešto sprema. Ubistvo mene bilo bi kao ubistvo nje same.“

„Ali ona se ubila.“

Zastajem.

„Da, ali možda je to bilo neočekivano. Možda posle onoga što je učinila više nije mogla da živi sa sobom.“

„Zaista veruješ u to?“

Kočim se na mekom krevetu.

„Kako to misliš?“

„Mislim, ne lupaj gluposti kako bi sprečila moja pitanja.“

„Ne lupam gluposti; istina je. Da hoću da sprečim tvoja pitanja, prekinula bih vezu.“

„Možda.“

To je to. Prekidam vezu iz inata, a onda, podlegavši svojim nezrelim sklonostima, plazim jezik mobilnom telefonu.

Derek ne misli da sam ubica. Tvrdi da su moji nagoni isključivo fantazije, koje se ne manifestuju kod pravih ubica. Misli da patim od bipolarnog poremećaja, gde je moja mračna strana samo jedna crta moje ličnosti, a ne prava ja. Misli daje to moguće izlečiti; istrebiti pomoću „prave terapije“.

On ne shvata da upravo to što ja zovem nagonom ili mojom drugom stranom ne znači da je to moja podvojena ličnost. Nekada sam to zvala Demonom, zato što mi je bilo lakše da ga nazovem nekim imenom, a onda sam to nazvala kruorimanijom. Osim toga, kada se razbesnim, daleko je lakše pljuvati po nečemu što ima nadimak. Međutim, Demon je bilo samo ime, ne zaseban entitet. Ja jesam Demon. Ne postoji fina Dijana, samo zli Demon. Uvek sam zla. Demon je Dijana. Naposletku sam odustala od nadimka i prihvatila antropofobiju, kruorimaniju, psihozu... sve ono što me opisuje.

Moje brojne dijagnoze pomoći će na suđenju za ubistvo. I tehnički, budući da sam ubica, trebalo bi da budem u zatvoru. Međutim, morate shvatiti da, ma koliko bi mi zatvor prijao, loše bi se odrazio na moje opsesije. Vidite, zatvori su puni ljudi. A oni ne bi mogli daleko da pobjegnu.

DŽEREMI

U ispeglanoj braon uniformi na kojoj je pločica sa imenom, Džeremi Brajant vozi se starim, metalnim liftom na šesti sprat. Isporuka je planirana tek za sutra, ali ugledavši adresu, on dodaje pošiljku u svoj kamionet za danas, želeći izgovor da uđe u taj prokleti lift, odveze se na šesti sprat i obavi ono što ustaljeno radi već tri godine. Zvoni, čeka, potpisuje i odlazi. Bez dovoljno uzbuđenja što će potrošiti petnaest minuta na dan kada je već zatrpan isporukama. Da, stigao je.

Pošiljka je mali žuti koverat sa imenom Džesika Rajli s prednje strane. Većina isporuka na ovu adresu je za Dijanu Maden, ali ponekad se ime na pošiljci menja; Džesika Rajli je čest primalac. Džeremi je isprva mislio da ona ima cimerku, ali posle ćaskanja s domarom tokom vožnje liftom, otkrio je da živi sama, uredno plaća kiriju i prema tom gojaznom, strokavom čoveku izgleda seksi.

„Stvarno?“, upitao je Džeremi. „Seksi?“ Proletelo mu je kroz glavu. Misterija nemogućnosti da je vidi razbuktala mu je maštu čas je bio ubeđen da je prelepa, čas je zamišljao ogromnu ženu koju bi samo viljuškar podigao s kauča.

„Seksi riba. Prelepo lice s telom na koje sam danima drkao.“ *Hmmm. Znači, nije viljuškarka.*

„Koliko često je viđaš?“

Domar se nasmejao.

„Čoveče, ona je misterija ove zgrade. Krije se od nekog. Nije izašla iz stana otkad se uselila. Ali bukvalno. Vrata su zatvorena i to je sve. Pre nekoliko godina neki lik aktivirao je požarni alarm, čisto da vidi hoće li izaći. Svi smo stajali napolju i smrzavali se u dva ujutro, ali ona nije ni mrdnula.“ Lift se uz podrhtavanje zaustavio i domar je Džeremiju klimnuo glavom, izlazeći s naporom kroz prljavi otvor. „Vidimo se kasnije.“

Džeremijeve isporuke potvrdile su domarovu izjavu. Broj pošiljaka koje je primala bio je zapanjujući, bar za normalnu osobu koja ne upravlja trgovinskom firmom iz svoje kuće. Stizale su toliko često da ih je skoro svakodnevno isporučivao u tu staru zgradu i navikao se na mračni lift koji se jedva vukao do šestog sprata. A ona je pune tri godine odbijala da otvori vrata i njegova prva isporuka završila se katastrofalno, u njenu korist.

Pošiljka mu nije bila sumnjiva, osim činjenice daje bila užasno teška, preko trideset kilograma velika kutija iz prodavnice bele tehnike. Umalo je promašio njena vrata, prošavši dalje, a onda se ukopao, proverivši adresu pre kucanja.

Čulo se pomeranje u stanu: koraci, malo komešanje, a onda glas bez daha.

„Da?“

„Kurirska služba. Imam paket za Dijanu Maden.“

„Samo ostavi tu kod vrata, molim te.“

Spustio je pogled na kutiju.

„Osiguran je, gospođo. Mora da se potpiše.“

„Onda nažorljaj moje ime.“

„Žao mi je, ne mogu to da uradim. Ako vam treba vremena da se obučete, sačekaću ili ću doći kasnije.“

„Obučena sam, ali ne otvaram vrata. Ostavi paket i potpiši šta god hoćeš“

Glas joj je bio snažan, ali je imao sladak prizvuk i dovoljno drskosti da probudi čežnju za pogledom na ženu kojoj pripada. Zaškrgutao je zubima i pogledao u vrata.

„Gospođo, osiguranje na hiljadu i sto dolara. Ne mogu da ga ostavim bez potpisa. Hoćete li da ga donesem sutra?“

„Ni sutra neću otvoriti vrata.“

Borio se s nagonom da proštenje od muke. Pogledao je u tešku kutiju.

„Ne znam imate li snage, jer je paket prilično težak. Verovatno će vam biti potrebna pomoć da ga unesete.“

„Cenim tvoju brigu, ali snaći ću se. Hvala.“

Hvala. Ohola izjava koja ukazuje na njenu nepoljuljanu odluku da paket bude ostavljen. Odluku koju je doneo pre nego što je razmislio, rastrzan između namere da ostavi paket od hiljadu dolara nasred hodnika ili da ga odnese i sutra pokuša ponovo.

Na kraju je ostavio paket, potpisavši se najženstvenije što je umeo i dugo zadržavši pogled na mračnoj špijunki u pokušaju da iskaže svoje nezadovoljstvo kompletnom situacijom. Vrteći glavom, zaputio se prema liftu u nadi da više nikada neće imati posla s njom.

To je bilo pre tri godine. Tri godine tokom kojih je slušao njen glas kroz vrata tegleći bezbroj pošiljaka sa iritantnom revnošću kroz mračni hodnik. Toj ženi je i toalet papir isporučivan dvodnevnom poštom. Džeremi gleda u žuti koverat za Džesiku Rajli. Pošiljalac je posrednička kompanija za slanje pošte iz De Mojna, u državi Ajova. Još jedna misterija. Možda je teroristkinja. Teroristkinja koja ima pokoru za kućne namirnice i koja prima pakete s nacrtanim srcima.

Vrata lifta otvaraju se uz metalnu škripu i on stupa na tamnomrki tepih šestog sprata. Zastaje pred njenim vratima, nagine se napred i osluškuje.

Zvuci koji dopiru iz njenog stana su svakojaki. Ponekad je to muzika, ponekad glasovi, jednom je čuo krik koji je podsećao na onaj seksualne prirode. Danas je tišina. Džeremi se uspravlja i triput kuca na vrata.

„Ostavi. Hvala.“ Glas stiže gotovo odmah, odozdo, kao da čuči ili sedi s druge strane vrata.

Ostavi. Hvala. Džeremi se ceri, potpisavši njeno ime na priznanicu, i pažljivo naslanja paket na vrata. Diže ruku, mahnuvši tihim vratima, nesiguran hoće li ona videti taj gest s obzirom na visinu s koje je dopro njen glas.

„Prijatan dan“, dovikuje on, koračajući nazad prema liftu. Ona neće otvoriti vrata, nikada to ne čini. Džeremi stoji malo dalje u hodniku i čeka petnaest minuta, ali njena vrata ostaju zatvorena, s paketom kod njih, poput kockice ukusnog sira u mišolovci. On pritiska dugme za pozivanje lifta, čija se vrata odmah otvaraju, i ulazi unutra. Vrata lifta se zatvaraju i prizor šestog sprata nestaje mu iz vidokruga.

Na pornografskim sajtovima klijenti plaćaju jedan dolar za minut ukoliko žele da uključe svoju vebkameru kako bih ja njih gledala. Ova alatka, osim što mi omogućava da ih vidim, alatka koju voajeri obožavaju, takođe omogućava zvuk klijent može da govori umesto da kuca. Svaki uzdisaj, svaki jecaj, glasno i jasno se čuje sa zvučnika, koje sam rasporedila po sobi. Neki klijenti ne vole da kucaju odgovore, ali su prevelike cicije da bi platili dodatni dolar po minutu za audiokomunikaciju. Ti klijenti traže da ja njih pozovem, i tako se zarada pornografskog sajta izbegne jednostavnim telefonskim pozivom.

Kada sam se učlanila na sajt, morala sam da pristanem na čitav spisak pravila. Jedno od njih je da ne uspostavljam kontakt direktno s klijentom. Telefonski poziv krši to pravilo. Isprva sam bila poslušna, slepo poštujući proceduru plašila me je seča grane na kojoj sedim, naročito na početku, kada mi je bankovni račun bio trocifren i nisam još znala koliko će se ta vebpornografija isplatiti. Sada bespoštedno kršim sva pravila. Reklamiram svoj lični sajt, delim svoju poštansku adresu, izvodim „zabranjene tačke" poput pokazivanja sisa na *Besplatnom čet*u i dopuštam klijentima da se emotivno vezuju za mene.

Delimičan razlog što kršim pravila jeste moj virtuelni način pokazivanja srednjeg prsta. S porastom mog konta u banci i broja obožavalaca, pornografski sajtovi sve me više iritiraju. Istina, obogatila sam se zahvaljujući njima, ali pošteno sam im se odužila. Bukvalno. Prošlog meseca, moj deo od Cams.com iznosio je 57.000 dolara. Da li se moj ukupni prihod uvećao? Da, za 203.581,42 dolara. A oni su tog meseca zaradili sto pedeset soma dolara ne radeći ništa, osim emitujući moj videomaterijal. Zato kršim njihova prokleta pravila i oni ne smeju ni da mi zucnu.

Međutim, nije uvek bilo tako. Jednom me je iz kompanije pozvao muškarac, koji je govorio kroz nos i zvučao kao da je iznad mene u lancu ishrane. Počeo je pridikom o tome kako će mi račun biti suspendovan ako nastavim da kršim pravila na koja sam pristala prilikom učlanjenja. Pustila sam ga da završi vakelu, a onda ga obavestila da je njegov veb sajt protekle godine zaradio preko milion dolara od mojih čiteseansi. Rekla sam mu da me pozove njegov šef i poklopila. Tog meseca dobila sam čestitku od kompanije s ličnim izvinjenjem i ček od deset hiljada dolara. Neću da lažem, zbog toga sam narednih nedelju dana ili više živela u oblacima.

Razumem pravila i zašto postoje. Većina tih pravila zapravo su tu zbog naše zaštite. Ostala su zbog profitabilnih razloga. Međutim, pravila u vezi s kontaktom ona nas štite od bolesnika. U mom slučaju, jebanje je smehotresno.

Štitim sebe najbolje što mogu. Svaki paket koji klijent želi da mi pošalje biva poslat na adresu studenjaka u Delaveru, s koje mi se prosleđuje ovamo. Takođe, imam delaverski mobilni telefon, koji se preusmerava na telefon veb sajta, a moja vesela govorna pošta obaveštava vas da ste dobili Džesiku Rajli i, žao mi je, ali ne mogu trenutno da se javim, jer sam zauzeta zabavljam se! Zvuči preterano veselo, ali muškarci to vole. Nekim danima primim i do trideset govornih poruka. Ne uzvraćam na njih i ne odgovaram na SMSove ako su predložili za izlazak.

Nekada sam imala SMS plan, klijenti mogu da plate trideset dolara mesečno da mi šalju poruke, ali to mora da bude puno radno vreme, a ne samo 6,99 dolara po minutu. Moj preduzetnički poduhvat potrajao je tri nedelje. Probala sam još nekoliko otkačenih ideja za uvećanje prihoda, ali sam otkrila da me vreme najbolje služi ispred kamere. Svetla, klijenti. Oni mi plaćaju račune i drže luđake podalje.

ENI

Eni sklanja kosu i divi se jednostavnom omotu s ružičastom trakom, koja labavo visi sa selotejpa koji je njen ujak odlepio.

„Hajde“, podstiče je Frenk, nežno je bocnuvši laktom. Ona ga gleda, šireći usne u radosni osmeh. Njeni prstići grabe omot i cepaju ga, otkrivajući ružičasti kostim princeze, u kompletu s perjanom boom, plastičnom krunom i svilenim rukavicama. Sunce svetluca u krupnim, ružičastim dijamantima duž krune i Eni baca omot, uzbuđeno mašući kostimom, tako da perjana boa divlje vijori na vetru. Frenk ustaje, jureći žuti omot, koji leti preko travnjaka, konačno ga hvata i gužva u lopticu. Stežući papir u šaci, on korača nazad prema njoj. Devojčica cima jeftinu krunu, pokušavajući da je istrgne iz kartonske ambalaže. Plastika se savija, na granici cepanja pri svakom povlačenju njenih prstića, i Frenk pruža ruku, sedajući opet kraj nje, uzimajući joj nežno poklon iz ruku. Okreće ga, odvaja plastični povez i Eni se pribija uz njega, dišući mu uz vrat. Naposletku, kruna je oslobođena i on je diže, postavlja na njenu glavu i pažljivo uvlači plastične zupce u njenu plavu kosu.

„Kako izgledam, ujka Frenk?“, pita Eni, grabeći perjanu bou i omotavajući je oko svog tankog vratića.

„Savršeno. Izgledaš apsolutno prelepo.“ Njegov grubi glas je utišan, ali ona čuje svaku reč i baca mu ruke oko vrata, ljubeći ga u obraz.

„Hvala, ujka Frenk“, šapuće.

„Eni!“ Devojčica diže pogled na napeto lice svoje majke. „Eni, dolazi unutra. Došli su ujka Majk i ujna Beki.“

Eni ustaje, otrešajući trunje sa haljine, i grabi Frenka za ruku, vukući ga uz betonske stepenice.

„Hajde! Dođi unutra!“

„Idi ti, Eni. Ostaću ovde još malo“, kaže Frenk, pomalo smrknutog lica. A onda joj se smeši. „Dolazim brzo, dušice. Idi unutra, kako ti je mama rekla.“ Devojčica mu poklanja osmeh i diže ruke, dodirujući krunu. Onda se okreće i nestaje u ružičastoplavoj magli; vrata s mrežom zatvaraju se za njom.

Eni uleće u dnevnu sobu, trčeći svom silinom, sve dok ne uleti u raširene ruke ujka Majkla. On je diže, smešeći joj se. Ona se razdragano kikoće i on je nežno spušta sve dok njene migoljave noge ne dodirnu pod. Ujna Beki predaje joj savršeno umotanu ružičastu kutiju, uvezanu debelom, belom mašnom.

„Izvoli“, kaže kratko. „Ne možemo dugo da ostanemo.“

Eni čvrsto hvata poklon, tražeći odobravanje na licu svoje majke.

„Hajde, dušo. Možeš da ga otvoriš u dnevnoj sobi.“ Eni se ceri, grabeći ujna Bekinu svilenu ruku i vukući je, skakućući kraj nje, dok sporo prelaze kratku razdaljinu do sledeće prostorije.

Ispostavlja se da je unutra komplet bojanki s bojicama, na kom je još zalepljena cena od 4,99 dolara, ispisana fluorescentnim narandžastim markerom. Eni uzbuđeno miluje plastični omot, očiju krupnih i nasmejanih. Grli ujaka i ujnu i odmah otvara poklon, skidajući plastični omot i pažljivo dodirujući bojanke, opipavajući njihovu teksturu. Ne primećuje kada se ujak i ujna oproste i odu, zalupivši za sobom vrata kamp kućice.

Majk je jedan od mojih redovnih klijenata o kom ne znam skoro ništa. Kao haker, pobrinuo se da sve lične informacije o njemu budu zaključane iza neprobojnog fajervola³. Nisam vična da provalim moćni fajervol, ali sam se zato sprijateljila s Majkom. Kada mi je potrebna bilo kakva istraga o klijentu, obratim se njemu.

Majk spada u kategoriju u kojoj je osamdeset odsto mojih klijenata. Voli da drka dok me gleda kako se dodirujem. Iako ih neki klijenti mešaju, on ima normalne fantazije i nikada ne odstupa od njih. Čim njegovo ime iskoči na ekranu, brzo se skidam, navlačim bele dokolenice, kariranu suknju i beli džemperić. Ponekad želi da stavim naočari ili da vežem kosu u rep, ali po navici oblačim svoju školsku uniformu, sedam ispred kamere i širim noge. Potom uvlačim ruku ispod suknjice, zadižući je za njegove oči, i čekam da on nešto napiše.

HackOffMyBigCock: hoćeš moju kitu?

„Bože, očajnički je želim. Danas sam mislila na nju dok sam se tuširala." Jednom rukom povlačim svoj konjski rep i grizem se za donju usnu, nadražujući picu prstima druge ruke.

HackOffMyBigCock: i ja sam mislio na tebe. šta hoćeš da ti radim

„Hoću da me nateráš da klečim ispred tvoje stolice. Onda hoću da se trljam o tvoje pantalone, da osetim tvoju tvrdnu budžu između nogu. Dodirivaću se, skinuću suknjicu i guraću prste unutra i napolje dok ti otkopčavam pantalone."

HackOffMyBigCock: tako je, lutko

„O, bože, jedva čekam da ga vidim. Volim kako je tvrd za mene, kako ti se koža zategne oko njega. Jesi li sada krut za mene?" Sklapam oči, zabacujem glavu i uvlačim dva prsta u vaginu, pomerajući ih sporo unutra i napolje, kako bi mogao da vidi moje rascvetale usmine oko vlažnih prstiju.

HackOffMyBigCock: tvrd ko stena. hoću da te razvalim od jebanja.

„Samo što nisi, mili. Jebaćeš me tako jako da ću vrištati. Međutim, prvo hoću da ti ga popušim. Hoću da osetim tvoj sok i posisam tu tvoju veliku kitu."

HackOffMyBigCock: to, to. izvadi ga.

Klečim, prebacujući input na mom računaru kako bi se aktivirala viseća kamera, smeštena metar i po od zemlje i pričvršćena za zid. Ispod nje, takođe na zidu, nalazi se ženski nakitnjak. Omogućava mi da za njega pričvrstim veštačke penise od prave kože. Grabim dildo od 20 centimetara u boji kože i stavljam ga na mesto, zatim ga uzimam u ruke i gledam u kameru.

„Kaži mi kako želiš, mili: grubo i brzo ili nežno i sporo?" Palacam jezikom po vrhu igračke, monitor iznad kamere pokazuje mi sliku i prozorčić za čet. Oko deset odsto mojih klijenata koristi mikrofone, ostali kucaju odgovore. Zbog toga imam pet ekrana raspoređenih po sobi, što mi omogućava da lako vidim njihove zapovesti, bez obzira na pozu u kojoj se nalazim.

HackOffMyBigCock: g i b

Pokoravam se, gurajući vibrator jednim pokretom sebi u grlo. Za trenutak se gušim, a onda ga vadam, ne skidajući pogled s kamere, vlažim ga svojom pljuvačkom, šišajući napućenim usnama, oči mi suze od grubih pokreta, obrazi su mi upali od napora. Neumorno ga dudlam, puštajući da ga moja pljuvačka oblije i povremeno pljujem po dildu i njime se šljapkam po licu. Dok neki muškarci više vole uredno, čisto pušenje, većina mojih klijenata preferira balavo, vlažno pušenje s mnogo gutanja i entuzijazma.

³ Firewall (engl.) - sistem zaštite računara od neovlašćenog pristupa podacima, jedan od najefikasnijih načina zaštite računarskih mreža i njenih članova. (Prim. prev.)

HackOffMyBigCock: do jaja. kako dobro duvaš. hoću da ti isprskam lice.

Gledam na štopericu, smeštenu u desnom gornjem uglu ekrana: pet minuta i 32 sekunde. *Nedovoljno.*

„Čekaj, mili, nemoj još da svršiš“, preklinjem. „Stvarno hoću da ga osetim u sebi. Ceo dan čekam tvoju kitu.“

HackOffMyBigCock: okej

HackOffMyBigCock: sedi i mazi se. moram malo da iskuliram.

Dobar dečko. Spuštam se s kolena u sedeći položaj kako bih mogla da raširim noge. Menjam input na podnu kameru, smeštenu na metar od poda i iskošenu tako da se fokusira na moj donji deo tela. Imam ukupno sedam kamera, sve vrhunskog kvaliteta. Ceo moj sistem kontroliše aplikacija za kućnu zabavu, koju je jedan indijski podugovarač reprogramirao specijalno za mene. Imam ajtač koji pokreće aplikaciju i ponaša se kao daljinski upravljač. Aplikacija mi omogućava da biram i kontrolišem kameru, prilagođavam osvetljenje i prekidam čet ukoliko mi ne prija. Pod podnom kamerom je još jedan nakitnjak koristim ga za kućeću pozu. Jednom sam htela da kupim sibijan⁴, ali moj sistem savršeno funkcioniše i ovako, a sibijan je velika investicija.

HackOffMyBigCock: pa, kako si?

Uglavnom tokom prvih trideset sekundi snimanja, kao i tokom perioda kuliranja, klijenti postaju razgovorljivi. Kraj četa je retka pojava.

„Dobro sam, osim ispitnog roka između semestara, koji je sledeće nedelje. Užasno kasnim sa učenjem...“ Pravim grimasu i nastavljam da pomeram ruke, kružeći oko bradavica, koje se krute na dodir, i klizim rukom do pice, koja je vlažna. Pušenje me uvek napali.

HackOffMyBigCock: provodiš se, a? haha

„Kamo sreće! Na faksu nema *nijednog* slatkog frajera.“ Pućim se i širim obrijane usmine, pokazujući mu ružičastu vlažnost.

HackOffMyBigCock: u, ala si vlažna, moraću lično da dođem tamo da te karam.

Majk je jedini frajer koji se zaista potrudio da me nađe. Isprva sam plaćala profesionalnoj kompaniji da mi postavi „obezbeđenje“ na veb-sajt, sa obećanjem da mi niko neće ući u trag... ali molim vas. Ako hakeri mogu da provalje domaći sajt državne bezbednosti, onda svakako mogu i kućni paket, koji sam platila 249,99 dolara.

„Bože, da si sada ovde, tako bih te kresala...“ Pritiskam dugme za premotavanje, umanjujući zum sve dok mi ne obuhvati celo telo, a onda sklapam oči i ližem usne. Tiho stenjem, uvlačeći prste u sebe, zatim otvaram oči i zurim u kameru. „Moram da se kresnem“, grozničavo šapućem. „Molim te.“

HackOffMyBigCock: spreman sam za tebe, lutka, naguzi se, hoću da te karam otpozadi.

Pružam ruku i nagnjem se, gaseći vibrator i prebacujući ga na sporiji rad, brzo ga postavljajući na mesto. Zatim se prebacujem na kolena, izvijam leđa i preko ramena gledam u kameru, podvlačeći ruku ispod sebe kako bih raširila usmine.

„Molim te, molim te, to mi tako treba.“

HackOffMyBigCock: sad. primi ga sad.

Uzmičem, pomerajući se sporo dok vibrator prodire u otvor moje pice. Frajeri uživaju u trenutku kada „oni“ prodiru u mene i zato ga glumim za sve pare, ječim dok mi usmine klize duž veštačkog penisa. Pomeram se unazad, dok on uranja sve dublje i dublje, a onda se zarije u mene. *Ceo.* Uzdišem.

„Mili, tako si jebeno duboko u meni. Ovo mi je trebalo.“

HackOffMyBigCock: kaži mi da te karam

⁴ Sybian - uređaj u obliku sedla za samozadovoljavale žene. (Prim. prev.)

Čujem zvono njegove poruke i gledam preko ramena u ekran. Donekle smanjujem zum na kameri kako bi mi video lice u pozadini. Sporo vadim vibrator, a onda ga opet guram, ječeći.

„Molim te, Majk, treba mi ceo. Molim te, Majk, karaj me! Karaj me tom velikom, mesnatom kitom!“ Glas mi je sve viši, sve dok ne vrisnem poslednje reči, penetrirajući vibratorom sve brže i brže. „Karaj, karaj, karaj, Majk bože, kako mi ovo treba!“ Stenjem, grcam i gledam preko ramena u kameru s mešavinom želje i zadovoljstva na licu. A onda sklapam oči, gurajući dildo grublje i brže, dahćući isprekidano.

HackOffMyBigCock: uuuu jbt svršiću lutko

Osvrćem se, čitam reči i nastavljam da se punim vibratorom.

„Gde, Majk gde hoćeš?“ Pogled mi je prikovan za ekran, čekam njegov odgovor.

HackOffMyBigCock: gutaj

Naglo vadim vibrator, munjevito se okrećem i grabim ga obema rukama. Kamera odozdo zahteva da legnem i prožderem ga. Ubacujem ga u grlo i zurim u kameru, trzajući penis rukom dok ga sisam, grubo i brzo. Ohrabrujuće ječim dok ga dudlam i stiskam svoje dojke, nežno štipkajući bradavice prstima.

Nastaje muk, skoro čitav minut, a onda stiže poruka.

HackOffMyBigCock: jbt ovo je bilo ludo. hvala džes

– PRIVATNI ČET ZAVRŠIO HackOffMyBigCock. 13 minuta 24 sekunde

Trinaest minuta. To je 94,35 dolara, što, kada se umanji za transakcijski porez veb sajta, iznosi 91,06 dolara direktno na moj bankovni račun. Od nečeg mora da se živi.

Okrećem se na leđa i ustajem, koračajući naga kroz sobu, uzimam čašu i punim je vodom sa česme. Otvaram ormarić, grabim bočicu tajlenola⁵, ostavljajući ormarić otvoren, dok ubacujem dve tablete u usta i zalivam ih česmovlačom. Pogled mi preleće po ormariću, čije su police pretrpane narandžastim bočicama.

Doktor Derek propisuje mi antipsihotike. Stižu svakog meseca poštom, tačno u dan. Ne pokušavam da ga obavestim da sam prestala da ih pijem još pre devet meseci. Eliminirali su moj nagon za ubijanjem, ali i svaku inteligentnu misao u glavi. Kada gledam veb snimke iz tog perioda, pojede me blam. Tada sam bila zombi mrtvog lica, ugašenih očiju i tupih reči, oponašajući mehaničke seksualne pokrete.

Zato sam prestala da ih pijem i počela da pravim zalihe. U krajnjem slučaju, ako ikada odlučim da se ubijem, u ovom ormariću imam oko sedamsto pilula.

⁵ Tylenol – lek protiv bolova. (Prim. Prev.)

Kada sam otišla kod babe i dede tog vikenda - *famoznog* vikenda - kada je mama otkočila i počela da ubija, baba i deda bili su iznenađeni što me vide. To je trebalo da me opomene da nešto ne valja.

„Dijana?“ Moja baba piljila je u mene kroz mrežasta vrata, škiljeći kao da me ne vidi baš najbolje. Otvorila je vrata, zbunjeno odmeravajući mene i moj kofer. „Je li sve u redu?“ Prišla sam bliže i čvrsto je zagrlila, kratko ljubeći njene meke, krhke obraze.

„Ćao, bako.“ Sagla sam se da podignem kofer i povukla ga napred, prema ulaznim vratima. „Mama je rekla da provedem vikend s vama.“

Lice joj je blesnulo od iznenađenja, ali se brzo smekšalo.

„O! Onda uđi, dušo. Ne brini za kofer. Deda će ga uneti.“ Ugurala me je u kuću, zatvarajući drvena vrata za sobom. Zapljusnuo me je miris naftalina i starih knjiga dok sam stajala u predsoblju, a baka užurbano poslovala oko mene, paleći svetla i podešavajući termost.

Moja porodica ležala je mrtva u našem domu skoro ceo dan pre nego što prvi komšija tokom šetnje nije ugledao krvave fleke na kuhinjskom staklu. Pogledao je u prozor i video moju sestru Samer kako leži na kuhinjskom stolu, s glavom u lokvi zgrušane krvi. Baba, deda i ja bili smo na bogoslužanju kada nas je policija obavestila. Sačekali su nas u kući, i kada smo se vratili iz crkve, dva uniformisana policajca sedela su na verandi, a crnobeli policijski automobil bio je parkiran pored sandučeta za poštu. Ugledavši ih, baba se uhvatila za grudi.

Policajci su ustali kada je deda parkirao kola. Sporo smo otvorili vrata, jer niko nije želeo da zna zašto su tu. Čim sam ugledala njihova lica, znala sam da donose loše vesti. Svi smo znali.

Baba je uhvatila dedu podruku i krenuli su prema kući. Mogla sam da vidim težinu nesigurnosti i straha u njihovom držanju. Zaobišla sam ih, popela se na verandu, otvorila nezaključana vrata i zaputila se širokim stepeništem na sprat kako bih se presvukla. Htela sam da budem što dalje od njih. Dok sam se pela uz stepenice, u glavi mi je bubnjalo, i kada sam oprezno dodirnula svoju ušnu školjku, napipala sam skorelu krv.

Baba i deda saopštili su mi vest po odlasku policije, posadivši me na kauč u dnevnoj sobi; glasovi su im podrhtavali i oči su im bile pune suza. Nisam reagovala; ćutala sam kada su mi ispričali. Deda je ponovio rečenicu, gledajući me u oči, uveravajući se da sam razumela. Nemo sam sedela ceo minut, a onda sam zacvilela i počela da jecam, i više nisam mogla da se zaustavim.

Kod babe i dede ostala sam do velike mature, a onda sam se odselila. To je bilo u vreme kada sam se upisala na državni faks uz malu svotu novca, dobijenu od roditeljskog životnog osiguranja. Nije mnogo ostalo posle plaćanja troškova njihove sahrane.

PODOFILIJA: Uobičajeni naziv za fetiš prema stopalima, podofilija je vrlo izražena fiksacija prema nožnim prstima, tabanima i obući radi postizanja seksualnog zadovoljenja. To je jedan od najčešćih fetiša, koji ima najmanje sedamdeset odsto muškaraca. Podofile obično privlače oblik i veličina stopala i prstiju, nakit, tretmani, stanje obuće, miris, kao i čulna interakcija poput mirisanja stopala, lizanja, ljubljenja, golicanja itd. Čak i naklonjenost ženama sa finim stopalima ili onima koje nose visoke potpetice može da se definiše kao podofilija.

U devet ujutro čujem kucanje na vratima i zastajem pred kamerom, prekidajući ćelavog Azijata koji traži da mi vidi stopala. Skakućem po linoleumu do vrata i virim kroz špijunku. Kurir Džeremi drži veliku kutiju.

„Ostavi. Hvala“, kažem glasno, gledajući ga kako spušta paket, žvrlja nešto po priznatici, a onda mi maše i odlazi. Prisanjam uho uz vrata, čekajući da čujem zvuk lifta, a onda otvaram vrata, uzimam veliku kartonsku kutiju i zatvaram vrata uz tresak. Ne zaključavam ih. Nikad ne zaključavam vrata. Pretpostavljam da neko ko je dovoljno glup da uđe unutra sa zlim namerama i zaslužuje da skonča od moje ruke. To mi je jedna od omiljenih fantazija, zato što će se najverovatnije i ostvariti. Spuštam tešku kutiju na pod i vraćam se na svoj ružičasti krevet, gde strpljivi Azijat čeka. Izvinjavam mu se i dižem stopalo blizu kamere kako bi mogao dobro da ga vidi.

Podofili čine veliki deo moje klijentele. Moja stopala bila su ignorisana prvih osam godina mog života završeci udova koji ulaze u moderne cipele pre izlaska iz kuće. Međutim, u vebsvetu, moja stopala su izvor prihoda. Činjenica da je ovaj klijent Azijat nema nikakve veze s njegovim fetišom ceo svet se loži na to, više nego što sam mogla i da zamislim. Većina muškaraca ima blagi fetiš ljubitelja ženskih nogu jer uživaju da gledaju fino oblikovana stopala, bilo bosa ili na štiklama. Ostali se fokusiraju isključivo na stopala radi erotskog uzbuđenja; oni samo bulje u moje nožne prste i tabane, drkajući istovremeno. To mi je omiljena klijentela, jer sve što treba da radim jeste da migoljim prstima i zavodljivo trljam stopala jedno o drugo. Godinama sam ih zlostavljala nemarno šutirajući štok od vrata i noseći stare patike bez čarapa ali moja stopala imaju fino izvijen taban, simetrične prste i uske članke. Zavodim svojim bosim nogama kao što je Pamela Anderson to činila svojim bujnim poprsjem u crvenom kupaćem kostimu pre dve decenije.

Azijat je blizu, lice mu je napeto od koncentracije, oči prikovane za moja stopala. Ležim na leđima i levim tabanom sporo milujem prste desne noge, tiho ječeći, dok ga moje bosc noge dovode u ekstazu.

U podne pravim petnaestominutnu pauzu, otvaram paket da proverim njegov sadržaj. Moja hrana: dvonedeljna isporuka gotovih jela Dženi Krejg⁶. Dženi je moj trenutni plan ishrane. Koristim je zato što mi olakšava život snabdeva me celovitom kombinacijom dvonedeljnih bezukusnih obroka doručakručakvečera u određeno vreme. Činjenica je da me ovakav način nabavke hrane pošteduje izlaska. Otkrila sam da jedan brend mogu da tolerišem oko dva meseca, a onda ga menjam. Ovo je već druga isporuka iz kompanije Dženi Krejg.

Život pustinjaka teži je nego što se misli. U početku je bilo toliko sitnica koje sam morala da provalim. Internet me je spasao. Ne samo kao izvor prihoda već i kao veza sa svetom, izvor potrepština. Na kraju sam shvatila da moram kupovati u ogromnim

⁶ Jenny Craig komercijalni program kontrolisanih porcija radi mršavljenja i zdrave ishrane. (Prim. Prev.)

količinama. Neke namirnice komplikovano je kupiti pojedinačno. Na primer, sapun za ruke. U kuhinjskom plakaru imam četvorogodišnje zalihe. Moja već upakovana hrana ne zahteva tanjire, ali svejedno, posedujem escajg i komplet od osam tanjira i čaša. *Volmart*⁷ sada isporučuje hranu na kućnu adresu, ali neki idiot u kompaniji izabrao je kojim će namirnicama blagosloviti kućnu dostavu. Nešto važno kao što su tamponi? Zaboga, to možete samo lično da pazarite. Ko još želi da se trucka do lokalnog *Volmarta* i stoji u redu ispred korisničkog servisa kako bi kupio rezervnu kutiju superapsorbirajućih tampona?

Lični prostor u stanu uglavnom koristim za skladištenje viškova. Tu su mi zalihe toalet papira, tampona i flaširane vode. Mislite da je besmisleno kupovati flaširanu vodu? Probajte da platite *dostavu* jebene flaširane vode. Fizički sam proklinjala svaku cifru svoje kreditne kartice kada sam obavila tu porudžbinu. To je bilo pre *Amazon prajma*⁸. S njihovom besplatnom dvodnevnom dostavom eliminisala sam devedeset odsto troškova isporuke. Ne bi me iznenadilo da zbog mene prekinu ceo program. Samo ove godine potrošili su bar dva soma dolara na dostavljanje mojih pošiljaka, što je mnogo više od osamdeset dolara koliko sam platila u članjenje u program.

Kada iz kuhinje pogledam u taj deo stana, ličim sebi na sakupljača dobro organizovanog i zavisnog od kartonskih kutija. Sa izuzetkom hrane, imam dovoljno zaliha za narednih devet meseci. Samo molim da se apokalipsa desi dan posle isporuke hrane.

Ubacujem pečenu piletinu s pirinčem u mikrotalasnu rernu i razmišljam o samoubistvu. Često sanjarim o tome racionalnim tokom misli i onim koji bi mogao da reši problem moje pretnje drugima. To me tek čeka. Mogla bih da se pozovem na strah, da kažem kako sam kukavica ili preterano sebična da bih sebi oduzela život. Međutim, nije to. Zbog nekog razloga ne mogu. Ne mogu da navedem sebe da oduzmem sebi ovaj jedini život koji nešto vredi. Kad god pomislim na taj čin, iz mene progovori glas, jasno kao da sam Bog stoji ispred mene. *Čekaj*. Ne znam šta čekam, ali čekam.

Mikrotalasna zvoní. Otvaram vratanca i vadim toplo jelo koje se puši. *Prijatno*.

Ubila sam jednom, davno. To je bio jedan od razloga zašto sam odlučila da se zaključam. Jednog dana neko će to proključviti i doći će po mene.

Kada sam ubila prvi put, zavaravala sam sebe da je to samo tada i nikad više. Da u trenutku oduzimanja tuđeg života to nisam bila ja, već neko ko sam postala s obzirom na stravične okolnosti.

Mračna opsednutost ubistvom počela je kada mi je pobijena porodica. Ostala sam sama dovoljno dugo da tugujem, da provodim sate sklupčana u krevetu, jecajući nad sopstvenom sudbinom: usamljenost i očaj usled gubitka porodice preuzeli su sve normalne procese razmišljanja. Ipak, s vremenom sam se oporavila, ustala iz kreveta i uključila se u trku pacova zvanu život. Međutim, to je uskoro postalo zov, vukući me u trenucima nepažnje i slabosti. Tokom tuširanja iskrsla bi mi vizija presecanja grkljana i puštanja da krv curi u slivnik. Na predavanjima bih uhvatila sebe kako se usredsređujem na vrat svog profesora nauke, zamišljajući kako ga obuhvatam svojim malim šakama i stežem dok iz njega ne istekne život.

Kada je nagon postao neizdrživ proždirući svaki slobodan trenutak i misao u mojoj glavi pokušala sam da ga zadovoljim na druge načine. Načine o kojima mrzim da razmišljam, koji me ispunjavaju stidom i užasom. *Ništa* nije pomoglo. I kada sam počela da

⁷ Walmart - lanac supermarketa u SAD. (Prim. prev.)

⁸ Amazon Prime - program u sklopu veb-sajta Amazon.com, koji nudi višestruke pogodnosti besplatne dostave. (Prim. prev.)

kujem ozbiljne planove, da biram žrtve i oštrim noževе, tada sam znala da moram nešto da preduzmem. Tada sam odlučila da se zaključam.

Završila sam jesenji semestar na državnom koledžu, iselila se iz studenjaka, napustila honorarni posao prodavačice šugavih parfema u *Aberkrombiju*⁹ i uselila se u brlog koji sada zovem domom. Skrasila sam se, aktivirala komunalne usluge i zaključala vrata.

Od tada nisam videla nijednu živu dušu.

⁹ Abercrombie&Fitch – lanac robnih kuća u SAD. (Prim. Prev.)

Otkrio ju je u sredu uveče. U gluvo doba noći, kada normalni ljudi spavaju. Otišao je na internet i prošao kroz pola tuceta soba za čet, ali je svaka devojka zbog nekog razloga bila pogrešna. Previše debela. Previše seksi. Previše droljasta. Previše agresivna. A onda je našao nju, njeno korisničko ime zazvučalo mu je poznato, obilato promovisano na veb sajtu. Ta devojka bila je sveprisutna, a njena posvećenost poslu impresivna po kontinuitetu. Vebdevojke obično dođu i prođu. Povlače se iz jednog sveta u drugi, uglavnom zbog muške klijentele. Međutim, ova je ostala. I te srede uveče odlučio je da joj pruži šansu, uprkos ceni od 6,99 dolara po minutu, što je bila poprilična suma u poređenju s većinom ostalih devojaka.

Međutim, bila je drugačija. Uvideo je to onog trenutka kada je njen osmeh sevnuo na ekranu. Imala je istu blistavost kao Eni, čistu dobrotu koja isijava s njenog srećnog lica. Porumenela je pod kamerom, dignuvši ruku da skloni kosu iza uha, i mogao je da prozre njenu nevinost. Ruka mu je sama poletela i kliknuo je mišem, aktivirajući štopericu, koja će brzo isisati njegovu kreditnu karticu.

Godine 2005, Univerzitet Teksasa sproveo je istraživanje o ubilačkim ideacijama, odnosno mislima ili fantazijama o nečijem ubistvu. Otkrili su da od svih ispitanika u američkim univerzitetskim kampusima, 50 do 90 odsto studenata priznaje da ima ubilačke fantazije. Kakva je to jebena statistika 50 do 90 odsto? Zar u jednom kampusu samo polovina studenata planira smrt i sakaćenje? Dok neki drugi kampus vrvi od psihopata oba pola? Ove brojke navele su me na zaključak da je istraživanje promašeno i da ga je sproveo neki doktorand, izmislivši brojke i zapisavši ih. Bez obzira na validnost studije, ova alarmanтна statistika zapravo me umiruje. Čini da se osećam normalno, koliko to zamišljanje raspolućenog mozga može biti. Kad malo bolje razmislim, možda ne želim da budem normalna ne ako je to normalno. U tom slučaju svi smo odlepili.

Sada je 22:45, što znači da sam još pred kamerom, ali mozak počinje da mi luta, misli o smrti ometaju moj erotizovani performans. Biće najčudnije jednog dana kada mi se usta nekontrolisano otvore i vrisnem *Ubiću te!* nekom sredovečnom jadniku koji u gaćama sedi pred svojim kompjuterom.

22:46. Razmišljam da se ranije odjavim, operem zube i uvučem u krevet.

Imala sam naporan dan, pun privatnih četova od sedam i osam minuta, s tipovima koji imaju dolare za trošenje i žele da u tom periodu svrše. Zato drkaju sve dok se ne približe, a onda me uvlače u privatni čet, gde samo skidam sa sebe odeću, širim noge, dodirujem se i stenjem narednih pet minuta. Ne žele da ćaskaju. Ne žele ništa posebno. Samo standardni rezultat od nesvakidašnjeg izvora. Međutim, tako je sredom. Petak je dan kada se troši naveliko, kada klijenti dobijaju platu i spremni su za nešto dužu pažnju jedan na jedan. Petak brzo prođe.

Ne isključujem kompjuter ranije; moj OKP¹⁰ ne dozvoljava mi ni najmanje odstupanje od rasporeda. Prijavljujem se u besplatni čet i čekam. Posle nepunog minuta flerta dobijam privatni poziv, ovoga puta od klijenta po imenu RalphMA35.

¹⁰ Opsesivno-kompulzivni poremećaj (Prim. Prev.)

Moje kamere nekada nisu imale savršenu sliku kao danas. Kada sam počela, imala sam IBMov laptop i *Lodžitekovu* vebkameru: laptop mi je još pun beležaka s faksa, a vebkameru sam kupila za 19,99 dolara na *Ibeju*. Nisam znala ništa o osvetljenju, pozadini, seksigračkama i opremi. Radila sam sama, na krevetu, pod običnom lampom, koja je stvarala odsjaj ako bih se previše nagnula udesno. Imala sam svoje prste, dva para seksi donjeg rublja i produžni kabl, pomoću kojeg sam mogla dodatno da manevrišem laptopom.

Slika je bila isprekidana, a moji pokreti katkad mutni. Međutim, bila sam gola i bila sam Amerikanka, pa su klijenti stalno pristizali, a moji prihodi rasli. Moj prvi ček iznosio je 5.018 dolara za dve nedelje rada. Bila sam van sebe od sreće.

Platila sam tromesečnu kiriju, ukupno hiljadu osamsto dolara, na bankovni račun stavila hiljadu dolara i ostalo uložila u svoju novu karijeru. Istražila sam o popularnim vebdevojkama, primetivši oštrinu njihovih kamera i sjaj njihove kože, i stupila u kontakt s njima, stekavši prijateljstva širom sajber prostora. Podelile su sa mnom dragoceno znanje i bacila sam se u kupovinu.

Prvo što sam kupila bila je nova kamera. Profesionalci ne koriste vebkamere. Oni koriste visokodefinisane digitalne kamkordere i povezuju ih s kompjuterima preko fajervajera¹¹. Kupila sam najbolju kameru koju sam u tom trenutku mogla da priuštim, *Kenonovu* VXIA HF. A kamere koje sada imam? U poređenju s njima ta je bila dečja igračka.

Međutim, u to vreme, pre tri godine, kada sam uključila to čudo, savršena slika koja se glatko pomerala po mom ekranu... bila je neverovatna! Dahtala sam, uzdisala, balavila, i zajednica vebkamera oduševljeno je reagovala. Moj besplatni čet rapidno se popunjavao, a korisnicima je trebalo mnogo manje vremena da kliknu na dugme za preuzimanje privatnog četa. A ja, sa svojom novom seksigračkom u ruci dildom autentičnog izgleda i veličine ogromne kite počela sam da mlatim pare. Moj sledeći ček bio je na preko deset hiljada dolara. Proslavila sam ga na jedini način kako sam mogla: bacivši sve četiri uvis, vrišteći od sreće i osetivši trenutak potištenosti pri spoznaji da nemam nikog s kim bih podelila tu radost. Te noći ranije sam se odjavila, isključila kamere i otišla u krevet, pazarivši jednim klikom sve ono što sam oduvek želela da imam.

Tašna *luj viton*. Kupljeno.

Haljina *betsi džonson*. Kupljeno.

Profi šminka, u svim bojama i nijansama koje mi se sviđaju. Kupljeno.

Crni zašiljeni taktički nož. Kupljeno.

Aluminijumski skakavac. Kupljeno.

U dva sata posle ponoći, manula sam se igračaka i počela da tražim računare, konačno se odlučivši za laptop *mekbuk pro*, ful opremljen i sa obećanjem da će biti isporučen u naredih četiri do šest radnih dana. Poslala sam porudžbinu, sklopila laptop i sa zadovoljnim osmehom otišla na počinak.

Ubrzo sam shvatila da nema svrhe trošiti novac na tašne, cipele i haljine. Te stvari su bezvredne kada nema nikog u blizini da ih vidi na vama. To me je samo još više bacilo u bedak; njihov dizajn i lepota podsmevali su mi se s polica mog polupraznog ormara, podsećajući me na život koji nisam vodila, mesta koja nisam posetila, ljude koje nisam viđala.

¹¹ FireWire – specijalan kabl debljine 1 cm za transfer serijskih podataka (Prim. Prev.)

Tako sam prestala da trošim novac i usredsredila se na dobre stvari. Novi krevet: ljubaznošću *Ikee*, madraci su mi dostavljeni u roku od četrdeset osam sati. Otkrila sam da mi krevet smrdi od lubrikanta i lateksa i htela sam neki koji mogu da posvetim svojim performansama. Osvetljenje: šest reflektora oko mog ružičastog kreveta, od kojih svaki sadrži po šest sijalica, ukupno 600 vati po reflektoru. Uz pravo osvetljenje blistam pred kamerama, a celulit i bore se ne vide. Međutim, zato je pakleno vruće. Sinulo mi je da kupim podlogu koja hladi madrac, a onda sam shvatila da je mnogo jednostavnije uključiti klimauređaj. Računi su mi ogromni, ali zato mi je u stanu uvek dvadeset stepeni.

Posedujem vrhunske seksigračke, različitih boja, veličina i fetiša. Stakleni vibrator? Imam. Dildo u prirodnoj veličini i boji, koji pljuje veštačku spermu? O, da beli, crni i debeli. Keglove kuglice, analne perle, zečevi, patkice, analne kupe, štipaljke za bradavice, bičevi, lisice, pumpe za klitoris, brnjice i palice. Prava je retkost da klijent traži nešto što nemam.

Tokom druge godine boravka u stanu preuredila sam svoju radnu sobu. Pod radnom sobom smatram levu stranu ogromnog prostora koji čini stan 6E. U tom delu nalazi se *Ikein* krevet, koji koristim za snimanje, i oko njega svetla, kamere i postolja na kojima je sve povezano. Bilo je savršeno funkcionalno u to vreme, krevet i alatke mog zanata. A onda sam u drugoj godini zaključila da je potrebno obratiti više pažnje na ulogu koju igram, devetnaestogodišnju studentkinju kojom sam se predstavljala. Počela sam da kupujem sve u ružičastom, ženstvenom, brucoškom fazonu, uključujući i dva galona boje *ružine latice*. Bile su potrebne dve nedelje da mi sve isporuče. Danima se moj stan punio kutijama svih veličina i oblika.

A kada je sve stiglo, isključila sam kamere na tri dana i oslobodila zidove. Onda sam ih okrećila, sklopila jeftini nameštaj od iverice i počela da kačim ukrase: kalendare, postere, slike iritantno srećnih parova, koje sam odštampala sa interneta. Na *Ibeju* sam kupila neke korišćene skripte i poslagala ih na noćni stočić, te ružičastu posteljinu i ogromni pokrivač. Kasnije, kada sam vratila krevet na mesto i osmotrila sobu, mogla sam da dodam još nekoliko ružičastih detalja. Čak i sada, pošto sam pobacala neke od tih ženskastih tričarija, moja *radna soba* izgleda kao da se po njoj ispovraćala Pepa prase.

Druga polovina mog stana? Veći deo sam ignorisala. To je prostor gde spavam, čitam ili kupujem onlajn u pokušaju da skrenem misli dok ne zaspim. Moj uređivački motiv za tu stranu sobe su kartonske kutije, koje niču iz poda, i knjige. Superfensi dekorativni stil. Zovem ga „lujka šik“.

IGRANJE ULOGA: *Oblik igre u kojoj jedna osoba glumi ili tretira drugu osobu kao da je drugog starosnog doba. Odvija se između odraslih osoba i zahteva pristanak obe strane. Igranje uloga obično uključuje nekog ko se pravi da je mlađi nego što zaista jeste. Pedofilija nije isto što i igranje uloga, ali igranje uloga može biti indikator pedofilske tendencije.*

22:49. Široko se smeškam u vebkameru sa svog ružičastog kreveta jer on još nije zatražio da se pomerim. Zamolio me je da skinem šorts, koji sam bacila na pod.

RalphMA35: *imaš li nešto drugo da obučeš?*

Smešim se.

„Naravno. Šta bi ti voleo?“

RalphMA35: *možda majicu, neku roze, s karnerčićima.*

Roze majica s karnerčićima ne postoji u mom ormaru. Njegov zahtev zvuči iluzorno. Međutim, ja znam šta on hoće. Hoće da izgledam mlađe. Široko se osmehujem i skačem s kreveta, prilazeći beloj komodi, i otvaram najvišu fioku.

Vadim izbledelu ružičastu majicu, onu koja je dovoljno tanka da mi se pod njom ocrtaju bradavice, sa slikom stidljive Mini Maus na prednjoj strani. Oblačim je, a svilene tange menjam za bele, pamučne gaćice.

Ne događa se često, ali povremeno nalete klijenti čiji se nadražaj graniči s pedofilijom. Za mene je to problem, onaj o kojem često razmišljam dok ležim u krevetu. Doktor Brajan tvrdi da moji klijenti ne žele uvek devojčicu, već samo traže nevin izgled. Žele prvo iskustvo da toj devojci budu prvi. Ona ne mora da bude maloletna, pa čak ni mlađa od četrnaest ili devet godina samo netaknuta. Doktor Brajan kaže mi da ne osuđujem klijente samo zato što traže da se ponašam nevino da se kikoćem, uzdišem i kažem im da nikada uživo nisam videla penis.

Slažem se s njim u jednom: neki klijenti, naročito oni manje obdareni, traže od mene da se ponašam neiskusno da se oduševljavam svakom njihovom izjavom. Neki traže da budem neodlučna, nesigurna, da isprva pružam otpor. Međutim, razlikovanje tih motiva je minsko polje u koje niko ne želi da zakorači.

Vraćam se na krevet i sedam, prekrštenih nogu, smešeći se crnom oku kamere.

„Može ovo? Nemam s karnerčićima.“ Skupljam kosu u konjski rep i grizem se za donju usnu.

RalphMA35: *to je već bolje, možemo li da glumimo?*

Zabacujem se unazad, premeštajući težinu na ruke, zatežući usku majicu preko grudi.

„Naravno, Ralfe. Međutim, nemam mnogo iskustva, zato budi strpljiv sa mnom.“ Krivim glavu u stranu.

RalphMA35: *važi, lutko, kako se zoveš?*

„Kako hoćeš da se zovem?“

RalphMA35: *eni*

DŽEREMI

Džeremi Brajant kuca na vrata, diže kutiju i čeka hitar odgovor. Uvek je potreban jedan minut, minut tokom kog mu se dlanovi znoje i on se pita da li je ovo dan kada će se kvaka okrenuti i kada će se naći licem u lice sa njom. Danas nije taj dan.

„Ostavi. Hvala.“

Uvek učtiva. Uvek kratka. Uvek taj divni, melodični glas, koji u sebi sadrži toliko uzdržanosti. Džeremi potpisuje priznanicu, maše nemoj špijunki i korača dugim hodnikom do lifta.

Čekanje da se vrata otvore nije upalilo. Danas će pokušati nešto drugo.

Pritiska dugme za lift, ulazi unutra, pritiska dugme s brojem 1, a onda brzo izlazi i pušta da se vrata zatvore. Prislanja se uza zid, skriven u tami, i čeka, pogleda zalepljenog za kutiju ispred stana 6E.

Čim lift krene, ovoga puta prazan, čuje se klik okretanja njene kvake. Džeremi je napet kao struna. Vrata se otvaraju, nečujnim pokretom, a onda se pomaljaju dve blede ruke i tamna glava, grabe paket i uvlače ga unutra. Još jedan klik i vrata su zatvorena. Džeremi se tiho naslanja na zid, mozgajući.

Brineta. Bleda. Ovo je više nego što je znao juče. Utom čuje lift kako se penje i vrata se otvaraju. Crnac u radničkom odelu izlazi napolje. Džeremi mu klima glavom, ulazi u lift i pritiska dugme. Dok silazi u prizemlje, pita se, kao i uvek, zašto se ona krije, jer njeno ponašanje svakako krije odgovore na neka pitanja. Od koga se krije? Ili od čega?

Od nečeg se krije, u to je proketo siguran.

Naslanjam se na ulazna vrata i jedem terijaki piletinu, koja je spakovana s pirinčem i nešto barenog zeleniša koji je naveden kao povrće. Ranije sam imala kablovsku televiziju, ali posle tromesečnog korišćenja nešto se pokvarilo i od tada na ekranu piše da nema signala. Zvala sam kompaniju, koja me je sprovela kroz četiri različite mogućnosti rešenja greške (nijedno nije upalilo), da bi potom došli do zaključka da je potrebno servisiranje. *Neka, hvala.* Rekla sam im da mi isključe kablovsku. Televizor mi samo oduzima vreme od posla. A što se interneta tiče, Majk je daljinskim putem povezoj moj sistem s mrežom, tako da sada mogu da kradem internet od svojih najbližih komšija. Obično koristim internet Bredlijevih, koji žive u stanu desno od mene: imaju najbržu vezu. Međutim, u retkim trenucima, kada je isključen, diskonektovan ili spor, koristim druge slobodne bežične mreže, zahvaljujući mom omiljenom napaljenom hakeru.

Kako nemam kablovsku, moj glavni oblik zabave jeste prisluškivanje komšiluka. Sednem kraj vrata i u mrtvoj tišini slušam šta se dešava s druge strane. *Sigurno će neko uskoro izaći u hodnik.* Nadam se bodibilderu i njegovoj blajhanoj devojci. Njihovi razgovori uvek su melodramatični. Čuje se buka, a onda zalupe vratima. Po treskanju drugih vrata, kao da se nisu sasvim zatvorila, i po koracima koji uslede, vučenju nogu i brzini kojom stignu do mojih vrata, znam da je to Sajmon. Kada prođe ispred mojih vrata, obraćam mu se. Glasno, kako bi me čuo.

„Vrata ti nisu zatvorena.“

Njegovi koraci ukopavaju se u mestu i po svetlosti ispod mojih vrata znam da je licem okrenut prema meni. Takođe, znam, bez ustajanja, da viri kroz moju špijunku, iako zna, iz ranijih iskustava, da ne može ništa da vidi.

„Izbezumiš me kada to uradiš.“ Reči su mu prigušene, skoro previše tihe, ali moje osetljivo uho lako razaznaje frazu.

„Još više bi se izbezumio kada bi ti neko ušao i opljačkao gajbu.“

„Da.“ On skreće, koraci mu se udaljavaju i čujem konačni *klik* njegove kvake koja se zatvara. A onda se vraća, i po brzini njegovog hoda zaključujem da je naumio nešto da me pita. „Kada ćeš... ovaj... dobiti...“

„Prvog. Znaš već. Isporuka je uvek prvog.“

„U redu. Samo mi je ponestalo.“

„Rasporedi.“

On zastaje, a onda opet počinje da se kreće.

„Sajmone.“

„Da?“

„Sinoć si zakasnio.“

„Da, imao sam... neka posla...“

„Sajmone“, govorim sporo i razgovetno kako bi me razumeo. „Ako još jednom zakasniš, prekinuću isporuke.“

„Da, da. Neću. Ne brini. Znaš da neću. Obećavam.“

Čeka za trenutak, i ja ne progovaram, ubacujući zalogaj pirinča u usta. A onda se pomera, odnoseći plastičnu kesu s mojim otpacima i korača niz hodnik. Osim što me noću zaključava, Sajmon iznosi moje đubre i šalje pisma, koja ostavljam ispred vrata. Sada čujem lift, zatim paljenje motora njegovog automobila. Pored lifta ne mogu skoro ništa da čujem. Ma koliko da mi je izoštren sluh levog uha, to ne može da nadoknadi nesposobnost drugog. Slabije čujem na desno uho. Međutim, nisam se takva rodila, već je to posledica nesreće koja se dogodila pre nekoliko godina. Nikome nisam pričala o tom defektu, budući da nema

naročitog uticaja na moj svakodnevni život i svakako ne zahteva posetu lekaru ili operaciju. Štaviše, prija mi ta dodatna tišina, jer predstavlja još jedan sloj između mene i spoljnog sveta.

U spoljnom svetu postoji čitava zajednica posvećena osobama kao što sam ja. Ne vebdevojkama koje maštaju o smrti, već osobama koje žele da ubiju, koje su opsednute krvlju i kricima. Kada sam bila na koledžu, otkrila sam njihove forume, pridružila se njihovim grupama na Tviteru, pretplatila se na njihov jezivi mesečni bilten. Vrlo brzo otkočila sam tu zajednicu. Nadala sam se da radi po sistemu *Anonimnih alkoholičara*, gde članovi podržavaju jedni druge u trenucima krize i sklanjaju jedni druge s ulice. Umesto toga, ovi su razdraživali jedni druge, deleći fantazije i realnosti, diskutujući na internetu o tome kako se pravilno seče grkljan, kako se ubija žicom ili kako prepoznati da li ste nekog ugušili nasmrtno ili ga samo onesvestili. Takvo nešto ne može se naučiti iz filmova. Tamo, kada nekog guše, vidimo kako mu se oči zatvore i telo omilitavi ali još nije mrtav. Samo izgubi svest od zagušenja. Da biste dokrajčili žrtvu, morate malo duže da stiskate. Tek tada će biti mrtva.

Na tim forumima imala sam priliku da zavirim u misli bolesnijih od mene... što nije bilo dobro za moje nagone. Dala sam im previše ideja, nahranila sam ih. Zbog toga sam zatvorila forumski nalog, odjavila se s biltena, pobegla od Tvitera. Prešla sam na plan B: sporo izgladnjivanje svojih nagona do smrti, njihovo odsecanje od spoljnog sveta, odbijanje da ih nahranim i napojim navirućim fantazijama. Iako doktor Derek ne veruje u plan B, odobrava ga, premda je bliže uverenju da isti taj plan u prethodne tri godine nije mnogo postigao.

Doktor Dru želi aktivniji pristup i smatra da su medikamenti jedini način izlečenja. Veruje da bih, ukoliko budem redovno pila lekove, gutajući svakog jutra odgovarajuću dozu iz plastične čašice, mogla da se uključim u društvo. Da živim normalan život. Međutim, to ne bi bio život, samo flaster. Pila sam te lekove i ne želim život koji donose. Slobodno telo i zarobljen um? Da se teturam po svetu kao zombi, otupela i nikad dovoljno svesna da li sam nekoga zaista upoznala? Radije ću živeti kao dosad. Proživljavaću sve, pa čak i stravične uobrazilje svog psihotičnog uma.

S gađenjem odbacujem polupojedenu večeru i gledam na sat. Vreme je da se nakačim na internet.

Njegova prva žrtva bila je Hali Makdonald, sedmogodišnja riđokosa devojčica s naočarima. Hali se dogodila neplanirano. Bio je u unutrašnjosti, za volanom, i tokom vožnje mu se prispavalo, pa je zaustavio na odmorištu da malo odspava. Dremao je skoro ceo sat, a probudila ga je dreka nepoznate žene na praznom parkingu. Izvikala se, a onda odjurila u pravcu toaleta, lupkajući paklicom cigareta po svom ručnom zglobu i besno mumlajući. On se uspravio na sedištu i pogledao ka njoj, posežući za sigurnosnim pojasom, zadržavši pogled na musavoj devojčici, čije je lice bilo okrenuto prema njemu dok je sedela na prednjem sedištu starog karavana. Nije se premišljao, nije se pripremao, samo je otvorio vrata, izašao, otvorio njena, pružio ruke i uzeo je u naručje, ućutkavši njena pitanja brzim klimanjem glavom.

„Dođi u moja kola“, rekao je tiho. „Odvešću te na neko lepše mesto.“

Nije postavljala pitanja, nije vrištala, samo ga je pustila da je uzme i spusti na njegovo zadnje sedište, blago se trgnuvši kada je zatvorio vrata. Nikada nije saznao koliko se njena majka zadržala u toaletu odmorišta, ni kada se vratila do kola, ni koliko je policiji trebalo da stigne na mesto zločina.

Samo je znao da je na autoputu, nekoliko kilometara dalje, kada joj je rekao da preskoči na prednje sedište, ona to i učinila. A pedeset kilometara dalje zaustavio se ispred motela na autoputu i iznajmio sobu. Jedan sat kasnije bila je mrtva. Zadavio ju je kako ne bi bilo krvi i izneo je napolje, dok je parking još bio u mraku, ubacio je u prtljažnik i odvezao se dalje. Njeno telo izbacio je na deponiji u Oklahomi, i koliko je znao niko ga tamo nije našao. Onda se dovezao kući, gde ga je čekala žena i topla večera. Zapanjeno je shvatio da ne oseća krivicu. Da su fantazije, koje je gajio celog svog života, konačno zadovoljene bez negativnih posledica. Te noći, posle ubistva, spavao je kao odojče. I dugo posle toga misli su mu bile smirene. A duša spokojna. Zadovoljna.

Imao je dvadeset četiri godine. Sledeće ubistvo počinio je u dvadeset šestoj.

Kažu da na decu više od svega utiče njihova uloga u porodici. Poznati psiholog G. Stenli Hol stanje dece koja su jedinci smatra „bolešću za sebe“. Jedinci su navodno samostalniji, ali je stereotip i da su razmaženi, egocentrični i da im se prekomerno povlađuje. Porodica Thompson nije imala prostora za povlađivanje. Preživljavanje je bilo glavni motiv njihove zajednice i svi, uključujući Eni, bili su svesni te nezavidne situacije. Dani kao prošla nedelja, kada je kuća puna poklona i poslastica poput torte, bili su retki, i Eni je uživala u svakom trenutku.

Pre nego što je moj život krenuo nizbrdo, bila sam najstarija od troje dece: razlika između nas bila je tako velika da su blizanci izgledali kao moja deca. Samer i Trent imali su šest godina i bili čak jedanaest godina mlađi od mene. Tata kaže da je mama na svoj trideset deveti rođendan potpuno otkočila, postavši naprasno opsednuta idejom da rodi još jedno dete, deceniju posle mog rođenja. Moderna tehnologija blagoslovila ju je blizancima.

Provela sam šest i po godina s njima dovoljno mučenja, jer su oteli i držali kao taoce dva velika dela mog srca. Mama je očajnički pokušavala da zatrudni u trideset devetoj, a onda, kada su se blizanci konačno rodili, emotivno se isključila iz majčinske uloge, prepustivši meni da ih grlim, ljubim i menjam im pelene. Oboje sam ih s ljubavlju kupala, a onda je došao pubertet. Posle toga tata im je tepao i čitao priče za laku noć. Ne ukazujem na to da nas je mama oterala u ćošak i ignorisala. Bila je zabavna i spontana kao roditelj, ali bila je nekako... drugačija. S mojim odrastanjem, nas dve smo se zbližile. Njena otuđenost odnosila se samo na blizance; njihove suze i nestašluci izbacivali su je iz takta i išli joj na živce. Što sam postajala zrelija, sve više vremena provodila sam s njom, zanemarujući blizance. Za to krivim hormone.

Pubertetski hormoni pretvorili su me u nestabilnu tinejdžerku pitomu i ljupku kada je sve po mome, veštičavu i namćorastu kada nije. Nažalost, najčešće sam bila veštičava. Trebalo je da budem nežnija prema blizancima, da ih mazim i puštam ih da biraju TV kanale. Voleli su me, idealizovali i pratili svuda, moleći za poljupce. Dala bih sve na svetu kada bih mogla da vratim vreme i s njima provedem još jedan dan.

Mrzim staru sebe; mrzim njenu sebičnost i nedostatak zahvalnosti za bezbrižni život u predgrađu. Imala sam sve na dlanu svoje savršene, lenje ruke, a da toga nisam bila svesna.

DŽEREMI

Džeremijeva osmogodišnja sestričina mlatara nogama dok sedi na plastičnom stolu njene verande.

„Možda je vampirka, Džeremi.“

„Vampirka?“

„Da! Rekao si da preko dana nikad ne izlazi iz stana. Kladim se da je vampirka. Oni izlaze samo noću.“ Devojčica mu se kezi iznad kugle sladoleda od čokolade u kornetu, bezubim desnim, oblivenim istopljenom čokoladom.

Džeremi izvija obrve, razmišljajući.

„Zanimljiva ideja. Možda i jeste vampirka.“

„Uostalom, rekao si da ima bledu kožu, zar ne?“ Oči joj se šire dok liže ivicu korneta i poletno klima glavom. „Sigurno je vampirka.“

„Hm. Ali jede hranu. Uvek dobija pakete s hranom, od raznih proizvođača.“

„Stvarno?“ Devojčica kruži rukom oko svog struka, velikim krugovima, i dramatično puni obraze vazduhom.

Džeremi se smeje.

„Gojazna?“

Ona se kikoće, brišući usne nadlanicom.

„Aha. Mama kaže da ne smem da kažem *debelu*.“ Užasnuto razrogači oči i pokriva usta šakom. „Oh. Nemoj da joj kažeš da sam rekla.“

„Nije gojazna, Olivija. Deluje nekako...“ Džeremi uvlači stomak i obraze, pokušavajući da izgleda ispošćeno.

Devojčica se smeje, držeći se za bok ostaci njenog istopljenog sladoleda kaplju na verandu.

„Mršava!“ uzvikuje, pokazujući na njega i skičeći od smeha.

„Da“, potvrđuje on, cereći se. „Iako nisam sasvim siguran. Video sam joj samo ruku.“

Olivija se uspravlja, najednom ozbiljna.

„Možda je anoreskična.“

„Misliš anoreksična? Hm... To mi nije palo na pamet. Hej, šta ti znaš o anoreksiji?“

Devojčica sleže uskim ramenima.

„Ništa. Mama kaže da je Kejt to.“

Džeremi klima glavom, usredsređujući se na svoj kornet.

„Znaš, Kejt će biti dobro. Samo prolazi kroz težak period. Ti možeš da joj pomogneš, znaš li to?“

Olivija okreće glavu da ga pogleda, šireći svoje pametne oči.

„JA ?“

„Naravno. Možeš da budeš najbolja sestra na svetu. To bi je usrećilo.“

Ona zamišljeno pući usne i skreće pogled.

„Znači... hoćeš da budem dobar mlađi *brat*, je li tako?“

Naslutivši promenu u razgovoru, Džeremi se ceri.

„Da. Na šta ciljaš?“

„Mama kaže, da si neki brat, izlazio bi s Betani.“

Džeremi prati njen ispruženi prst i zadržava ga na dugonogoj plavuši s istaknutim atributima.

„Stvarno? Tvoja mama je to rekla?“

Olivija klima glavom, raširenih očiju.

„Aha. Mama kaže da moramo naći devojku za tebe.“ A onda zaverenički tiho dodaje:

„Ali koja *nije* vampirka."

Džeremi se smeje, trudeći se da priguši glas, dok ga Olivija fiksira strogim pogledom.

„Cenim vašu brigu, ali Betani nije moj tip."

Devojčica frkće i glas joj postaje autoritativniji.

„Mama kaže da je Betani *svačiji* tip."

Njegov pogled opet nalazi plavušu, penjući se uz njen šorts, usku majicu i lice s kilo šminke.

„Ma kakva Betani. Nema šanse."

„Ma nemoj?" Šaljivi glas Džeremijeve sestre skreće mu pogled na svetloplave oči koje probadaju strogoćom. „A šta to fali manekenki kupaćih kostima koju sam ti dovela na kućni prag?"

Olivija diže smrknuti pogled.

„Ovo je park, mama. Ne Džeremijeva kuća."

Zanemarujući njenu opasku, Lili seda na klupu između njih dvoje.

„A? Šta joj fali?"

„Rekao sam ti, ne treba mi provodadžija."

„Zato što imaš neku devojku koja neće ni da priča s tobom?"

„Zanimljiva je. Mnogo zanimljivija od one namiguše s kilo šminke."

„Ćutanje nije zanimljivo. Pre će biti da je dosadno. Ponekad otvoriš vrata i otkriješ da su to velika, ukrasna, seksi vrata praznog ormara. Možda je to jedina zanimljiva stvar u celoj misteriji, i shvatićeš da ti je ono unutra dosadno."

Džeremi se suvo kezi.

„Ne brini, verovatno nikada neću ni ući unutra. Neću je skoro videti kako otvara ta vrata."

„Upravo zato trebalo bi da izađeš sa Betani. Loži se na tebe punih sat vremena. Pokreni se pre nego što ostariš i osediš kao ja." Džeremi grli sestru, privijajući je čvrsto uza sebe.

„Ti ćeš me svejedno voleti, čak i ako budem izboran i sam."

Lili ga grli, smeškajući se uprkos svemu.

„Možda." A onda ustaje, dobacivši kćerki strog pogled. „Za tebe više nema sladoleda. Za dva sata je večera."

Džeremi čeka da se njegova sestra udalji. Ona korača kroz park, izvikujući u hodu zapovesti ostaloj deci. Kada Lili odmakne, on se naginje ka Oliviji.

„Evo ti ostatak mog."

Uručuje joj poslednji zalogaj svog korneta i gleda u dvorište sestrine kuće.

„Razmišljao sam da nešto poklonim toj devojci." Olivijino lice se razvedri.

„Kao balon?"

„Ili možda cveće."

Devojčica se blago mršti.

„Ne znam vole li vampirke cveće."

„Ma nije vampirka. Mislim da je usamljena."

„Čuvaj se, Džeremi. Nemoj da ti isisa krv."

On se smeška, gledajući kako Olivija skače s klupe i trči prema penjalicu. Možda je njegova sestra u pravu. Svestan je da jeste. Bilo bi suludo propustiti Betani zbog devojke koja neće ni vrata da mu otvori. Čak i da mu je otvorila vrata još prvog dana kao svaka normalna osoba, šanse su minimalne da bi se uopšte zainteresovao za nju, bez obzira na broj paketa koje prima. Normalni ljudi otvaraju vrata. Ljudi koji nešto kriju drže ih zatvorena.

Dugo posmatra Betani, njen zvonki smeh leti preko parka. Lepa je, druželjubiva i verovatno bi mu raširila noge i dozvolila da je zabavi. Ima na hiljade takvih devojaka, na svakom ćošku. Devojke poput nje prekratile su mu srednju školu i krase barove u centru grada. Spavao je s više njih nego što su mu značile, osetivši se prljavo svaki put. Nijedan seks

nije vredan višednevnog emotivnog tereta koji sa sobom nosi. Sada je spreman za ozbiljnu vezu spoj dweju srodnih duša sa ciljem, umesto bezumnog karanja i muškoženskih igrice.

Vampirka verovatno nije najbolji jing za njegov jang ako bi želeo nešto ozbiljno s njom. Fizički i emotivni kontakt su preduslov za vezu. Prvo će morati da je natera da otvori ona vrata. Posle toga, možda će početi da razmišlja o nečem drugom.

Sigurno je usamljena. Šta li radi po vasceli dan sama u onom stanu?

Muškarci vole da se razmeću. To je jače od njih. Čak i kada mi plaćaju da s njima provodim vreme, kada je zagarantovano da ću reći kako mi se sviđaju, oni osećaju potrebu da se razmeću. Takav je i Ričard, korisničko ime SentfromHeaven. Ričard je senator, njegov položaj ni najmanje me ne impresionira, ali on se beskrajno ponosi time. Spomenuo je to tokom naše druge seanse, šapatom, kao da je bilo još nekog u njegovoj praznoj kući, ili u mom usamljenom stanu, ko bi mogao da čuje njegovu ispovest. Spomenuo je to i tokom naše treće, četvrte i pete seanse, za slučaj da ne zaboravim, ili ako nisam shvatila prvi put.

Za jednog senatora, užasno je glup. Kači se na vebajst koji zahteva broj njegove kreditne kartice i prati IP adresu, i koristi vebkameru pokazujući svoje lice tokom polovine četa, kada nije zumirana na njegovu lampu ili nekooperativni penis. Ja nisam *ta devojka* nemam nikakvu želju da snimam naše seanse i prodajem fotke najboljem ponuđaču, ali samo je pitanje vremena kada će neka druga vebdevojka to učiniti. Rekla sam to Ričardu. Savetovala sam mu da bude oprezniji da koristi moj lični vebajst i da drugim vebdevojkama ne otkriva čime se bavi. Znam da mu je taj savet ušao na jedno uho i izašao na drugo.

Ričard nema posebne seksualne prohteve ili tajne fetiše. Mislim da ima problema sa egom i zato se prijavljuje. U pitanju je zabranjeno uzbuđenje. Potreba da dobije sve što poželi, da ga primetno obožava gola, mlada žena. Samo je pitanje vremena kada će biti razotkriven, a njegov čvrst stav o moralu proneveren.

Međutim, to neću učiniti ja. Ubica jesam. Eksploator tajni nisam.

4:00. Otvaram oči, začuvši udarac u vrata. Čekam, um mi se presabira dok uši osluškaju, čekajući nagoveštaj onoga što je napolju. Niz udaraca, neko kuca po čvrstom čeliku mojih vrata. Ustajem, brzo se krećem, na vratima sam pre nego što čujem bat koraka, moje oči prepoznaju potiljak i dahtavi glas. Sajmon. Pijan od zvuka sopstvenog glasa. Još dva dana do isporuke i sigurna sam da je potrošio sve svoje zalihe. Kvaka na vratima se drmusa, Sajmon je okreće do graničnika. Levo. Desno. Levo. Desno.

Potpuno sam budna, šake mi se skupljaju bez razmišljanja. Biće tako lako. Sam će mi otvoriti vrata. Samo treba da mu kažem da imam pilule i daću mu ih ako otvori vrata. Hitam u kuhinju, otvaram fioku, pogled mi leti po setu noževa. Svi su tupi, noževi za puter jedina vrsta koju mogu sebi da priuštim. Ostale noževe kuhinjske, mesarske, reckaste i slične držim zaključane, jer sam danju dovoljno razumna kako bih nekoordinisano usporila ovakve prilike. Zaključavanjem noževa nadam se da ću, u vreme kada ih se dočepam, biti dovoljno smirena da odustanem, vratim se u krevet i uspavam svoje demone, ali bukvalno.

Preskačem kutije, provlačim se između dva visoka stalka knjiga, odgurujem pakovanja papirnih ubrusa, sve dok se ne probijem do sefa. Kombinacija mi peva u glavi, vrtoglavica raspiruje uzbuđenje kada čujem šut u vrata. Šarke podrhtavaju i reči su prigušene dok se kvaka iznova drmusa. *Sajmon*. Prosuću mu creva zariću nož i raspориću mu stomak, sekući vitalne organe dok u njegovim očima gledam bol. Ruke mi drhte od uzbuđenja dok okrećem kombinaciju, prvi put bezuspešno, jer se drška ne pomera kada je cinnem. Usporavam pokrete, slušam zujanje električne brave dok okrećem udesno do 62, ulevo do 37, udesno do 95. Klik. Drška se spušta i vrata se otvaraju; pogledom letim po metalu, srebru, novčanicama, uvlačim ruku i uzbuđeno dodirujem drške i oštrice sve dok ne nađem onaj koji želim.

„Džesika...” Sajmon cvili s druge strane vrata, nejakolupajući nečim što je verovatno pesnica. Stežem dršku noža, vadeći ga iz kožne futrole i probijam se između kutija, jedva svesna činjenice da sam gola, prilazim vratima i gledam kroz špijunku.

Špijunka daje iskrivljenu sliku sveta. Lepe ljude poružnjuje, mršave podebljava, kratki hodnik zaobljuje i krivi. Sajmonovo oko, priljubljeno uz rupu, savršeno je u fokusu boje lešnika, okruženo krvavom beonjačom.

„Sajmone.” Govorim jasno i glasno kako bi me čuo. Moja vrata drugačija su od ostalih. Svi u toj šugavoj zgradi imaju vrata od iverice, koja se mogu provaliti jačim udarcem noge. Kroz špijunku sam bila svedok kako besni bivši muževi, pijanci i nevešti provalnici ulaze u okolne stanove, šutnuvši dovoljno jako u bočnu stranu brave, posle čega vrata lako pristaju na saradnju. Iverica. Ulaz slobodan. Zato sam ja svoja zamenila. Platila sam domaru sedamsto dolara da mi postavi čelična vrata. Bila je to retka situacija koja je zahtevala ljudsku interakciju, domarove prodorne oči bile su previše ljubopitljive, a moja ruka drhtava kada sam mu izbrojala tu smešnu svotu. Verovatno je pomislio da sam nervozna. Kada bi samo znao šta je, zapravo, meni bilo na pameti. Njegova krv. Njegova smrt.

Sajmonova glava naglo se diže na moj glas, a oči se približavaju špijunki. Reči izgovara brzo, zaplićući jezikom u želji da ih što pre izusti.

„Džesika. Čuj, znam da je ponedeljak. Znam da je ponedeljak i da je isporuka tek u sredu. U stvari, sada je već utorak. Četiri ujutro. Četiri ujutro, u utorak, što znači da je ostao samo jedan dan do srede. A ja kriziram, Džesika. Mnogo mi je loše. Pa sam mislio ako možda imaš nešto, bilo šta. Očajnički mi treba. Ionako je isporuka u sredu. A danas je utorak.”

„Imam pilule, Sajmone.”

On stenje u vrata, zatvara oči, udara pesnicama o metal i taj zvuk meni stiže prigušen.

„Moraš da mi daš. Molim te, otvori vrata i daj mi.”

Idiot.

„Ne mogu da otvorim vrata, Sajmone. Zaključana su.” Govorim jasno, dok znojavom rukom stežem nož. Vrtim ga u dlanu, privikavajući se na taj osećaj, dočekujući starog prijatelja raširenih ruku. „Moraš da otključaš vrata, Sajmone. Kod tebe je ključ.”

Sajmon odmahuje glavom, brzo pomerajući vilicu naprednazad, naprednazad, testerišući vazduh, izgledajući kroz špijunku krajnje izbezumljeno.

„Ne. Nije kod mene. Otvori vrata. Treba mi nešto, Džes. Bilo šta, molim te.”

„Sajmone. Idi u svoj stan i uzmi svoje ključeve. Na privesku imaš ključ od ovih vrata. Donesi ga.”

Sajmon stenje, presamićuje se kao da je u bolovima, lice mu je zategnuto i napeto.

„Ne... Nemam svoje ključeve. Ona gadura Rita uzela mi ih je zato što sam pijan.”

Udišem vazduh, bes mi ključa u venama, misli mi panično lete.

„Sajmone, dala sam ti dva ključa. Sećaš se? Pre dve godine dala sam ti dva ključa. Gde je drugi ključ?”

„Dva ključa?” On čvrsto zatvara oči. „Dala si mi *dva* ključa?”

Sranje.

„Da”, kratko kažem. „Dva jebena ključa. Gde je drugi?”

Sajmon gleda prema svom stanu.

„Danas je utorak. Neću izdržati do srede. Sigurno je u mom stanu. Imaš li pilule?”

Sporo dišem, pokušavajući da smirim srce, pokušavajući da smirim glas.

„Da. Idi po ključ.”

On kreće, noge mu lupkaju po tankom tepihu i trenutak kasnije čujem tresak njegovih vrata koja se zatvaraju. Stojim, pribrana i spremna, u ruci stežem nož, u mislima brojim sekunde, čekam ono što će se dogoditi. Klik moje brave, otvaranje mojih vrata, ubadanje mog noža, krkljanje njegovog daha. Konačno. Krv šiklja, pokriva mi ruke. Bol u njegovim očima, kontrola mog stiska. Život u mojim rukama. 72 sekunde.

124 sekunde.

648 sekundi. Klizim na pod, vrtim ručnim zglobovima, gledajući kako nož seva u tami.

793 sekunde. Prisanjam uho na vrata, naprežući se da čujem neki zvuk, neki nagoveštaj šta se događa.

921 sekunda.

1122 sekunde. Moj nož pada na pod i suze mi teku niz obraze.

1400 sekundi. Padam u san, sklupčavši svoju nugu kožu uz vrata, puštajući da mi glava padne pod neprirodnim uglom.

Koliba nije korišćena već izvesno vreme, paučina se rasteže iznad vrata kada se otvore. Mala je, jedva da premašuje veličinu ostave; osim radne tezge s jedne strane, ostatak je prazan. Kada otvori kolibu, prvo vidi kosačicu i motornu testeru, kabaste predmete koji zauzimaju veći deo poda. On vuče kosačicu i motornu testeru, premestivši ih u ugao i vraća se na sredinu šupe. Stojeći na betonskom podu, pažljivo posmatra prostoriju. Zidovi su postojani, prozori i radna površina dovoljno visoki da onemoguće beg, naročito ako uspe da primeni neki sistem ograničenja. Vraća se do kamioneta, vadeći torbu sa alatom, bušilicu i uže. Zatim opet ulazi u kolibu, spušta se na kolena u uglu i postavlja veliku kuku na zid, nisko i blizu poda. Vadi šest šrafova i prislanja prvi na drvo, postavivši bušilicu na njegovu glavu. Zujanje bušilice i zvuk cepanja drveta ispunjavaju mali prostor, njegovo uzbuđenje raste.

Uskoro je vreme.

Znate ona pravila vebpornografije koja sam spomenula? Ona koja nemilice kršim? Neka pravila obuhvataju i seksualni čin. Pred kamerom ne mogu da piškim ili kakim. Ne mogu da se krešem sa životinjama ili muškarcima. I ne mogu da se pravim kako sam mlađa od osamnaest. Nikada mi nije bio problem da poštujem ta pravila. Nemam želju da se kupam u kadi pred kamerama niti da seksualno napastvujem psa. Svakako nikada nisam želela da se predstavljam mlađom i upuštam u pedofilsko ćaskanje.

Moji klijenti, čak i oni koji igraju uloge, povinuju se pravilima. Ne pitaju me koliko imam godina niti me uvlače u situacije koje su neprijatne. Međutim, Ralf je drugačiji. Prekoračuje granice, svaki put ide sve dalje, traži sve mlađe. Mogla bih lako da okončam tu bolesnu igru. Blokiram ga i više mu nikada ne čujem glas. Međutim, mogu da podnesem strah. Mogu da podnesem izopačene reči koje govori, zato što sam bezbedna u svom stanu, gde me on nikada ne može pipnuti. I zato što nisam predmet njegove želje; jer ako presečem tu pupčanu vrpцу i prekinem njegove virtuelne fantazije, strepim da će se on okrenuti realnosti. A to neće biti dobro ni za koga.

DŽEREMI

Kada telefon zazvoni u 4:59 ujutro, Džeremi je u krevetu, beli pokrivači zapetljani su mu oko nogu, telo opruženo čitavom dužinom kreveta. Njegova soba je tamna, televizor se isključio u nekom trenutku, kao što je podesio. On pruža ruku, prevrćući stvarčice, sve dok ne napipa mobilni telefon.

„Da?“

„Ne znam zašto si uopšte nešto pokušavao, Džej.“ Glas njegovog šefa odzvanja iz slušalice. Džeremi seda, provlačeći prste kroz kosu u pokušaju da se razbudi.

„Dobio si jedan za nju?“

„Da, paketić koji nije vredan spomena. Zašto ne pustiš Marka da ga odnese, ili hoćeš da ti ga prebacim za sutra?“

„Ne. Već sam ti rekao sam ću.“

Šefov glas se utišava.

„Znaš koliko problema možemo imati ako kompanija sazna da raznosiš te pakete van radnog vremena?“

„Znam, znam. Dugujem ti.“

„Duguješ mi već tri godine. Uživaj u slobodnom danu i odnesi ovo sutra. Ako neko pita, kazaću da je kasnilo iz Nju Orleansa.“

Džeremi odmahuje glavom.

„Ne. Danas je prvi u mesecu treba joj taj paket. Dolazim do jedanaest da ga pokupim.“

Šef se smeje.

„Kako hoćeš, Džeremi. Vidimo se onda.“

Džeremi se penje liftom, gledajući meku pošiljku u svojoj ruci. Drmusa je, slušajući poznato zveckanje pilula. Ovo je stara igra, koja mu je odavno dosadila. Igra koju ona, uprkos njegovom gnušanju, smatra neophodnom. Zato ovu isporuku nije prebacio za ponedeljak. Ovo je pošiljka koja ima više od jednog primaoca.

Kada izađe iz lifta, riđokosi mladić već je tu, sedi na podu, naslonjen na zid. Oči mu sijaju kad ugleda Džeremija i skače na noge, nervozno se meškoljeći.

„Ćao, ortak.“ Pruža ruku da uzme pošiljku.

Džeremi odmahuje glavom i kuca na njena vrata, odmerivši frustrirano lice dečka mirnim pogledom.

„Daj, čoveče ona uvek pristane.“

Njen glas čuje se kroz vrata.

„U redu je. Daj mu.“

Džeremi pruža pošiljku i klinac je grabi, cepajući plastični omot u hodu, uzbuđeno mrmljajući nešto sebi u bradu. Džeremi viri kroz špijunku, želeći da kaže još nešto, bilo šta, ali ne može ništa da smisli. Žvrlja njen potpis i odlazi.

Ništa nije normalno s ovom ribom.

U prizemlju izlazi iz lifta i korača do svog kamioneta; sunce mu greje lice. Gleda na sat i ceri se dok se isparkira. Posle obavljenog posla, dan je zvanično njegov, i vadi mobilni telefon dok se uključuje u saobraćaj.

Sat vremena kasnije, utrčava na poljanu, pod nogama mu škripi tek pokošena trava, popodnevno sunce greje mu grudi. Saginje se, čvrsto vezuje kopačke, zatim ustaje i široko se smeje grupi igrača pred sobom.

„Izvinjavam se, momci, nisam mogao pre.“

„Nema problema možeš samo da pričuvaš pivo kad pobedimo“, uzvraća jedan, dobacivši mu fudbalsku loptu. „Hajde da ih razvalimo.“

Utakmica s teškim protivnikom oteže se dokasno, svetla u parku blešte, obasjavajući igrače; rezultat je nerešen, ah nijedna strana ne zadovoljava se time. Naposljetku, Džeremi savršenim šutom budi nadu u preokret. Lopta se konačno zaustavlja, njena putanja vodi ka cilju kao u usporenom snimku. I meč je završen, zasluženom pobjedom.

Džeremi se stropoštava na travu, čije ga vlati nežno golicaju po nogama, topao večernji povetarac hladi mu kožu, on otvara oči i zuri u zvezdano nebo iznad sebe.

Iz svog stana ne mogu da vidim zvezde. To je jedna od stvari koje mi nedostaju. Sunce ulazi kroz prozore, prozore koji se ne otvaraju. Tako mogu da vidim sunčevu svetlost, osetim toplinu stakla kada na njega spustim dlan. Međutim, ne i povetarac. A noću? Okolne zgrade zaklanjaju mi zvezde. Ako legnem na pod, rizikujući povredu vrata zbog izvijanja i uvrtnja u neprirodnom položaju koji bog nije predvideo... tada mogu da vidim crni prorez noćnog neba na kome ponekad svetlucaju zvezde.

Međutim, hoću da vidim sve. Galaksiju iznad sebe, koja se proteže od horizonta do horizonta, nepregledno prostranstvo kosmosa koje mi kaže: nisi sama. Posle smrti moje porodice, kada sam živela kod babe i dede, provodila bih večeri u dvorištu iza njihove kuće. Oko mene nije bilo kuća, saobraćajne buke ni svetla grada. Ležala bih na travi, gledala u nebo i opuštalas se. Zvezde bi odnosile moj bol, moju agoniju. Ležala bih tako sve dok mi kapci ne otežaju pred utonuće u san. Tada bih ustala i tiho ušla u kuću, penjući se stepenicama do svoje sobe i uvlačeći se u krevet, sa flekama od trave na leđima i zemljom između nožnih prstiju. I tada bih zaspala.

Možda će mi zvezde pomoći ove noći. Pomeram se u krevetu, moja naga koža klizi po posteljini i zurim u izvijenu tavanicu, želeći, po hiljaditi put, da tu probušim ogromnu rupu, svetlarnik prema vasioni. Zurim u tavanicu sve dok mi kapci ne otežaju, i padam u san, nemirna i rastrzana.

ENI

Kuća je čista i blistava. Eni primećuje oribane drvene podove, uglačane kuhinjske aparate i frižider pun hrane. Za devojčicu bez majke, Dejna ima dom koji izgleda skoro savršeno. Njen otac gleda ih sa svog mesta na vratima. Eni nervozno premešta ranac, svesna da ne pripada tom raskošnom, besprekornom domu. Dejnin tata dovezao ih je svojim džipom, šljaštećim vozilom s prozorima na dugme i kožnim sedištima, koja se, takođe, greju na dugme. On im je kupio sladoled, dozvolivši Eni da sama bira ukus i doda prelive, i nije se naljutio kada joj je kapnuo na sedišta.

„Eni, samo spusti ranac na sto. Zašto vas dve ne odete malo na bazen?“

„Bazen?“ Enine oči svetlucaju. Nije plivala u bazenu od prošlog leta, kada ju je majka jednog nedeljnog popodneva odvela u sportski centar.

Devojčica do nje stenje.

„Bazen? Radije bih otišla gore i pokazala joj moje igračke.“

Njen otac se mršti.

„Imamo bazen koji nikada ne koristiš. Idi gore, nađi kupaći kostim za Eni, a onda se okupajte. Spremiću nešto za ručak.“

Tamnokosa devojčica duri se i uz dramatičan uzdah grabi Eni za ruku.

„U redu. Idemo gore. Pokazaću ti moju sobu dok se presvlačimo.“

„Požurite“, dovikuje njen otac pretećim glasom. „Neću da ceo dan blejite u sobi.“

Presvlače se u ružičastoj sobi punoj lutaka i ženskih drangulija. Dejna dobacuje Eni kupaći kostim koji na sebi još ima etiketu. Eni ga oprezno oblači, ne želeći da rastegne materijal, i proučava svoj izgled u ogledalu. Sa osunčanom sobom iza sebe, jarkoružičasti kostim na njoj sija u svojoj neizbledeloj slavi; Eni se oseća preobraženo, kao da živi neki drugi život, u drugom svetu, koji nije njen. Momentalno je peče savest zbog navale zavisti i želje za ovim životom umesto njenog iznošenog i izbledelog.

Plivaju u kristalno čistoj vodi, jedu pljeskavice i krompiriće s ledeno hladnom kokakolom, i slikaju se pored bazena. Po Eninoj logici, ovo je savršen život.

Nada se da će je Dejna opet pozvati.

Stojim ispod slabog mlaza jeftinog tuša i pokušavam da sperem dan sa sebe. Bar dvadeseti put razmišljam o tome da se iselim iz ovog brloga. Kada sam odlučila da se izolujem, nisam bila sigurna u svoje finansijsko stanje. Imala sam 649 dolara na računu, ali ne i siguran izvor prihoda. Ovaj stan bio je jeftin i bez depozita. Sada, s bankovnim računom od sedam nula, suludo je živeti u stanu koji nema stalno toplu vodu. Međutim, selidba ne bi bila izvodljiva. Nadoknađujem je nekom vrstom pokajanja. Ubila sam i zato sam kažnjena.

Moj poslednji današnji klijent, RalphMA35, bio je tipičan bolesnik željan „mladalačkog iskustva“. Dosad je trebalo da oguglam na pacijente, da ih jednostavno odradim i nastavim dalje. Možda zato što mi je bio poslednji za večeras, ali zbog nekog razloga ne mogu da zaboravim seansu. Proganja me promuklost njegovog glasa, žudnja koja izbija iz zvučnika i pohotno naglašavanje imena kojim me zove. *Eni*. Ovo je bio treći čet sa Ralfom, a drugi u kome koristi to ime. Nije tako često da klijenti koriste određena imena. Nije tako često da ja glumim određenu osobu. Kada je izgovorio to umilno ime, glasom koji je bio sve samo ne umilan: istrgnuo mi je srce, zgrabio ga, stegnuo ga, a onda ga pokidao, ostavljajući pustoš za sobom.

Zatvaram vodu, uzimam peškir sa držača i brišem vlažnu kožu. Gasim svetlo i koračam gola kroz stan, sve do ivice kreveta. Zadižem pokrivač, spremna da se uvučem u krevet. A onda zastajem. Zastajem i razmišljam u meni se sukobljavaju čudne i uskomešane emocije. Padam na kolena: pokretom koji mi je ujedno poznat i stran. Godine revnosti potiskuju godine nemara. Skupljam ruke i naslanjam se na krevet, udišući duboko, i pokušavam da dokučim šta to, kog đavola, radim. Molim se.

Moja molitva je kratka i sažeta. Molim se za oslobođenje od svojih demona i da nagon za povređivanjem drugih napusti moje nedostojno telo. Molim se, ako tamo negde postoji devojčica po imenu *Eni*, da je bog sačuva daleko od čoveka po imenu *Ralf*.

Nekada sam bila religiozna: naša porodica je svake nedelje išla u crkvu. Mama je bila pokretačka sila, a tata je jedva čekao da se služba završi kako bi kod kuće mogao da gleda fudbal i vikend filmove. Ako se i moja majka, kao ja, borila sa svojim demonima, je li zato išla u crkvu? Da li je to bio pokušaj pročišćenja njene duše, isterivanja đavola uz pomoć Svevišnjeg?

Probala sam sve; Isus je na mom kratkom spisku ignorisanih mogućnosti. Jednostavno, više ne mogu tim putem. Pričala sam s pastorom dok sam živela kod babe i dede. Rekao mi je da je moja majka u paklu i da će večno biti tamo zbog svojih grehova. Nije shvatao da je volim, uprkos njenom zločinu nad mojom porodicom, uprkos činjenici da je iz mog života otrgla sve dobro. Majka mi je, a jedna paklena noć ne može da izbriše sedamnaest godina sećanja. Kada sam čula pastrovo reči, izgovorene s toliko samouverenosti... više nisam kročila u tu crkvu. Posle toga jedva sam izbrisala viziju svoje majke kako gori u paklu, bez mogućnosti da joj ikada više vidim lik.

Znam da mišljenje o bogu ne bih smela da temeljim na jednom riđokosom seoskom pastoru. Međutim, krv moje majke teče kroz moju dušu. Ako je, zahvaljujući bogu, ostala pravedna, normalna svih onih godina, šta je izazvalo njeno posrnuće? Šta ako ja uspostavim kontrolu nad svojim životom, zaljubim se, osnujem porodicu, stvorim savršeni život, a *onda* posrnem kao što je ona? Bolje je ovako: nemam koga da povredim, nemam decu da od njih napravim buduće psihopate. Kad sagledam tu mogućnost, pravac kojim je išao njen život... ne želim da budem normalna dok ne budem sigurna da nisam pretnja za ostale. Ne mogu da priuštiti posrnuće, koje bi odnelo tuđu sreću.

I zato se okrećem bogu. Verujem u njegovo postojanje i moć. I verujem da nekim ljudima može da pomogne. Možda će pomoći i maloj *Eni*, možda će je sačuvati od

monstruma koji luta našim svetom.

Meni bog ne može da pomogne. Ne na način koji mi je potreban. Međutim, ja i ne želim spasenje, ili koji već oblik pomoći je moja majka dobijala. Videla sam kako se jedna porodica ruši. Ne planiram da to ponovim.

„Bio je dobar dan. Tačnije, dva dobra dana." Govorim u mobilni telefon, sedeći prekrštenih nogu na svom ružičastom krevetu, s laptopom otvorenim pred sobom.

„Ispričaj mi."

Nadam se da je nag. Nadam se da doktor Dru sedi za svojim radnim stolom, s velikom, debelom kitom u ruci, i miluje je dok priča sa mnom. Pre dva sata provela sam dvadeset minuta u telefonskom razgovoru sa advokatom za pravna pitanja; dok me je gledao, njegov orgazam jedva da je usporio tok inteligentnog izlaganja. Dobijam viziju kad začujem uzdah doktora Drua, tiho stenjanje dok se pomera na stolici. Upravo takve misli moram da izbegnem, naročito ako želim da nastavim putem ispravljanja svoje osovine i isceljenja svog mozga. Međutim, teško je provesti ceo dan u seksualnim aktivnostima, a onda u telefonskom razgovoru čuti taj laskavi, seksi glas, a ne zamisliti penis zakačen za njegovo telo.

„Dijana?"

„Hm?" Odsutno mrmljam, postavljajući svoj snimak na Tviteru.

„Pričaj mi o svoja dva dana."

„Oh." Sklapam laptop i usredsređujem se na njegov glas, odbacujući viziju debele kobasice obuhvaćene njegovom šakom. „Bez nagona, bez fantazija Hanibala Lektora, ceo dan juče, sinoć i danas. A sinoć sam bila budna dokasno, skoro do jedan."

„Šta si večerala?"

Kolutam očima. Dru je zbog nekog razloga opsednut mojim izborom hrane, kao da magično rešenje mog problema leži u ishrani bez masti i ugljenih hidrata.

„Gulaš. *Dženi Krejg*."

„Jesi li to jela i pre?"

Frkćem.

„Oko pedeset puta. Možda i više." Dru me je jednom naterao da potpuno izbacim meso iz ishrane, s hipotezom da moje animalne instinkte pobuđuje protein iz životinjskih namirnica. Kada ishranu svedete isključivo na vegetarijanstvo, ostaje vam vrlo oskudan izbor jela i sva su bezukusna. Izdržala sam šest dana, a onda mu rekla kako ću lično izaći iz stana i odleteti u Kaliforniju samo da bih ga ubila. Zaključili smo da mi vegetarijanska ishrana ne pomaže. „Dakle, razmišljala sam da proslavim; možda ću večeras naručiti kinesku hranu." Zadržavam dah, čekajući njegov odgovor. Istina je da ću naručiti kinesku hranu, bez obzira na njegovu reakciju. O tome razmišljam još od sedam sati jutros, govedina i brokoli mi se ceo dan vrzmaju po glavi, i ta opsesija verovatno mi pomaže da lude misli držim pod kontrolom. Međutim, volim da ovu malu vežbu začinem traženjem dozvole. Ako mi doktor Dru odobri, i dostavljač kineske hrane završi mrtav, onda uvek mogu svoj okrvavljeni prst da uperim u njega. *On je kriv. Mislio je da mogu podneti piletinu s medom i pirinač sa škampima.*

„Mislim da to nije dobra ideja."

Dođavola. Pufćem u slušalicu.

„Ozbiljno? Jesi li me dobro čuo? Bez nagona u poslednja dvadeset četiri sata. S tim što ja čak i ne otvaram vrata! Sve mi ostavljaju u hodniku."

„Bez obzira. Što više ljudi priđe tvojim vratima, veći je rizik u koji se upuštaš. Pokuće. Možda nećeš biti dovoljno jaka da im ne otvoriš."

Škrgućem zubima.

„Biću dovoljno jaka." Da je po Druovom, ne bih dobijala ni kurirsku poštu. Kako misli da preživim bez osnovnih potrepština, zatočena u ovom ćumezu i nasmrtno izgladnela? Ne zanima ga što nemam osnovne uslove da živim. Ne, to nije važno. Važno je da niko ne

pokuca na moja vrata. Kucanje jednako smrt. Da nisam ovako darežljiva, Druovo osiguranje od odgovornosti odavno bi nestalo.

„Bolje sprečiti nego lečiti.“

Opa. Te četiri reči... mogle bi da opišu kompletno moje bitisanje. Ipak, preskačem tu nagaznu minu, gledajući na sat.

„Isteklo vreme, doco.“

„Ne naručuj kinesku hranu, Dijana. Drži se hrane koju imaš u stanu.“

„Važi. Hvala na savetu.“ Prekidam vezu pre nego što mi baci još neki biser, pritiskam dugme za imenik i biram kineski restoran *Hong Kong*.

Četrdeset pet minuta kasnije nisam ubila malog Kineza koji je prišao mojim vratima, pokucao, pogledao oko sebe i pokucao opet.

„Samo ostavi tu kod vrata“, dovikujem iritirano. Valjda su naučili dosad. Već dve godine naručujem kinesku hranu, bar jednom mesečno. Činilo se da imaju veći promet od *Mekdonaldsa*, jer mi svaki put plastičnu kesu donese neko novo lice.

Kinez konačno odlazi, naslonivši kesu na vrata i gledajući je dugo pre nego što uđe u lift.

Tako je, ortak. Nastavi da hodaš. Gubi se pre nego što otvorim vrata i ubijem te zato što ti je trebalo tako jebeno dugo. Čekam, osluškujem, ne mrdam dok ne čujem kako ga lift odnosi u prizemlje. Tada otvaram vrata i posežem za kesom.

Šteta što ne volim picu. Da je volim, onda bih se možda častila jednom. Međutim, ne podnosim testo, masni izazivač infarkta s devet slojeva sira. Stoga uživam samo u kineskoj hrani. Ograničavam porudžbine, prepoznavši mudrost u stavovima doktora Drua, udovoljavajući sebi jednom mesečno i samo kada imam razloga za slavlje, kao danas.

Naručila sam uobičajeno: veliki *DrPeper*¹², govedinu s brokolijem, piletinu s povrćem, veliku činiju supe i pet rolnica s jajima. Supu, tri rolnice i piletinu odlažem u frižider. Ostalo stavljam pred sebe i sedam da uživam. *Dr Peper* je razvodnjen, jer se led istopio tokom isporuke, sva soda isparila je tokom transporta, ali to je samo soda, i stenjem dok sisam prvi, slatki gutljaj. Potom otvaram ambalažu, prepuštajući se čistom uživanju, sve u ime pojačivača ukusa.

¹² Dr Pepper – gazirani sok. (Prim. prev.)

PSIHOZA: Ozbiljna mentalna bolest, poremećaj ličnosti. Neke osobe doživljavaju promene raspoloženja i uznemirenost, ali emotivna praznina i asocijalnost su najčešći simptomi. Uprkos verovanju, psihotične osobe retko postaju nasilne i pre su izložene riziku od samopovređivanja. Postoje brojne teorije o tome šta izaziva psihozu. Mnoge savremene teorije slažu se da je najčešći uzročnik kombinacija nasleđenog genetskog materijala i faktora iz okruženja.

Polijski izveštaji porede kuhinju mog detinjstva sa svinjokoljem. Kažu da je krv kapala s tavanice na pod, a telesne tečnosti slivale se niz nameštaj, pločice i odeću. Forenzičari i detektivi zaključili su da je moja majka prvo oduzela život mom ocu dvocevkom a onda ubila Samer i Trenta, nastavivši zatim bez razloga da im kasapi tela. Kažu da je bila odlučna nije oklevala u svom zločinu. Jedino u čemu se kolebala bilo je oduzimanje sopstvenog života. Kažu da su ti ubodi nožem bili plitki, neodlučni, i samo jedan bio je dubok i fatalan. Fraza *šta bi bilo* provlači se kroz sve izveštaje kao nekakva neizgovorena slutnja. Šta bi bilo da se nije ubila? Šta bi sledeće učinila? Da li bi izašla iz kuće? Povredila još nekog?

Ne moram da se pitam šta bi sledeće uradila. To je uludo trošenje vremena i snage. Znam ono što treba da znam. Znam da je moja opsednutost ubistvom počela one noći kada je njena duša napustila ¹³ovaj svet. Jednom sam ubila. Još se samo nadam da ću sačuvati sebe od ponovnog ubistva.

Čekaj.

Čujem to u svojoj glavi. Da. Znam. Čekaj. Nadam se da mi to bog govori da čekam, a ne moja majka. Ili sotona. Ili oboje. Pitam se da li je moja majka oduvek bila luda ili je to došlo kasnije, niotkuda, kao u mom slučaju pre nekoliko godina.

Mnogo sam čitala o psihozama. Uglavnom na internetu, što Derek ne odobrava. Navodno, profesionalni lekari preziru sveznajuću *Vikipediju*. Međutim, uprkos neproverenoj validnosti tih virtuelnih enciklopedija, čitam sve što mogu da nađem. Možda ću jednog dana pročitati nešto što će pomoći razjašnjenju ove misterije, nešto što će dati opravdani razlog za postojanje mog ludila. Volela bih da mogu da se osvrnem i svoj ubistveni bes pripišem toksičnoj izvorskoj vodi koju smo pile samo moja majka i ja. Ili teškoj bolesti: tumoru koji mi pritiska deo mozga. Mama i ja imamo slične telesne nedostatke, koji su možda omogućili pojavu tumora. A možda nije tumor, možda je stvar genetike, poput alkoholizma ili visokog krvnog pritiska. Možda bi Samer razvila iste ubilačke namere, samo što nije dovoljno poživela da ih razvije.

Nemam jezive glavobolje niti neke druge kliničke simptome da bih išla na sajt webMD*. Imam samo potrebu za krvoproliećem, koja mi nekontrolisano razdire telo, izluđuje um i umotava misli u zamršeno klupko ludila, koje može smiriti samo prohvena krv.

Želja se obično javlja noću, kada mi ništa ne skreće pažnju i razbibriga se poigra školice s mojim mozgom. A kada se javi, moj um preuzme moje telo, izazivajući drhtanje ruku i skupljanje pljuvačke u ustima. Tada me preplavi mržnja i sva drhtim od želje, žudnje, nagona da prolijem nečiju krv. Smirujem se onako kako me je naučio doktor Dru: sklopim oči i sklupčam se, čvrsto obuhvativši noge rukama, tako da mi sopstveni stisak uliva osećaj sigurnosti. Onda zamislim slobodnu sebe i otključana vrata, nož u svojoj ruci, pištolj u torbi, noge koje me nose napolje, u slobodu. Dišem brzo, kratko, kontrolisano, topao spoljni vazduh miluje mi noge, srce mi lupa hiljadu puta u minutu. I pitam se: „Šta sad?“

¹³ webMD.com – američki sajt s najnovijim informacijama iz oblasti medicine (Prim. prev.)

A onda puštam mašti na volju, moja vizija poprima žive boje, sve te ogavne scene i gadosti u mojoj glavi. I ubijam, koljem, s uživanjem uzimam živote, pijana od tog čina, u glavi mi se sve više vrti dok raste broj skončalih od moje ruke. Konstantno odjekuje vrisak vrisak mojih žrtava, ali i vrisak moje duše, koja pruža otpor mom zadovoljstvu i smrti koju s uživanjem sejem.

Cilj je izbeći vrhunac želje. Međutim, kako kada se naslada uvlači u srž mog bića i celu me obuzima? Kako kada je to jedino što može da me zadovolji? I lagala bih ako kažem da u tim trenucima ne uživam.

PONIŽAVANJE: Igra ponižavanja povezana je sa seksualnim fetišizmom i može da ima veze s egzibicionizmom u smislu želje da drugi prisustvuje nečijoj seksualnoj degradaciji. Aktivnosti poput nazivanja pogrdnim imenima jesu način da se ostvari umanjenje ega ili prevazilaženje seksualnih kočnica.

Bila sam nespremna prvi put kada je mali penis stupio na scenu. Van moje privatne sobe za čet postoji svojevrsna čekaonica zvana *Besplatni čet*. Kada nisam na privatnom čet, ulogujem se tamo. Kreirana je kao mesto gde će vebdevojke upoznati članove i ubediti ih da pređu na privatni čet. Čekaonica je besplatna i tamo bi trebalo da četujem sa svim članovima ponaosob, dok jedan od njih ne odluči da pritisne dugme za prelazak na privatni čet, a to je kada su svi ostali nebitni, jer počinje naplata s njegove kreditne kartice. Imam tu sreću da u čekaonici ne provodim više od minuta ih dva. Terminologijom vebdevojaka, ja sam tražena roba. Međutim, jednog ponedeljka, kada baš nešto nije bilo posla, dok sam ležkarila na boku, smešeći se u kameru i ćaskajući s njih sedamdeset dva u isto vreme, na mom ekranu iskrsao je *Penis od tri inča*.

Threeinchpenis: ćao, Džesika

Richone45: možeš li da pokažeš još malo?

OSUfreshie: ćao mala koliko je privatni?

Smejem se i naginjem napred kako bi kamera zumirala moj razdeljak između dojki.

„Ćao, Tri - ne Rič, znaš pravila besplatnog četa i cena je 6,99 za minut, Freši.“

OSUfreshie: dođavola. mnogo mi je

richone45: meni nije

allaboutpussy: Džesika, voliš li kunilus?

OSUfreshie: rich je u pravu zašto si onda u besplatnom s nama ostalima?

Jacob1982: kuni... šta? *rečnik u ruke*

fantasyplayer: možeš li da mi pokažeš stopala?

threeinchpenis: Džesika, ne smeta ti što je moj penis dug samo tri inča?

richone45: zato što volim besplatni čet, freši. uostalom, upravo ću s njom na privatno.

„Naravno da mi ne smeta što ti je dug tri inča. Hoćeš da odemo na privatni čet, pa da mi ga pokažeš?“

Jacob1982: Ne mogu da nađem kunilus u rečniku. Šta je to?

OSUfreshie: onda je uzmi rich. svi čekamo

NFLJunkie: dobra si

frankiedoug ulazi u sobu za čet

Assman22: LOL kako ste svi glupi, piše se kunilingus idioti

allaboutpussy: a ti si kao neki štreber kad znaš kako se piše

BlueDog1: ko je uopšte rekao kunilus? zvuči kao nešto što bi moja baba rekla

— Packersfan13 ulazi u sobu za čet

Jacob1982: našao sam. neću da „oralno stimulišem ženske genitalije“. zvuči bljak

„Hvala HFL. Momci, molim vas budite fini. Volim kunilingus i zabole me kako ga pišete. Rich, hoćemo li na privatni?“

— richone45 napušta sobu za čet

OSUfreshie: znam da je budala

— BESPLATNI ČET ZAVRŠEN

threeinchpenis ZAPOČEO PRIVATNI ČET

Pogrešno sam pretpostavila da će taj lik s malom kitom želeti da ga uveravam kako veličina nije bitna, kako me privlači bez obzira. Threeinchpenis nije mi dao mnogo prostora, postavivši odmah svoja pravila. Njegovi zahtevi izgledali su prilično uvrnuto; za trenutak sam samo zurila u ekran računara.

threeinchpenis: STANI, ne laskaj mu. ismevaj ga. smeji se.

Razumem govor rogonje. Oni čine oko deset odsto mog četa. Rogonja ima sklonost ka ponižavanju, a meni to nije problem. Međutim, čisto ponižavanje i ismevanje nije bio fetiš koji sam očekivala, i bio mi je mali problem. Ti klijenti imaju čitav spektar pornografskih sajtova, sa sopstvenim modelima devojkama koje su eksperti za pljuvačinu, vređanje i ponižavanje. Nikada nisam morala da idem tamo radi seanse, niti mi je naročito prijao skok u tom pravcu.

Počela sam neodlučno, katastrofalnim pokušajem da ga izložim ruglu i smehu. Zvučala sam usiljeno, jadno, iščekujući da se na ekranu svakog časa pojavi poruka KRAJ ČETA. Međutim, nije, i on je ostao sa mnom, strpljiv njegova figura ispunjavala je ekran, između preplanulih, mišićavih butina virio mu je minijaturni penis. Po onome što se moglo videti od stomaka do prepona, u pitanju je bio muškarac koji pedantno brine o sebi preplanuo, mišićav, obrijan. Penis mu je bio u erekciji, gladak i bez dlačica, tanak i neobrezan. Bio je smešno sićušan i pokušala sam da se nasmejem i naglasim to ali to se kosilo sa ono malo saosećajnosti u meni.

Uz blago navođenje threeinchpenisa, konačno sam uspela da uhvatim ritam, zvučeći prirodno i istinski okrutno. Govorila sam mu da je jadan, da s tim patrljkom nikada neće zadovoljiti ženu. Moje reči izazvale su da se njegov kratež zaljulja i nabrekne; uhvatio ga je šakom i počeo da drka. Vrhunac je stigao pet minuta kasnije, kada sam mu rekla da ću pozvati prijatelje i pokazati im njegov snimak. Svi će se valjati od smeha kad budu videli koliko mu je zakržljao i smešan. Orgazam mi je umalo promakao kada je rukom pokrio genitalije, ali ugledala sam beli mlaz, pošto je pomerio prste. U poređenju sa šakom normalne veličine, njegov kepec od penisa se trzao, izbacivši šokantnu količinu sperme u brzim, učestalim mlazevima.

Zinula sam, što je standardna i iskrena reakcija kada vidim muškarca kako svršava i oklevala nesigurna kako bi ovaj želeo da reagujem. Naposletku sam raširila usne u osmeh preko celog lica.

„Opa“, rekla sam. „Zadivljena sam.“ Pokušala sam da zadržim snobovski, snishodljivi ton, s blagom dozom odobravanja, ali njemu kao da se svidela moja reakcija, jer je obrisao penis belim peškirom i nagnuo se napred, pokazavši mi nakratko svoja preplanula, mišićava pleća, pre nego što se kamera ugasila,

threeinchpenis: hvala lutko, bilo je super.

Otvorila sam usta da mu odgovorim, ali već je otišao.

—PRIVATNI ČET PREKINUO threeinchpenis. 1 Imin56sec —POVRATAK NA BESPLATNI ČET?

Kliknula sam na dugme DA, namestivši osmeh na licu, i s entuzijazmom mahnula u kameru pred sobom, pozdravljajući klijente koji čekaju da ispune sobu za besplatni čet.

Jedanaest minuta. Suma koja će biti skinuta s njegovog računa: 76,89 dolara. Moja zarada od smrada koji je vlasnik pornografskog sajta: 21,53 dolara.

Naporan dan, pun čekanja. Čekanja tokom celog dana na poslu. Čekanja za vreme ćutljivog doručka, dok se on i ona gledaju, ćutke jedući makarone sa sirom. Dve duše u inače praznoj kući. On posle večere gleda televiziju, napeto čekajući da se kuća utiša, da ona zaspi. Tada je konačno slobodan. Slobodan da radi ono što je čekao celog dana.

Uključuje svoj laptop, otvara slike i pregleda ih sve dok ne stigne do željene, one koju je isekao.

Gleda njenu fotografiju, plave kovrdže oko ljupkog, anđeoskog lica. Puna nevinosti, puna nade. Bilo bi skoro šteta uništiti je. Ljupkost nikada ne traje dugo. Brzo zgasne, zamenjena suzama i strahom. Tužno je što on sada povezuje taj strah sa iskustvom, naučivši da uživa u njemu skoro jednako kao u nevinosti.

Stegnuto uzdiše, zureći u njen lik, dlanovi mu se znoje dok dopušta svojim mislima da lutaju. Naglo ustaje, pomerajući miš sve dok ne ugleda vreme 23:02. Trebalo bi da se vrati u prikolicu. Želi napolje, da čuje tišinu šume i pobrine se da njeni budući krici više nikad ne odjeknu. Mogao bi: dvadeset minuta do kamp kućice i dvadeset nazad, dovoljno da se zadovolji. Ona neće ni znati. Spavaće sve vreme, baš kao i pre.

DŽEREMI

Niko ne odgovara na Džeremijevo kucanje u 13:55, što se događa prvi put. Strpljivo čeka, s malom pošiljkom u rukama. *Sigurno je u kupatilu.* Minuti prolaze, i on se nestrpljivo premešta s noge na nogu, a onda opet kuca.

U 13:57 je u panici, njegovo kucanje se pojačava, a kroz glavu mu proleću slike nje kako komirana leži na podu. Prislanja uho na vrata, osluškuje i zakleo bi se da je čuje kako plače, cvili upomoć. *Šta ako je već neko s njom? Otmičar ili provalnik?* Prestravljuje ga vizija nje sa zapušanim ustima i vezanim rukama ili pod pretnjom nožem. Kvaka ga poziva, izgledajući kao da pulsira poput neonske reklame. Džeremi zuri u metalnu kvaku i svet oko njega nestaje. Napipavajući se, iz džepa vadi skalpel za otvaranje kutija, jedino što podseća na oružje, i opet gleda u kvaku. *Sigurno je zaključano.*

Pruž a ruku, čvrsto steže okrugli metal i okreće. Kvaka se lako pomera u njegovoj ruci i vrata se glatko otvaraju, ostavljajući njegovu ruku da lebdi u vazduhu. Džeremi zapanjeno gleda u otvorena vrata, ne znajući šta da radi. A onda čuje definitivno bolni jecaj. *Nije uobrazio.* Trči napred, kroz otvorena vrata, u njen stan, sa skalpelom za kutije ispred sebe, spreman da je brani; njen vitez u sjajnom oklopu. *Možda je ovo moja šansa.*

Uleće u sobu s erupcijom adrenalina i ukopava se na vratima, prelećući pogledom svud oko sebe, koža mu se ježi od iznenadne hladnoće u prostoriji. Ovaj stan je jedan ogroman otvoreni prostor, nešto što nije očekivao. Oči mu brzo preleću preko male kuhinje, jedne fotelje i spavaćeg prostora oskudnog i običnog tamnoljubičastog prekrivača i jastuka, razbacanih po madracu. Knjige su svuda: oko kreveta i pored kartonskih kutija, pored kojih njegov kurirski magacin izgleda jadno. Kutije. Kao da gleda u vremeplov njihovog odnosa, uredno složene kutije svih veličina, s belim nalepnicama poput neumesnih, pravougaonih zakrpa, oko stotinak kutija naguranih u ogromno kartonsko brdo. Džeremi se okreće, gledajući u levi deo stana i trepće kada mu neobičan prizor zapljusne čulo vida.

Blesak. Oči mu škilje na jarkoj svetlosti, a onda se prilagođavaju, dok um pokušava da protumači scenu pred njim. Kao da je ušao u drugu dimenziju kombinaciju Barbikinog sveta i diskoteke. Zidovi su bledoružičasti, pokriveni posterima, uraljenim fotografijama i zidnim kalendarima išaranim beleškama, strelicama i srcima. Krevet, s belim kraljevskim baldahinom, ima ružičasti pokrivač, ružičaste jastučiće i ružičaste karnerčiće. U istom tonu je noćni stočić, na kom su ružičasta lampa i ružičasta sveska. Kao da je sobu uređivala tinejdžerka, neograničeno trošeći maminu kreditnu karticu. Spavaća soba okupana je zaslepljujućim svetlom sa četiri ogromna stalka, na kom se nalaze ogromni, profesionalni reflektori. Kablovi se protežu po celoj sobi, tanki, debeli i produžni, snabdevajući tehniku strujom i orkestrirajući kompletnom skalamerijom. Svuda su kompjuteri, monitori i kamere, svi fokusirani na krevet, svi na točkićima ili šinama, prenosivi i podešeni tako da se njima lako upravlja. A na sredini kreveta je *ona* i sve ostalo najednom nestaje.

Kleči, tamna kosa joj je razbarušena i pogled prikovan za njegov. Gola je, dojke su joj uzdignute, ružičaste bradavice krute, bleđa koža rumena i sjajna. Njene smeđe oči izoštravaju se prema njegovim i sevaju nečim što on odmah prepoznaje kao bes. *Sranje.* Džeremi pokušava da skrene pogled s njene kože, njenih dojki i obrijanog međunožja. On otvara usta, pokušava nešto da kaže, ali iz njih ništa ne izlazi.

On je *tu*, u mom stanu. Otvoreno ga proučavam, bez iskrivljenosti prljavog stakla. Širina njegovih ramena, mišići na rukama, boja kože, oštre crte lica. Koliko god da je kroz

špijunku izgledao dobro, u prirodi je još bolji.

On je tu.

Zbunjena, nastavljam započete radnje, shvativši da mi je poza na jastucima verovatno prigušila izoštreno čulo sluha. Sigurno je kucao. I, s obzirom na njegovo zajapureno lice i uspaničen pogled, došao je do zaključka da nešto nije u redu.

Oči su mu prikovane za mene i zadržavam pogled, dok mi mozak grozničavo radi, a bes se uvlači u moj um. On je *tu*, u mom prostoru, upao je u moj dom. Zašto? Zato što je mislio da mi treba *spas*?. Osećam bujicu uzbuđenja, kulja mi kroz vene, mišiće i pore. *On je tu, između nas više nema vrata ili ostalih barijera*. Ustajem, bosonoga stojim na krevetu, čula su mi uzbunjena; gladno piljim u svoj lepi plen. Kao da mi ga je sam bog poslao, na srebrnom tanjiru. A ono najlepše blešti u njegovoj ruci. Skalpel za kutije. Moja pica se grči, najednom požudna, kap moje tečnosti skuplja se i curi niz unutrašnju stranu butina, dokaz moje uspaljenosti. *Ovo je moj trenutak*.

Šokirana je, ne pokušava to da sakrije, niti ima stida u svojoj golotinji. Događa se neka promena u njoj. Uspravlja se na krevetu, zatežući mišiće, i neobičan osmeh titra joj na usnama. Kao da su oboje ljuti i uzbuđeni u isto vreme. Pogled joj skreće na njegovu ruku, njegovo *oružje*, i on ga instinktivno baca, shvativši da se ona oseća ugroženo, verovatno misleći da je došao da je povredi. Džeremi diže ruku.

„Izvini. Nisi otvorila. Mislio sam da si u opasnosti. Izvini.”

Spušta ruku, nevoljno odvajajući pogled od njenog napetog tela, i pravi korak u stranu, prema vratima. Zvuk, prigušen ali oduševljen, ratnički poklič izleće iz njenog grla i on sleđeno stoji. Dijana skače s kreveta, protežući svoje nago telo, i dočekuje se na noge. Oči joj iskre od zadovoljstva, usne su iskrivljene u nešto što bi se moglo opisati kao kez. Pogled joj je prikovan za nešto, ne za njega, i on prati taj pogled do svog skalpela za kutije, koji leži na podu, kraj njegovih nogu. Džeremi se saginje, uzima i sklapa sečivo, skupljajući ruku da ga vrati u džep. A onda njena nagost nasrće na njega, i pohlepne ruke ga hvataju, njena težina obara ga s nogu. Padaju zajedno na pod, njena ruka grabi skalpel iz njegove. Kratko ga vrti u prstima, a onda vadi oštricu i seda na njegovo telo, dižući obe ruke iznad glave, divlja radost sija joj iz očiju. Hitrim pokretom spušta ruke, u jednom potezu, usremljuje oštri vrh prema njegovom vratu.

DŽEREMI

Ruke mu u odbrani lete uvis, u glavi mu se muti, zbunjen je ovom nepredvidivom situacijom. Njegov snažni dlan hvata oštricu skalpela, koji mu zaseca kožu, i bol ga brzo vraća u stvarnost. Najednom mu je glava bistra i on odguruje tu nagu, divlju devojkicu od sebe. Udarac je obara na bok, ruke se šire, ali skalpel je i dalje u njenoj šaci. Dijana trepće, otvara oči i teturavo ustaje, napadajući opet, baš kada Džeremi pokuša da se pridigne. Na njemu je, precizno zamahujući sečivom kroz vazduh, dok on pokušava da je zbací sa sebe i ustane s prokletog poda. Oštrica mu kači rame, odsecajući tkaninu i uranjajući u kožu, za trenutak mu jak bol seva kroz podsvest. Njegove ruke nalaze njene i pojačavaju stisak, držeći je na mestu, s licem nadomak njegovog, zadihanu, očiju napetih i punih mržnje.

Besna sam i moj bes raste dok se rvem s kurirom. Nije trebalo da bude ovako; ne uklapa se u sanjarenja o ubistvu, kojima se naslađujem kao manom s neba. Poslednji put bilo je drugačije. Poslednji put bilo je lako moja žrtva bila je rasejana, uhvaćena u trenutku bez zaštite. Najednom mi doleće misao da sam možda loša u ubijanju; moje prvo iskustvo bilo je totalni fijasko. Oduvek sam zamišljala sebe kao ubilačku mašinu, precizno naštimovanu za sva smrtonosna dejstva. *Užasno sam precenila svoje sposobnosti.* Ova spoznaja me poražava, i u tom jednom, slabom trenutku samosvesti, on me okreće, opkoračuje moje telo i baca skalpel, *moju nagradu*, na drugi kraj sobe.

Džeremi izdiše. Sada, bez oružja, zure jedno u drugo; njegovo telo na njenom, njena naga koža između njegovih nogu, čvrste grudi dižu se i spuštaju dok ubrzano diše. Prelepa je s tim inteligentnim, krupnim očima i blago nepravilnim nosom, punim, razdvojenim usnama i visokim jagodičnim kostima. Tamna kosa uokviruje joj lice poput oreola; predivna je u svom ludilu. Međutim, trebalo bi da bude pametniji. Uprkos tom zanosnom izgledu, pokušala je da ga povredi.

„Sjaši s mene.“ Njen glas mu je poznat mek i sladak predugo je uživao u njemu, čak i sada, dok izgovara ove reči.

Džeremi odmahuje glavom.

„Neću.“

„Vrištaću jebeno *ubistvo* ako ne siđeš, i neko će čuti. Ostavio si otvorena vrata.“

Džeremi gleda u vrata, koja stoje širom otvorena, otkrivajući mračni hodnik; prokleta kutija još nevino stoji na pragu. On se pita koliko je vremena prošlo dok nije pokušao da okrene kvaku. Jedan minut? Dva? Pet? Čini mu se da je čitava večnost. Naginje se napred, pričvrstivši njeno telo svojom težinom, i ona odozdo škilji u njega, slabašno mu gurajući grudi rukama, gutajući ga očima punim smrti. Njegovi prsti dodiruju vrata i zamahuju, teški metal pomera se pod pritiskom, zatvarajući se uz tihi klik.

Džeremi se zadovoljno ceri, gledajući je.

„Šta si *tačno* planirala? Da me ubiješ?“

„Ušao si u moju kuću. Imam pravo da se branim.“

„Ovo nije bila odbrana. Ovo je bilo psihopatsko ponašanje. Bila si na jedan korak od Hanibala Lektora s onim sranjem.“ Nervozno se smeje i bježi bitku sa svojim penisom, želeći da ga smekša.

Međutim, ovaj ga ignoriše, radeći po svome. Njen pogled se spušta i spori osmeh joj širi lice. *Sranje.*

Meškolji se pod njim, njena gola koža tare se o grubo platno njegove uniforme, njene oči mazno ga gledaju. A onda izvija leđa, trljajući se o njegov penis, i taj pritisak izaziva šaptavi uzdah s njegovih usana, oči joj se napola sklapaju dok se grize za donju usnu.

Transformacija, sve u roku od trideset sekundi. Divlji, sumanutu pogled je nestao, zamenjen seksualnim potencijalom Džene Džejmson. Njeno telo uvija se pod njim, trljajući ogoljenu vaginu o njegova jaja, izluđujući njegovu kitu do usijanja. Dijana sklapa oči, zabacuje glavu, ispuštajući tihe uzdahe blažene, slatke zvuke koji ga uvlače sve dublje u to suludu zečju rupu. Zatim pruža ruke ka njemu, grabi ga za košulju i povlači nežno, a onda jače, kada on ne odreaguje. Pantalone su mu zategnute skoro do pucanja, pokušava da diše normalno, da se ponaša racionalno. Oči joj se otvaraju, sporo i lenjo, a savršene, ružičaste usne se oblizuju.

„Potreban si mi, očajnički“, šapuću.

Džeremi skoro posustaje. Skoro da zaskače to savršeno telo, otkopčava šlic svoje braon uniforme i polaže nju ispod sebe, postavivši penis na njen vlažni otvor, ruke su mu spremne da je uzmu kao svoju. A onda okleva. Gleda je i pokušava da otkrije smisao svega toga.

Ovo je gluma koja mami, koja razara um, bar triput jača od svake njegove erotske fantazije. Međutim, nešto tu ne valja, i dok posmatra kako ona uzdiše i grči se pod njim, Džeremi shvata da je to zamka. Sve je inscenirano, njena obmana krije se iza lažnog sloja senzualnosti. On lako dodiruje tanku kožu njenog vrata, osetljivo mesto gde se upliću tetive koje život znače. Ma koliko ga privlačila njena zarumenela koža, njene predivne dojke, njeni uzbuđeni uzdasi, on želi da vidi još nešto ispod te zavese njenog performansa. Želi da zna s kim ima posla. A onda skuplja šake oko njenog vrata i steže ga.

DŽEREMI

Njegova erekcija je dokaz. Zvanični dokaz da sam loša u ubijanju. Međutim, u ruinama sopstvenog samopouzdanja vidim svetlost. Njegova slabost mogla bi da bude moj spas, moje telo oružje koje će me odvesti u njegovu smrt. Meškoljim se pod njim, proveravajući svoju pretpostavku, budući da imam vrlo malo iskustva sa živim muškarcima. Međutim, da, trgnuo se, i koža ispod njegovog penisa postala je osetljiva i telo me je izdalo. Oslanjam se na ostatak sebe, one delove koji su mi još odani, i malo se pridižem, priljubivši svoju nagu karlicu uz njegovu krutost, butine mi blago drhte. Grizem se za usnu, gledajući ga u oči, i pridižem se opet, sklapajući oči u lažnoj naklonosti dok mi se koža trlja o njegovu. Izgleda skoro komično nepošteno, ali zavođenje je jedino u čemu sam potpuno umešna.

Međutim, nešto kreće naopako. Džeremi se opušta, ne reaguje, moje telo muči se da ostane sabrano, moje misli počinju da se usredsređuju sa ubistva na frenetični, kidajući, strastveni seks. Razapeta sam, u glavi mi vlada kaos, seks protiv ubistva. I dok pravim spisak svih vrsta oružja nadohvat ruke, njegove šake grabe me za vrat i počinju da me dave.

Džeremi pojačava stisak oko mog vrata, presecajući mi dotok kiseonika, izazivajući plimu panike. Prestajem da se trljam o njega i otvaram oči, tražeći razumevanje u dubinama njegovih zelenih očiju. Ne nalazim ga samo konstantnu, neopisivu snagu. Instinkti preuzimaju kontrolu i vrištim, dugim, nečujnim, besnim krikom, u kom me glasne žice izdaju. On delimično popušta stisak i očajnički, drhtavo, udišem vazduh. Kezim zube, sikćući na njega, frustracija mi izbija iz svake pore, a seksualno uzbuđenje skače s te litice ludila u ambis. Ustremljujem se na njega, koristeći noge, ruke i skrivenu snagu, u pokušaju da ga oborim, da sa sebe zbacim tu nesnosnu mušku težinu. Bezuspešno. Moj otpor samo cedi ono malo preostale energije, jer nailazim na njegove gvozdene mišiće. Ovaj čovek ima iznenađujuću kondiciju. Naposljetku odustajem, smlavljena. Mlitavo ležim, tvrdoglavo zureći u tavanicu, suze frustracije teku mi iz uglova očiju. Imala sam svoju priliku i *prokockala* sam je. Ishodom se nikada nisam bavila.

„Zar nemaš još pošiljaka za isporuku?“, brecam se, odbijajući da ga pogledam u oči, dok iznad mene lebdi njegov lik sa iritantno savršenim crtama.

Džeremi se kikoće, što izaziva pomeranje njegovih grudi nad mojim džepovi njegove košulje trljaju se o tanku kožu mojih dojki. Ovo izaziva reakciju kod mene, neočekivanu, i blago se pomeram, ne želeći da se opet izgubim, ne želeći da mi ta vrtoglava bujica pohote iznova oduva sve racionalne misli. Najednom sam previše svesna svega: njegovih čvrstih ruku kraj moje glave, njegovog mirisa, kombinacije muževnosti, znoja i kože. Ovo mi je najbliži kontakt s ljudskim bićem u poslednje tri godine i najbliži *ikada* sa odraslim muškarcem.

„Hoćeš li da me pustiš?“ Dijana okreće lice od njega i govori tihim, kontrolisanim glasom koji bi pre očekivao od učiteljice.

„Zašto?“ Džeremi se neznatno pomera, odvojivši se od nje kako bi mogao da se usredsredi na njeno lice s glatkim, savršenim crtama, njene ružičaste, otečene usne koje prave neodoljiv kontrast, njen blago prćast nos koji je čini mlađom, ranjivijom.

Dijana okreće glavu, bes joj seva iz očiju, odajući njenu krhkost. Njene oči, boje tople čokolade, prodiru u njegovu dušu i on gubi dah kada se prikuju za njega.

„Zašto?“, sikće ona kroza zube, čija belina izgleda manje opasno kada ih ne kezi na njega. „Zašto bi ti, provalnik u mojoj kući, sišao s mene i pustio me da se obučem? Jesi li

gluv? Imaćeš sreće ako zbog ovoga ne zaglaviš u zatvoru!"

„Pustiću te čim mi objasniš šta se dešava." Dijana nestaje istom brzinom kojom se i pojavila, okrećući glavu u stranu, sklopivši oči, okončavši tako razgovor.

Džeremi bi večno sedeo na njoj, proučavajući tu čudnu, lepu devojkicu koju je tako dugo zamišljao, ali se odupire toj želji. Pruža ruke i okreće njeno lice ka sebi, želeći da ga pogleda. Međutim, ona ga ignoriše, držeći oči zatvorene i lice ukočeno. On prelazi prstima preko tih požudnih usana, i dalje niz njenu bradu, vrat, sve do ključne kosti. Telo joj se trza pod njim, skoro neprimetno, ali on to oseća i smeška se. Širi prste na njenoj koži, osećajući kako joj se život vraća u telo, bradavice se ukružuju. Dijana otvara oči kada joj se on obrati.

„Ako ustanem, šta ćeš da uradiš?"

Ona za trenutak ćuti, grizući se za donju usnu, a onda sleže ramenima; taj pokret izaziva talasanje njenih dojki. Džeremi nevoljno zatvara oči.

„Kakav je tačno bio tvoj plan?"

„Kako to misliš?"

„Sve to amazonski poklič i skok s kreveta na mene. Je li tvoj cilj bio da se dočepaš mog skalpela?"

Dijana se tiho smeje i proklete dojke opet se njišu, a stomak joj se zateže pod njim.

„Stvarno, ali stvarno je tužno što ne znaš šta je bila moja namera."

„Da me ubiješ." Džeremi isprobava reči na svom jeziku, sumnjajući u potvrdu njene izjave.

Njen pogled presreće njegov, bistar i inteligentan, i glava joj sporo klima.

„Tako je. Kefalo."

Džeremi ignoriše njeno podrugivanje i grabi je za ručne članke, osećajući kako svaka košćica u njima oživljava dok mu pruža otpor. Spušta joj ruke na pod, s jedne i druge strane glave, usled čega joj se dojke dižu, kao da mu se nude. Džeremi skreće pogled, proklinjući sebe zbog manjka kontrole.

„Zašto? Zašto da me ubiješ?" Pogledom fiksira njene usne, njenu kosu i konačno njene otvorene, neposramljene oči, pokušavajući da gleda svuda samo ne u njeno telo. Dah mu je čvrst, poput kite koja nastavlja da raste u njegovim gaćama, žudeći za zadovoljenjem.

Njene ružičaste usne prezrivo se krive dok pilji u njega.

„Zašto da ne?"

„Zašto da ne? To nije razlog, to je sumanuta..." glas mu se gubi kod poslednje reči, zažalivši zbog ranije izgovorene misli, ali ona je čuje i istura bradu, sevajući očima.

„Iskreno, zaboje me šta ti misliš o tome. Međutim, bila bih ti zahvalna ako bi sklonio svoje jebene ruke s mene i ostavio me na miru." Dijana diže karlicu u pokušaju da ga odgurne, ali taj pritisak na njegov penis kida jedinu nit koja ga je održavala prisebnog. Džeremi joj pušta ruke i grabi njenu glavu, gladno spuštajući usne na njene. Dijana pruža otpor, odgurnuvši rukom njegova čvrsta pleća. Zatim otvara usta da opsuje, ali on to koristi, uranjajući jezik u njena usta.

Smetena sam; misli o ubistvu otperjale su uz obećanje da će se vratiti sledeće nedelje. Iznervirana što je taj čovek još u mom stanu, bez namere da izađe, ne vidim njegov pokret dok ne bude kasno. Ruke su mu u mojoj kosi, vreli dah na mom licu, i pokušava da me poljubi njegove meke usne uporno pritiskaju moje. Odgurujem mu čvrsta pleća, a onda eto ga *tu* u mojim ustima njegov jezik isprepleten s mojim. Moja izdajnička usta reaguju i srce mi ubrzava ritam dok moje šake same od sebe počinju da miluju njegove snažne ruke. Njegovi prsti, uronjeni u moju kosu, hvataju me za potiljak. Njegov miris pustoši mi čula. Zaboravila sam kako je ljubiti se osetiti reakciju pod svojim jezikom i vreli dah na licu kada

me muškarac privuče i zagleda se u moje oči. Džeremijevo lice izmučeno je i zbunjeno u isto vreme. Ne sviđa mi se njegov ispitivački pogled. Ovo je invazija na moju dušu, ali ja ga grabim za vrat, privlačeći ga niže. Sve je tako strano: njegova toplota pod mojih dlanovima i miris u mom stanu, a da to nisu lubrikanti, knjige ili hrana. Ukus njega. Gladne za svakim osećajem, moje ruke su svuda, grabe ga za košulju, žurno otkopčavajući dugmad. Njegove šake pomeraju se s moje glave, putujući nesigurno, sporo, sve dok ne stignu do mojih dojki, i miluju mi bradavice, nežno prateći oblinu osetljive kože. Uzdišem i kočim se.

Taj ukočeni trenutak u vremenu, kada njegovi prsti dodirnu moju kožu, na mestu gde nikada nisam osetila ljudski dodir vraća me u sadašnjost, u stvarnost, i najednom mogu da osetim kako nadolazi *ona*. Želja za ubistvom. Ne želim je. Želim da nastavim tu šašavu, slatku hemiju od koje vlažim i dahćem. Želim, svim svojim bićem, da budem normalna, naga žena u strasnom zagrljaju s prelepim, snažnim muškarcem. Međutim, *ona* je tu, i *ona* postaje sve jača.

Otišao je predaleko dodirujući njene savršene dojke, stiskajući tu meku kožu. Dijana uzdiše, telo joj se koči. Džeremi se odmiče, gleda je u oči. U njima vidi strast, žar i želju, a onda se nešto menja. Turbulentni talas neodlučnosti zasenjuje joj oči i ona ih čvrsto sklapa, lice joj se gužva u izraz sličan mučeničkom. A onda se oči otvaraju i pune su panike. Gura ga od sebe, sevajući očima.

„Idi! Odmah! Gubi se!“ Vrišti, mlatarajući rukama i nogama, koprcajući se pod njim, uznemireno pokušavajući da ga zbacila sa sebe.

Džeremi ustaje i zastaje, nesiguran šta da čini. A onda čuje jezivi krik.

„IDI!“

On trči prema vratima, otvara ih i izleće u prazan, usamljeni hodnik, osećajući pritisak vazduha na leđima. Okreće se kada se vrata za njim zatvore uz tresak metala o drvo, praćen glasnim klikom i dugim, izbezumljenim vriskom koji mu kida telo, zvuk koji ga potresa do temelja. Posle toga nastaje muk, duga, bolna pauza koja se oteže nekoliko minuta. Džeremi stoji, nemoćan, okrenut prema vratima, osluškujući nešto, čekajući nešto, sam u praznom hodniku, s prokletom kutijom kod nogu. Vrata, ta zatvorena vrata u koja je zurio pune tri godine, sada su prepreka do nje.

Njegov um pokušava da shvati šta se upravo dogodilo. Ispunjava ga poznati osećaj, koji mu se ponekad podvuče u snovima spoznaja njegovog uma da ono što se dogodilo nije moguće, da se delovi ne poklapaju s normalnim, i trenutak prosvetljenja kada mu kroz glavu proleće: ovo mora da je san.

Međutim, nije san. Ovaj hodnik je stvaran, poslednje tri godine čuđenja su stvarne. Ušao je i konačno video devojkicu iz stana 6E. Ne samo video već dodirnuo, poljubio, osetio njenu golu kožu pod sobom.

Izluđujuće racionalan deo njegovog uma ulazi u razgovor, terajući mu misli da se suoče s mračnom stranom njegove posete. Sirova potreba u njenim očima, gladno posezanje za njegovim skalpelom. Zadovoljstvo dominacije i naslada dok podiže sečivo visoko iznad njega i brzo ga spušta prema meti njegovom srcu. Panika i agonija kada njihov poljubac prekine *nešto*, panika usled koje ga ona izbacuje napolje, posle čega sledi dugi, očajnički krik s druge strane ovih vrata.

Na neki način zasenila je njegove fantazije. Mnogo erotičnije, i svakako seksualnije, njeno savršeno lice i prelepo telo držali su njegov penis u erekciji, čak i sada, posle svega što se dogodilo. Njena vatrena energija, koja izbija iz nje u životnom talasu, celo njeno telo vrca od samouverenosti i senzualnosti.

Međutim, ono što se nalazi s druge strane vrata mnogo je gore. „Ušao si u moj dom.“

Imam pravo da se branim. " Ona nije zaključana u svom stanu, ne krije se ni od koga. Ona leži i čeka sam bog zna šta.

U glavi mu odjekuju reči njegove sestre. „Ponekad otvoriš vrata i otkriješ da su to velika, ukrasna, seksi vrata praznog ormara. Možda je to jedina zanimljiva stvar u celoj misteriji, i shvatićeš da ti je ono unutra dosadno. " Džeremi se smeje. Dosadno. Ova devojka je sve samo ne dosadna.

On poslednji put gleda zatvorena vrata, okreće se i prilazi liftu, pritiskajući dugme teškom rukom.

Mislim da moji baba i deda nisu znali šta će sa mnom. Bilo je prošlo dvadeset pet godina otkad su živeli s još nekim osim sami sa sobom, a kamoli s tinejdžerkom koja je upravo postala siroče. I sami su bili u žalosti zbog gubitka kćerke, zeta i dvoje unučadi. Činjenica da je njihovo rođeno dete odgovorno za to krvoprolíće bila je previše teška da bi je podneli.

Velika seoska kuća čuvala je mnogo lepih sećanja na moje detinjstvo: skupljanje muva u teglama u dvorištu, Badnje večeri provedene pod heklaním ċebadima na pohabanom, drvenom podu njihove dnevne sobe, ogromno božićno drvo koje svetluca u uglu, topla čokolada u okrnjenim šoljama, pečeno pile nedeljom za ručak i uskršnja potraga za jajima kroz visoku travu njihovog vrta. Posle tragedije, ta seoska kuća umrla je oko nas, bila je to kuća u žalosti i smrti, niko u njoj nije želeo da priča o tome, strepeći da ne stane na pukotinu koja će nas sve povući u ambis.

Smestili su me u sobu u prizemlju, desno od predsoblja. U pogledu mog ponašanja nije bilo nikakvih pravila, zabrana, strogih pogleda ih rasprava. Kretali smo se po kući poput nećujnih aveti, njih dvoje u svom svetu, ja u svom. Da sam orgijala u svojoj sobi, vrišteći i jebući se do iznemoglosti, oni ne bi ni trepnuli niti bi se pomerili sa svojih zabetoniranih stolica za odmor. U jednom trenutku čak sam poželeda da ih ubijem, samo da ih rešim bede.

Međutim, tada još nisam bila spremna za ubistvo. Plašila sam se sopstvenih nagona. Noću su mi šaputali, hvatajući me nespemnu, kada bih bila iscrpljena od plakanja, usamljenosti i frustracije. Napadali su me dok vozim, kada bi mi misli odlutale s drumu, i tada bi kretale svojim putem, sve dok ne završe u krvavoj fantaziji u kojoj bih dahtala od straha i potrebe. Straha od onog što sam zamišljala i potrebe koja me je vukla da to izvedem. Drago mi je što ih nisam ubila. Uprkos crnoj rupi u koju se pretvorio njihov život, ne verujem da bih mogla da živim sa sobom da sam im tada presudila. Time bih samo doprinela daljoj tragediji koja je zadesila našu porodicu.

Provukla sam se kroz matursku ceremoniju, mrtvih očiju i vlažnih obraza. Sve što sam znala, sve što sam imala, sve što sam bila, nestalo je. Sledeće nedelje stigao je ček od tatine polise osiguranja. Prvi ček koji sam ikada napisala bio je pogrebnom zavodu, drhtavom rukom, neuvežbanim potpisom. Te večeri, spakovala sam svoje stvari.

Kompanija za nekretnine prodala je na aukciji kuću i njen sadržaj. Rečeno mi je, iz usta nabusite crvenokose službenice u plavom odelu, da je kuća prodana za cenu nižu od tržišne, jer boja nije uspela da pokrije krv prolivenu u našoj kuhinji. Htela je da zna kada ću svratiti da iz kuće kupim svoje lične stvari. Saopštila sam joj vremensku odrednicu u jednoj, prosto reći. *Odjebi*.

Dve nedelje kasnije dobila sam mejl sa adresom skladišta, brojem odeljka i fakturom. Platila sam zakup za šest meseci, pretpostavljajući da ću do tada srediti svoje emocije i biti u stanju da držim Samerinu igračku, gledam zajedničku uramljenu fotografiju ili osetim miris maminog parfema. Pre dva meseca poslala sam šest ili sedam čekova na odloženo plaćanje, pokrivši troškove zakupa za narednih šest godina. Poslednje četiri nisu uspele da zaleće bol.

„Danas sam upoznala nekog.“

Doktor Vanderbilt Derek ne reaguje, očigledno čekajući da kažem još nešto. Ćutim i neko vreme sedimo u tišini, dok gledam kako se menjaju digitalne brojke na mom satu: jedan minut, dva, tri. Konačno, on se oglašava.

„Je li Kinez?“

Smejem se, uprkos svemu; humor nije česta pojava u našim telefonskim seansama.

„Ne. Nije Kinez. Međutim, bićeš zadovoljan kada ti kažem da sam ignorisala tvoj savet, naručila kinesku hranu i nisam ubila ni zaklala, pa čak ni zapretila čoveku koju ju je isporučio.“

Znala sam da neću dobiti tapšanje po leđima, jer se Derek drži svojih okorelih metoda.

„Pričaj mi o tom dečku.“

„Znala sam ga odranije kroz vrata, mislim. Zove se Džeremi. Isporučuje mi poštu.“

„I pozvala si ga unutra?“ Glas mu je blag, umirujući, skoro iritantan.

„Ne. Ušao je sam.“

Okom hvatam pokret. Pokret se nikad ne događa u mom stanu. Zbunjeno sedam u krevetu, i vidim ga, tačnije, njegova leđa. Onda se on okreće i pogledi nam se sreću.

„Objasni.“ Derekov glas je oštiji, iako morate poznavati njegov glas da biste uočili razliku.

„Bila sam na krevetu. Verovatno nisam čula kucanje. Kada mu nisam odgovorila, otvorio je vrata i ušao.“

„Shvataš li da je prekoračio svoje granice tim činom?“ Derekov glas je skoro napet, iako uspeva da zadrži melodičnost.

„To je najgluplje pitanje koje si mogao da postaviš. Nisam luda, za ime boga. Poznajem osnovne društvene protokole. Navodno je kucao nekoliko puta, a kada mu nisam odgovorila, pokušao je da otvori vrata i ušao.“

„Ne zaključavaš vrata?“

Razdraženo uzdišem.

„Ne, *tata*, ne zaključavam vrata. Osim... znaš... noću.“

„Zašto?“

„Ne znam. Jednostavno, ne zaključavam.“

„Upravo si rekla da si, u stvari, neko s prosečnom inteligencijom, svestan društvenih očekivanja i sigurnosnih ograničenja. Ti ne zaključavaš svoja vrata bez razloga. Šta je razlog?“

„Verovatno se nadam da će neko možda ući.“ Prkosno isturam bradu, čekajući njegovu reakciju.

„Kako bi možda stekla prijatelja?“ Njegovo pitanje odiše nadom. Što je smešno, budući da mi ne veruje čak ni to da živim od isporučene gotove hrane.

„Ne, Dereče. Kako bih mogla da ga *ubijem*. Ako mi neko uđe u kuću, dozvoljeno mi je da se branim.“

Derek pravi neki čudan zvuk, nešto između frktanja i uzdaha.

„Misliš li da je taj tip Džeremi ušao da te povredi?“

Stajao je u borilačkom stavu, blago raširenih nogu, stisnutih pesnica na bokovima, lica crvenog i uspaničenog prelećući pogledom na sve strane, dok ih nije zaustavio na meni.

„Ne. Mislim da se zabrinuo što nisam odgovorila na kucanje. Uvek odgovorim. Mislim da je otvorio vrata i možda čuo kako stenjem. Mislio je da sam povređena. Utrčao je kao da nešto nije u redu.“

„I šta si ti uradila?“

Pravim grimasu u telefon, pokrivajući lice drugom rukom.

„Pokušala sam da ga napadnem, da mu istrgnem skalpel za kutije.”

„Jesi li već maštala o tome kako ga ubijaš?”

„O, da. Bezbroj puta.”

„Šta se desilo kada te je napao?”

Uh. Nastao je neprijatan trenutak.

„Podbacila sam. Nije bilo ni približno kao u mašti. Moj napad bio je loš, nekoordinisan.” Crvenim, trljajući čelo. „Recimo da nije uspjelo. Oteo mi je skalpel.”

„Je li bio uznemiren?”

„Mislim da je bio zbunjen.”

Derek se kikoće.

„Naravno da je bio zbunjen.”

„I napaljen.” Reči mi beže pre nego što stignem da ih uhvatim, i ostaju da lebde u vazduhu. Derek čeka, i ja čekam *naša stara igra*.

„Zašto bi bio napaljen?”

„Ne znam. Bila sam gola. Možda ga je napalilo sve to rvanje.”

„Jesi li *ti* bila napaljena?”

Za trenutak razmišljam, sklopivši oči i prisećajući se osećaja njegovog jezika na mom, njegovih čvrstih i istovremeno nežnih dlanova na mojoj koži.

„Da. Bilo je... drugačije, znaš? S pravim muškarcem. Dugo me niko nije dotakao.”

„Ne bih da ti bude neprijatno, Dijana. Moraš da mi ispričaš šta se dogodilo.” Kao da bi razgovor o napaljenosti mogao da mi bude neprijatan. Tu fazu prošla sam pre milion onlajnčetova.

„Ništa se nije desilo. Poljubili smo se. I doživio je erekciju. Ja nisam... znaš... prošlo je mnogo vremena. To je sve. Bilo je lepo.”

„Da li te on privlači?”

„Da. Zgodan je. I u jednom trenutku kad su nam se pogledi prvi put sreli bilo je hemije.”

„Hemije?”

„Da. Međutim, ne znam. Taj deo pomalo je haotičan, jer sam se tada obrušila na njega kao ratnica Zena.” Cerim se, zaboravivši nakratko da doktor ne može da me vidi.

„I kako se sve završilo?”

„Poljupcem, na podu, i bila sam dobra nisam razmišljala o ubistvu ili o smrti ili bilo čemu sličnom. Međutim, kada mi je dodirnuo grudi, bilo je šokantno meni tako strano, samo zato što me niko nikada nije tako dodirivao. Prekinula sam trenutak i mogla sam da osetim kako se menjam, kako mi nadolazi...”

„Šta si uradila, Dijana?”

„Rekla sam mu da ode. Oterala sam ga.”

„I otišao je?”

„Jeste. Mislim da je bio malo zbunjen.”

„Zašto si želela da ode?”

„Zato što nisam htela da ga povredim. Mada nisam ni mogla. Pošto sam tako slaba i patetična.”

„Ovo je dobar korak, Dijana. Imala si priliku da ga zadržiš tu, da sačekaš dok te ne savladaju nagoni, ali nisi. Rekla si mu da ode.”

„To je glupost. Uvek se trudim da ne povredim ljude. Zato sam i zaključana u ovom brlogu!”

„Međutim, Dijana, zaključavaš se zato što ne veruješ sebi da ćeš kontrolisati svoje nagone. Danas si uspela da ih kontrolišeš. Onda kada si mu rekla da ode.”

Ne odgovaram ništa. Ne pričam mu da sam posle Džeremijevog odlaska sat vremena ležala u krevetu, kujući plan kako da ga opet namamim u stan i valjano obavim posao oduzimanja njegovog života.

Derek je ponosan na mene.

Ovo je retka situacija i neću da je pokvarim.

PEDOFILIJA: *Definisana kao psihijatrijski poremećaj, najčešće okarakterisana kao primarna ili spoljna naklonost prema prepubertetskoj deci, pedofilija obuhvata osećanja koja pojedinac ispoljava ili koja izazivaju tegobu ili međuljudsku povređenost. Iskustvo seksualnog zlostavljanja deteta prvobitno se smatralo jakim faktorom rizika, ali istraživanja ne pokazuju emotivni odnos, budući da većina seksualno zlostavljane dece ne postane nasilna kada poraste, niti prijavi seksualno zlostavljanje u detinjstvu. Zlostavljači su češće rođaci ili poznanici žrtava nego stranci.*

Prst mi se pomera na mišu, zastavši iznad dugmeta za blokiranje svih prisutnih u sobi za čet. Razapeta sam. Blokiral sam klijente i pre ponekad naleti budala, ponekad progonitelj, a jednom me je neko prepoznao iz srednje škole. Međutim, s ovom blokadom oklevam. Za vreme mog kolebanja dugme nestaje i softver osvežava ekran. Sada sam na privatnom čet u i predmet mog oklevanja je ispred mene. *Dodavola.*

RalphMA35: *ćao mala*

Široko se osmehujem.

„Ćao, Ralfe.“

RalphMA35: *znaš šta želim, zar ne?*

Klimam glavom, pomeram se na ivicu kreveta, van vidokruga kamere, i oblačim odeću koju je tražio poslednja tri puta: ružičastu bou, jeftinu plastičnu krunu i ružičaste svilene rukavice.

Nakazoid.

Posle se dugo tuširam, pokušavajući da odlučim šta ću s Ralfom. Čovek je bolestan, njegovi zahtevi i igranje uloga u stilu nasilnog silovanja i sva ta fiksacija devojčicom Eni ne slute na dobro. Najgore je kada uključi kameru i kucanje zameni audiokomunikacijom. Njegovo obraćanje je grleno, uzbuđeno. *Zlo.* Svaki put kada izgovori njeno ime, meni se prevrne želudac. Definitivno ga treba blokirati taj čovek predstavlja najgoru vrstu klijenata, koji me posle svake seanse baci u duboku depresiju. Ne sumnjam da devojčica Eni postoji. I da je nesvesna njegove bolesne fantazije. Ono što ne mogu da dokučim jeste da li ja hranim njegovu bolest ili je samo zadovoljavam. Da li štitim Eni ili je dodatno izlažem opasnosti.

Donosim odluku i zatvaram vodu, prekidajući patetični, slabi mlaz tuša. Brišem se, oblačim pidžamu i kačim na internet, tražeći HackOffMyBigCocka. Povezujem se na Skajp i šaljem mu poruku, njegov odgovor iskače ispred mene u roku od jednog minuta.

HackOffMyBigCock: *šta ima, lutko?*

„Moram da pričam s tobom. Jesi li slobodan?“

HackOffMyBigCock: *samo da nešto završim, ćaskamo za pet minuta.*

„Super. Hvala.“

Jedna od zanimljivih privilegija koju Cams.com omogućava nama vebdevojkama jeste pristup IP adresama¹⁴ svakog klijenta koji se upusti u privatni ih besplatni čet s nama. Ralfov IP adresu nisam zapisala, ali imam instaliran kiloger¹⁵ program koji na svakih

¹⁴ IP adresa - jedinstveni broj, sličan telefonskom broju, koji koriste mašine (najčešće računari) u međusobnom saobraćaju putem interneta uz korišćenje internet protokola. (Prim. prev.)

¹⁵ Keylogger - špijunski program za praćenje (snimanje) aktivnosti na kompjuteru. (Prim. prev.)

trideset sekundi snimi sadržaj mog ekrana. Logujem se na softver i nalazim sliku ekrana odranije, gde je IP adresa korisnika RalphMA35 jasno istaknuta u donjem levom uglu. Zapisujem je u blokčić i opet se povezujem na Skajp. Majk je već tamo, čeka me.

„Šta imaš za mene?“ Glas mu je jasan, iako je isključio kameru.

„Treba da mi uđeš u trag jedne IP adrese.“

„Hoćeš samo lokaciju kućnu adresu?“

„Hoću sve što možeš da nađeš.“

„Sve je mnogo. Sigurno želiš...“

„Sve. Imaću još pitanja za tebe čim mi dobaviš informacije.“

„Šta ja dobijam?“

„Šta hoćeš?“

„Dvesta dolara. I analni šou od dvadeset minuta.“

„Šta kažeš na trista dolara, bez anala? Znaš da mrzim to sranje.“

Majk se smeje, mikrofonom izobličava zvuk.

„Zato ti i tražim. Daj. Sama biraj igračku. Dvadeset minuta i dvesta dolara.“

„Deset minuta. Znaš da je to dovoljno da te odradim.“

„Uh. U pravu si.“ Majk zastaje, ja čekam, boreći se s nagonom da grickam nokte. „U redu. Pošalji mi mejlom IP, a ja ću tebi informacije kasnije večeras.“

Smeškam se.

„Najbolji si.“

„Trudim se. Laku noć, lutko.“

„Laku noć, Majk.“

Majk ispunjava obećanje. U roku od dva sata imam ime, adresu, broj socijalnog osiguranja i Ralfove dve poslednje poreske prijave. Takođe, imam kompletan dosije o njemu, uključujući podatke o zaposlenju, medicinske izveštaje i sve o njegovom poreklu. Iz kuhinje grabim štrudlu od jabuka i sedam da iščitam informacije.

Ralf Atkins, star četrdeset jednu godinu, vodoinstalater. Rođen u Stejtsborou, država Džordžija, ima brata i sestru. Na njegovim poreskim prijavama nema izdržavanih lica. Prošlogodišnji prihodi iznosili su mu 54.029 dolara. Nema kriminalni dosije. Prema medicinskim podacima, visok je metar sedamdeset pet centimetara, a težak osamdeset šest kilograma, s trideset odsto telesnih masti. Pre šest godina imao je operaciju slepog creva i trenutno mu je propisana terapija od deset miligrama *krestora*¹⁶ dnevno protiv povišenog holesterola. Vozi ford eksplorer star godinu dana, registarskih tablica X42FF.

Ne živi u Masačusetsu, kao što sam očekivala prema inicijalima MA, već u Brukletu, u državi Džordžija u farmerskom gradiću s populacijom od 1.250 stanovnika i jednim lokalnim doktorom. Prema Guglu, Bruklet je udaljen od mog stana trinaest sati vožnje.

Informacijama nedostaje podatak o tome da li Ralf poznaje devojčicu po imenu Eni. Mogućnosti su beskrajne. Gradić je sigurno pun dece iz komšiluka, a njega posao uvodi u domove svih okolnih gradova. Pomnoženo s bratom i sestrom, dobij a se nepoznati broj bratanica i sestrčina. Kako da je nađem? Šta ako se ne zove Eni? Šta ako uopšte ne postoji?

Šaljem Majku poruku s pitanjem o poznatim rođacima Ralfovog brata i sestre, kao i svim susednim klicima u krugu od osam kilometara. Takođe, tražim podatke o Ralfovom vodoinstalaterskim poslovima u poslednjih šest meseci, njegovim hobijima i vanposlovnim aktivnostima.

Majkov odgovor stiže prebrzo da bi bio produktivan.

¹⁶ Crestor - (Rosuvastatin) trenutno je najefikasniji lek za smanjenje holesterola u krvi. (Prim. prcv.)

– *Tvoja pica ne vredi toliko, lutka.*

Koliko tražiš?

– *1000 dolara*

U redu. Za te pare hoću da znam sve što radi onlajn kompjutersku istoriju i tome slično. Možeš li sve to da izvučeš iz njegovog kompa?

– *Zašto?*

Možeš li? Ako ne možeš, obratiću se nekom drugom.

– *Kučko... Hoće li on otvoriti atačment koji mu pošalješ?*

Hoće. Ako ga sakriješ u sliku ili videodokument.

– *Okej. Onda može. Dve hiljade.*

Za oboje?

– *Ne. Samo za kompjuter. Nabaviću ti i njegove datoteke. Tri soma za sve.*

Tri soma nije malo. Može razmena usluga?

– *Ne može. Za ovo se leži u mardelju.*

U redu, 3.500 ako mi sve završiš za 48 sati.

– *Dogovoreno.*

– *I dalje te volim, lutka.*

I ja tebe. Na posao.:)

Na kraju ispada da sam bacila tih prvih hiljadu dolara. Uopšte nisam morala da tražim podatke o njoj. Tri dana kasnije, svi u Džordžiji znali su ko je Eni. I svi su se nadali da je još živa.

FINANSIJSKA DOMINACIJA: *Fetiš ukorenjen u dubokoj potrebi za gubitkom kontrole. Postiže se uglavnom iniciranjem odnosa potčinjenog/dominantnog, uzbuđenje dolazi od delovanja ili pomisli na prevaru ili manipulaciju koja se završava gubitkom novca. Što je suma veća, uzbuđenje potčinjenog je veće. Nekima je najsnažnija fantazija centar finansijske propasti.*

Klijent takeitALL61 naizgled je savršen muškarac: slatkorečiv, brižan i voljan da mi svaki dolar prebaci na račun. Četovali smo skoro dva meseca pre nego što je nestao s lica zemlje. Pretpostavljam da je konačno pao na dno. Nadam se da su njegovi orgazmi bili vredni toga. Naš prvi čet dogodio se pre šest meseci.

— BESPLATNI ČET ZAVRŠEN takeitALL61 ZAPOČEO PRIVATNI ČET

„Hej, takeit!“ Smeškam se i uvlačim ruku iza leđa, otkopčavajući grudnjak i skidajući ga, otkrivajući dojke kameri.

takeitALL61: *ćao, Džes. zovem se Frenk*

„Ćao Frenk. Za šta si raspoložen danas?“

takeitALL61: *Hoću da mi narediš da ti dam pare.*

TakeitALL61 bio je moj prvi klijent finansijske dominacije. Pokazao je strpljivost prema mojoj neukosti, kao i većina klijenata s neobičnim prohtevima. Prilikom treće seanse shvatila sam šta tačno želi.

„Nećeš da izvadiš svoju jebenu kitu, Frenk to ne želim!“ Pokazujem u kameru, lica strogog i gnevnog.

takeitALL61: *tako je, srce. izvini, šta bi ti htela?*

„Da izvadiš svoj jebeni novčanik. Jesi li danas išao u banku?“

takeitALL61: *važi, lepoto. bio sam na pauzi za ručak*

„Jesi li potrošio nešto love od tada?“ Klečim, umotana u svileni ogrtač, bez trunke saosećanja u očima.

takeitALL61: *nisam! kunem se.*

„Dobar dečko. Hoću da otvoriš svoj novčanik, a onda ću ti dozvoliti da izvadiš tu kitu. Moraćeš da mi daš i poslednji dolar iz tog novčanika pre nego što svršiš. Je li jasno?“

takeitALL61: *jasno, lutko. hoću. ali moram da platim račune.*

„Jebeš račune! Ovog meseca nećeš ih platiti, Frenk. Daćeš mi sve pare koje imaš, sve dok ne budeš švorc i na ulici. Razumeš li, Frenk? Drkaj ako razumeš.“

Frenk mi nikada nije dao ni dolar preko 6,99 za minut. Nije čak ni upotrebio dugme za napojnicu koje je velikodušno istaknuto na prozoru za čet. Mogla sam to da iskoristim u našoj igri, ali izgledalo mi je previše okrutno. Posebno za klijenta koji je već osuđen na finansijsku propast.

ČETIRI GODINE RANIJE

Dženifer Blejk. Bila je devojčica u našoj školi ona s kojom svi žele da se sprijatelje i čiji prijatelji žive u konstantnom strahu da će dobiti nogu. Bila je pčela matica: lepa, svirepa i imala je sve što poželi. Novac, moć i Džoša Martina najplešeg, najsavršenijeg dečka kog smo ikada sreli. Njeni roditelji imali su kuću na jezeru, petnaestak kilometara od grada, gde je Dženifer priredila svoju godišnju zabavu. Bez roditelja, s mnogo alkohola i dovoljno soba da se stotinak srednjoškolaca ludo zabavi. Bila sam na korak od uzorne devojčice i stoga nisam htela da se seksam i drogiram. Međutim, nisam bila protiv nekoliko votki i ljubakanja na kauču. I očajnički sam želela da odem na tu žurku. Prethodne godine nisam bila pozvana, zbog čega sam celu noć provela sažaljevajući sebe u svojoj sobi. Te godine dobila sam željenu pozivnicu, koju mi je Dženifer ležerno uručila jedne srede, dok je prolazila pored mog sandučeta. Konačno sam „upala“ i bilo je sumanuto propustiti tu žurku.

Tako sam u subotu uveče, negde između babine pite od jabuka i dedinog dnevnika, shvativši da mi, zapravo, nije priređeno nikakvo matursko iznenađenje, odlučila da odem. Sačekaću da oboje legnu, iskraću se iz kuće i odvesti kolima do Dženiferine kuće na jezeru. Vratću se pred zorom, i kada baba i deda narednog jutra budu kretali u crkvu, ja ću čvrsto spavati u svom krevetu. Ništa lakše.

Odgladala sam tri epizode „Sajnfelda“, a onda ih poljubila za laku noć i popela se u svoju sobu, zaključavši vrata i otvorivši kofer. Ubrzo sam shvatila, posle preturanja po svojoj odeći, da mi mama nije spakovala nijedan odevni predmet za svečane prilike, koji bi Dženifer Blejk odobrila. Najgore od svega bilo je to što sam imala viziju savršene odeće jasnu kao dan. Zelena haljina dovoljno uska da deluje seksi i dovoljno svedena da ne izgledam kao da se previše trudim. Kupila sam je samo dva dana ranije, nemarno je ubacioši s kesom na zadnje sedišta maminih kola, gde je nesumnjivo i ostala. Grickala sam nokte, vagajući mogućnosti: da preskočim žurku; da se pojavim u pogrešnoj odeći; ili da usput svratim do naše kuće. Pogledala sam na sat. Bestraga. Svratiću do kuće, ušunjaću se u garažu, uzeću haljinu i presvući ću se u kolima. U to doba noći ionako će svi biti u krevetu.

Kada u nekome obitava zlo, ono raste domaćin ga neguje dok ga svi ostali zanemaruju. Znam, jer svakodnevno osećam kako raste u meni, sve dok jednog dana ne puknem, izgubim kontrolu i sve logične misli, sve predstave o preživljavanju i očuvanju ne nestanu, a ja postanem ispaljeno đule na putu uništenja, sama sa sopstvenom zlehudom sudbinom i smrću koja mi na kraju sleduje.

RalphMA35 još nije pukao. Međutim, mogu da vidim njegov put, jasno kao što vidim svoj. Desiće se. Njegovo izopačeno zlo raste, a ja nesumnjivo raspirujem plamen. Kunem se, to mi nije namera. Moja jedina namera jeste da spasem nju.

DŽEREMI

Džeremi ne prestaje da misli o njoj. Delom zbog konfuzne situacije, delom zbog slike njenog nagog tela pod njim. Delom zbog zaljubljenosti, koja mu um i srce drži zarobljene već dve godine. Dva duga dana prošla su bez ijedne pošiljke za nju. Danas, spasenje stiže u obliku ekspresnog paketa DVDja, adresiranog na Džesiku Rajli. Dvaput je pokušao da joj kupi cveće, i oba puta je nekoliko minuta samo stajao ispred cvećare, naposljetku odgovorivši sebe od te ideje.

Sada mu ne preostaje ništa drugo nego da pokuca na njena vrata. Proveo je ceo dan smišljajući šta da joj kaže, i nije smislio apsolutno ništa. Oklevao je, a onda podigao ruku i pokucao.

Nastala je pauza duga pauza tokom koje je podsetio sebe da diše. Za trenutak je maštao kako će se danas dogoditi repriza njegove poslednje posete; ona neće odgovoriti i on će utrčati unutra, gde će ga ona dočekati naga i podatna. A onda se oglasila i mašta se raspršila.

„Ostavi. Hvala.“

Istim kratkim odgovorom koji je slušao nedeljama... mesecima... godinama. Zvučala je isto, bez modulacije i želje za prisnošću. Kao da se ništa nije dogodilo, kao da nikada nije bila naga pod njim, kao da se nikada nisu poljubili, milovali, pomišljali na nešto više. Džeremi je stajao, vezanog jezika, s paketićem u ruci.

„Mislio sam da možda...” njegova rečenica naglo je prekinuta, oblizao je usne i pokušao ponovo. „Ja...”

„Ostavi. Hvala.” Istim tonom. Sa istom odbojnošću.

Spustio je paket na pod, sporo nažvrljao njeno ime, pokušavajući da smisli nešto. A onda se okrenuo i prišao liftu, osvrnuvši se dvaput ka njenim zatvorenim vratima.

Stojim kraj vrata, sa okom na špijunki, gledajući njegov snažan profil kada se okreće, zastaje, a onda nastavlja. Telo mi je nemirno, rastrzano borbom. Nagon me pokreće. Nagon za interakcijom, za njegovim dodirima, za njegovom krvlju. Ruka mi drhti. Popuštam stisak i nož mi bezbedno ispada na pod, glasnim odjekom ispunjavajući moj prazni stan.

Jecam, zvukom koji nekontrolisano kulja iz mene i sedam na pod. Tu, naslonjena na metalna vrata, puštam suze da teku. Plačem zbog ispuštene prilike, zbog života koji propuštam van ovih zidova i zbog gubitka što sam pustila tog lepog mladića da ode.

Samosažaljenje. Milisent Fenvik to opisuje kao sopstveni, užasni kavez s točkom. Za mene je to uzaludno bacanje vremena. Udišem, gutam i ustajem, brišući suze i odlazeći nazad na svoj ružičasti krevet skretanja pažnje.

PUCANJE

ENI

Eni leži na krevetu i gleda u tavanicu, oblepljenu plastičnim zvezdama. Nekada su sijale u mraku, ali više ne. I dalje stoje tu zaboravljene. U sobi je vruće, ali njena mama ne uključuje klimauređaj pre juna. Kroz otvoren prozor dopire blagi povetarac i Eni se okreće na bok kako bi joj rashladio kožu. Kamp kućica škripi i smiruje se; pet minuta kasnije devojčica sklapa oči.

Dva sata kasnije, muškarac nečujno korača oko kamp kućice, mrtva zemlja tiha je pod njegovim Donovima. On stiže do otvorenog prozora i čeka, nepomično osluškujući zvuke polja oko sebe. A onda se saginje; postavlja stoličicu na zemlju, penje se na nju, dodatna visina omogućava mu da polovinom tela uđe kroz prozor. Iz džepa vadi dugu, metalnu baterijsku lampu. Naginje se napred, uključuje je i pomera snop svetlosti kroz Eninu sobu, osvetljavajući njenu odeću, plastičnu komodu i krevet. Sporo pomera svetlost preko belih nogu i ružičaste pidžame, sve dok se ne zaustavi na licu, bledom i snenom, uokvirenom plavom kosom na belom jastuku.

Svetlost budi Eni. Ona otvara oči i škilji, zaklanjajući lice rukom, ali svetlost se naglo gasi. Ona otvara oči u tami. A onda iz tame čuje glas.

„Eni.“

„Da?“ Devojčica seda, zbunjena.

„Ja sam. Vidiš? Dođi do prozora.“

Eni zeva, sporo ustaje i trlja oči, ruke i noge je ne slušaju, um joj je trom od pospanosti. Šta će on tu? Usred noći? Na njenom prozoru? Svejedno šljapka do prozora, čije je plastične roletne njena majka podigla, ali otvor je premali za njegovo krupno telo.

„Šta je?“, šapuće ona.

„Imam iznenađenje za tebe u kolima. Međutim, budi tiha, dušo, i otključaj ulazna vrata. Naći ćemo se na stepenicama. Nemoj da probudiš mamu, ona će me naterati da vratim iznenađenje.“

Svaki atom Eninog tela momentalno se budi, trepereći od uzbuđenja.

„Je li mače? Znaš koliko želim mače...“

„Ššš!“ Zvuk je grub, skoro izbezumljen, i ona naglo učuti, progutavši reči u grlu. „Idi napred. Budi veoma tiha. Čekam te na stepenicama.“ Eni klima glavom i okreće se, na prstima izlazi iz svoje sobe i prolazi pored zatvorenih vrata roditeljske spavaće sobe.

Otima mu se uzdah olakšanja kada ugleda njeno ružičasto telo na stepenicama. Eni sedi s rukama oko svojih majušnih kolena. Prilazi joj. Pruža ruku i ona ustaje, žureći da je prihvati, njena ručica uvlači se u njegovu. Okreću se zajedno, koračajući pored njenog bicikla, skreću na čistini i ulaze u njegova kola na uglu parkinga, mračnog i gluvog u noći.

Eni shvata da nešto nije u redu i pre nego što je on to očekivao. Verovala mu je kada je rekao da u kutiji na drumu čuči mače. Ušla je u kola, vezala sigurnosni pojas i nagla se napred, iščekujući vrebajući na drumu neki trag kutije. Međutim, sada, šest milja kasnije, ona čuti, njena pitanja su sve ređa, njeno lice je napeto.

„Koliko još ima?“

„Oko petnaest minuta, dušo. Zaboravih da ti kažem, odlučio sam da odnesem mače kući. Tamo je, pije mleko.“

„Ali šta ako ga mama i tata vide? Zar ga neću čuvati u mojoj kući?“

On pruža ruku, milujući joj koleno.

„Naravno, Eni. Samo ćemo nakratko da svratimo do mene.“ Zatim poseže za držačem čaše, otvara poklopac i vadi otvorenu limenku koka-kole. „Drži, Eni. Pij ovo.“

Devojčica uzima sok, širom otvorenih očiju. Koka-kola je luksuz koji kod kuće nije

dozvoljen, osim nekoliko gutljaja na rođendanskim zabavama i u poseti drugaricama. Brižljivo hvata hladnu limenku, diže je obema rukama do usta, osećajući neobičan ukus mehurića na jeziku.

On je gleda, kriveći usne u kez.

„Tako, Eni. Noć je vrela. Hajde, popij sve.“

Čekam kraj vrata sve dok ne čujem kako se lift otvara, Džeremi ulazi u njega i kreće dole. Tada otvaram vrata i grabim kartonsku kutiju na kojoj piše *lomljivo. Sijalice za moje reflektore*. Unosim kutiju, nogom zatvarajući vrata, i gledam u neobičan predmet uvučen u džep etikete na njenom vrhu.

To je pisamce, koverat ružičaste boje, na kojem urednim rukopisom piše: „Za devojkicu koja živi u stanu 6E“. Smeškam se tituli, svesna da je to aluzija na moje brojne pseudonime. Otvaram nezalepljeni koverat, vadim jednostavnu belu čestitku. U njoj je kratka poruka, napisana plavom hemijskom olovkom, štampanim slovima:

Ne znam šta se dešava s tobom, ni šta ti znači fora: „Ne pričam s ljudima, ubijam ih“. Međutim, znam šta se dešava sa mnom i da ne mogu više da te izbacim iz glave. Molim te, pusti me unutra.
Iskreno, Džeremi

Čitam dvaput pre nego što sednem za radni sto. Sedim i zurim u pismo, mozgajući. A onda uzimam telefon i zovem Dereka. Javlja se posle drugog zvona.

„Šta se desilo?“

„Ništa. Zar ne mogu da pozovem prijatelja radi malo bezazlenog ćaskanja?“

„Mi nismo prijatelji i nemamo zakazanu seansu. Nikada me ne zoveš van zakazanog termina.“

„Jesi li u gužvi?“ Osećam ubod ljubomore, brz i zelen, ali brzo prolazi.

„Nisam. Šta ima?“ Čujem škripu i zamišljam ga kako se zavaljuje u stolicu, opuštajući se.

„Ništa. Mislim, nešto se dogodilo, pa mi treba savet.“

„Još jedna epizoda?“

„Ne ništa slično. U pitanju je Džeremi... znaš, dečko...“

„S kojim si imala prvu ljudsku interakciju u poslednje tri godine, znam o kome pričaš. Šta s njim?“

„Ostavio mi je poruku. Napolju. S paketom.“ Čitam mu pismo, trudeći se da ne dodajem modulacije, koje verovatno i ne postoje. Kada završim, nastaje tišina tišina koja se oteže toliko dugo da me hvataju pundravci.

„Šta hoćeš od mene, Dijana?“

„Hoću da mi kažeš šta da radim! Ne znam kako da podnesem ovo sranje.“

„Šta bi želela da uradiš?“

„Ja ne znam šta bih želela. Samo hoću da mi kažeš šta da radim.“

„Kako ti je bilo s njim?“

Ustajem, šetkajući iz jedne sobe u drugu. Prelaženje praga izgleda kao kretanje između moja dva bića seksi mačkice i usamljene žene. Između JessReilly19 i proračunatog ubice. *Odgurujem se o njegova čvrsta pleća, i on je tu, u mojim ustima, njegov jezik blago pritiska moj i moja izdajnička usta reaguju, puls mi se ubrzava, šake samoinicijativno miluju njegove snažne ruke. Zarivam sečivo skalpela u njegovu kožu, krv kulja iz rane, prskajući me po ruci. Kušam ga, gladna svega; moje ruke lutaju svuda, grabe ga za košulju, žurno otkopčavaju dugmad. Ako se vrati, ako uđe unutra, mogla bih da budem spremnija, mogla bih uspešno da izvedem svoje prvo ubistvo.*

„Dijana?“

Zastajem, fokusirajući se.

„Izvini šta si me pitao?“

„Kako ti je bilo s njim? Jesi li osetila nešto?"

„Želela sam ga." *Na sebi, u sebi, mrtvog poda mnom.*

„Na koji način?" Derekov glas je tako senzualan, tako umirujući, tako muževan. Donosim odluku, penjući se na svoj ružičasti krevet, i ležem na posteljini koja miriše na lubrikant i lateks.

„Na svaki način. Želela sam da nastavi da me dodiruje, da me miluje po celom telu. Želela sam da osetim toplinu njegove kože na mojoj. Želela sam njegov penis, tvrd i krut, da me kreše do iznemoglosti..." Zastajem, uvlačeći prste u sebe, pica mi je vlažna, leđa izvijena poziram za kameru koja me ne snima. *Učinila sam to.* Ušla sam u ulogu Džesike, u naviku grafičkog opisivanja seksa, naviku koju moji klijenti obožavaju, naviku od koje dobijaju erekciju i svršavaju. *Sa Derekom.* Dođavola, šta se to dešava sa mnom? Je li ostalo išta više od mene? Ili su moja dva ega uzela sve?

Ćutanje s njegove strane žice. Ćutanje i disanje.

„Izvini", kažem žurno, sedajući i pokušavajući da nastavim što profesionalnijim glasom. „Želela sam da me kreše, ali sam, takođe, želela da ga ubijem. Bila sam iscrpljena unutrašnjom borbom koja će u jednom trenutku imati seksualnu stranu dominacije, dobiti rat ali onda bih izgubila kontrolu i poželela da ga ubijem. Neću opet da prođem kroz to."

„Onda si već odlučila."

„Otprilike."

„Otprilike?"

Gledam na sat, čekam, želeći da se brojke promene. I one to poslušno čine na moje oči.

„Prošlo je trideset minuta. Čujemo se u ponedeljak."

„Dijana, nismo završili..."

Prekidam vezu, pritiskajući dugme duže nego što je potrebno, gledajući kako se telefon gasi, a onda ekran postaje crn. Tada se okrećem, silazim s kreveta i otvaram najvišu fioku s desne strane, vadeći crnu kožu i srebrne nitne. Danas je definitivno dan dominacije.

KEROLIN TOMSON

Kasne s plaćanjem računa. Pune dve nedelje. Dužni su 124,55 dolara i ne mogu da dobiju još jedno odlaganje. Kerolin Tompson korača uskim hodnikom do Enine sobe, pokušavajući da smisli neko rešenje. Henrijeva invalidnina stiže tek za dve nedelje i jedva će pokriti troškove njegovog lečenja, a kamoli brdo računa. Ona otvara Enina vrata, tanko drvo nečujno klizi. Enin krevet je prazan, svetlo s prozora ispunjava sobu jarkim suncem.

„Eni“, tiho doziva Kerolin, ne želeći da probudi muža, koji spava u susednoj sobi. Ulazi, s poda podiže bačenu čarapu i ostatke probušenog balona, prilazeći komodi, a potom kanti za đubre. Uvek nešto nedostaje. Nikad dovoljno vremena ili novca.

„Eni. Nemam vremena za budalaštine; moraš da se spremiš za školu.“ Kerolin prilazi kupatilu, otvara vrata, gleda iza zavese za tuširanje. „Eni!“ Iznervirana, odustaje od pokušaja da bude tiha, vreme izmiče. „Eni! Izlazi, moram da te obučem! Nemam vremena da te tražim!“

Nastaje buka iz pravca spavaće sobe. *Bajno*. Muž se probudio. Kerolin ide hodnikom i otvara vrata njihove spavaće sobe.

„Srce, Eni se krije. Samo da je nađem i obučem, pa ćemo doći da ti pomognemo.“ Henri klima glavom s kreveta i ona zatvara vrata, prolazeći pored invalidskih kolica u hodniku i ulazeći u dnevnu sobu, urlajući iz sveg glasa. „Eni Tompson! Ne igram se s tobom! SMESTA da si izašla!“

Eni nije u kamp kućici, što njena majka zaključuje posle pet minuta potrage. To je jedna od prednosti života tročlane porodice u pedeset kvadratnih metara. Kerolin izlazi napolje, odlučnog koraka, zaboravljajući na račune. Još nije zabrinuta.

Henri Tompson uspravlja se u krevetu, proklinjući svoje beskorisne noge. Čuje Kerolinu potragu po kući, čuje je kako doziva Eni, vidi je kako ulazi u spavaću sobu i pretražuje omanji prostor u nadi da se njihova kćerkica sakrila ispod kreveta ili u ormaru. Sada je napolju, urla iz sveg grla. Nešto ne valja. Kerolin to možda još ne shvata, ali nešto definitivno ne valja. Eni im to ne bi činila. Ne bi sekirala Kerolin, ženu koja već nosi ogromno breme života. Henri diže noge, povlačeći telo do ivice kreveta i hvatajući se za noćni stočić.

Kerolin stoji na zemlji Džordžije, okružena plantažama pamuka biljke su male, u ranoj fazi rasta, previše kratke i nejake da bi sakrile dete. I dok joj sunce greje leđa i povetarac šumi praznim poljima, ona shvata da je Eni nestala.

Henri oseća njen očaj, oseća trenutak kada Kerolin shvati ono što on već jeste. Čuje njen unutrašnji krik pre nego što joj pobegne sa usana. I u tom trenutku slomljenosti, kada Kerolin padne na kolena u ilovaču, on gubi rukohvat i telo mu pada na zemlju, jer su noge nemoćne da ga zadrže.

Negde u tami Eni počinje da plače.

Hap0972 je zaljubljen u mene, tačnije, u JessReilly19. Njegovo pravo ime je Pol. Prezime mu je dugačko i komplikovano. Živi na Aljasci i radi na naftovodu. Radnici naftovoda ili su dobro plaćeni ili ovaj troši osamdeset odsto svoje plate na mene. Nadam se da je ono prvo.

Pol je jedan od onih finih momaka kojima je slomljeno srce u genetskom kodu previše fin da bi bio seksi. Časkamo bar jedan sat dnevno. On me obično i ne gleda; samo se uloguje na moj sajt, pokrene štopericu i onda šetka po kući, razgovarajući sa mnom preko mobilnog telefona. To mi je najlakši deo dana.

Ponekad me peče savest. Imam osećaj da ga potkradam. Međutim, znam, ako ga ostavim, ako odbijem čet, Pol će naći drugu vebdevojku onu koja će verovatno prihvatiti njegove poklone, koje on pokušava meni da uvali, novac koji nudi da mi pošalje. Tako ga opravdavam u svojoj glavi. Znam da je četovao s vebdevojkom po imenu Brak. Spominje je s vremena na vreme; mislim da još gaji osećanja prema njoj. Pre dve godine ulogovao se zarad unapred ugovorenog sastanka, nakačio se na njen veb sajt, ali nje nije bilo. Tražio ju je četiri meseca, registrujući se na sajt svih vebdevojaka u ponudi, očajnički je tražeći u milionima profila. I tako je našao mene. I sada sam ja njegova nova Brak, a Pol živi u strahu da ću jednog dana i ja nestati.

Pol mi deluje usamljeno na Aljasci. Slike koje mi šalje odišu belinom: beli sneg, njegov beli pas, polarni medved koji je jednog dana prošetao kraj njegove kuće. Na svim tim fotkama njega ima vrlo malo. Tačnije, samo na dvema. I na obema skoro da se i ne vidi. Na prvoj ima kapuljaču oivičenu krznom, čvrsto vezanu tako da mu se vide samo oči i deo nosa. Sudeći po njegovoj tamnoj koži, mislim da Pol ima eskimske krvi. Druga je snimljena usred mećave, sa obrisima tela, jedva primetnim od gustih pahulja. Možda je deformisan. Ili je narcis koji strepi da ću ga voleti samo zbog njegovog dobrog izgleda. Kako god, Pol je fin mladić. Previše fin da bih mu uzvratila ljubav, što je dobro za njega, jer to umnogome umanjuje njegov rizik od smrti.

Pričamo o svemu i lažem ga o svemu. Loše u vezi s Polom jeste to što on želi da zna sve o meni, sve o mojoj svakodnevici. Održavanje fasade do tog nivoa je iscrpljujuće. On ne samo što postavlja pitanja; on pomno sluša i analizira moje odgovore. Imam raspored, koji vodim samo za Pola. Jedan od onih velikih na desktopu, koji sam montirala kako bih mogla da ga vidim sa svog lažnog kreveta. Na njemu su moj lažni raspored predavanja na faksu, imena mojih lažnih profesora i svi lažni događaji koje sam spomenula tokom naših razgovora. Vrlo sam kreativna kada su u pitanju moje studentske aktivnosti. Ponekad moram da obuzdavam tu kreativnost previše detalja izaziva sumnju.

Pol voli da čita. „Poklonio“ mi je bar dvanaest knjiga na moj račun na *Amazonu*. Sve su naslagane kraj mog kreveta i stvarno, stvarno se trudim da pročitam prvu do kraja. Zove se *Alkemičar*. Šest meseci pokušavala sam da je čitam, ali nisam mogla. Trebalo je odmah da odustanem od nje i uzmem sledeću s gomile. Međutim, Pol je uporan. Ne požuruje me; samo mi naručuje još prokletih knjiga.

Njegova keruša zove se Vajthors¹⁷. To je najčudnije ime za psa koje sam ikada čula. Rekla sam mu to i smeja se. Vajthors je trudna i Pol želi da mi pošalje jedno štene. Volela bih da imam psa. Ponekad mi je potrebna nekakva uteha. Znam, imam dvadeset jednu godinu, ali s vremena na vreme uhvati me nostalgija. Ne nostalgija za kućom mog detinjstva, već nostalgija za nečijim zagrljajem i nežnošću. Poželim da me neko protrlja po leđima i kaže da će sve biti dobro. Niste ni svesni koliko vam nedostaje ljudski odnos sve dok ga ne izgubite. Obični dodiri su i te kakva uteha.

¹⁷ Whitehorse (engl.) – beli konj (Prim. prev.)

Pokušala sam da nabavim psa preko interneta, ali nisam našla način da to i sprovedem u delo. Možete da ga naručite i da vam ga dopreme, ah morate da ga sačekate na aerodromu. Istina, mogu da nađem nekog s *Kreigsliste*¹⁸, ko bi mi ga doneo i ostavio vezanog u hodniku, ali to zvuči nekako pogrešno, čak i meni. Osim toga, pas mora da se šeta, a u mom slučaju je to neizvodljivo. A mačke mrzim.

Pol bi mi doneo štene. Dovoljno je da kažem jednu reč i prevrnuo bi nebo i zemlju da ubrza Vajthorsin porođaj, potom bi spakovao štene i seo u prvi avion. Kao što rekoh, Pol je previše fin. Previše uslužan, previše ljubazan, previše dobar da bi se našao blizu mene u radijusu od pet država.

¹⁸ Craigslist - Centralizovana mreža urbanih zajednica, koja sadrži besplatne male oglase (za prodaju, zamenu ili kupovinu, poslove, servisne usluge i ostalo) i forume. Njen osnivač je Krejg Njumark (Craig Newmark). (Prim. prev.)

KEROLIN TOMPSON

Policija obično sačeka dvadeset četiri sata pre nego što proglasi dete nestalim zastarelo pravilo koje je bezbroj puta dovelo do nepotrebnih smrti. To pravilo ne važi u okrugu Bulok. U gradiću s dva policajca i jednim službenikom, gde svako svakog poznaje, Enin nestanak odmah je shvaćen ozbiljno.

Kerolin i Henri Tompson sede u skućenoj kancelariji, koja čini polovinu policijske stanice Bruklet ona na metalnoj stolici, on u svojim invalidskim kolicima. Preko puta njih je policijski narednik Džon Votkins, čovek koji je sa Henrijem išao u srednju školu, u crkvi sedi pored Kerolin i drži Eni za ruku kada prelazi Glavnu ulicu Brukleta. Lice mu je izduženo i izborano od godina pušenja i sunčanja, dodatno ostarivši posle jutrošnjih događaja.

Kerolin je pozvala stanicu u 7:35, popričavši s Maribel, policijskom sekretaricom. Maribel je radiovezom javila Džonu, koji je bio skoknuo preko puta u kafić *Stara pošta*, da popije kafu sa Henkom, drugim policijskim narednikom. Henk sada pročešljava kuću Tompsonovih, zajedno s nekoliko pozornika iz šerifovog odeljenja. Radio na Džonovom radnom stolu, podešen na kanal 8, obaveštava ih o njihovim otkrićima koja se svode na apsolutno ništa. Nema tragova nasilnog ulaska, provale, krvi, neobičnih predmeta, automobilskih guma, i nema svedoka. Prozor Enine sobe previše je mali da bi neko mogao da uđe kroz njega, a klimavi radni sto ispod njega ne pokazuje znake pomeranja. Eni kao da je iščezla, ili je ustala iz kreveta i jednostavno izašla iz kuće.

„Sinoć sam zaključala ulazna vrata pre odlaska u krevet. Sigurna sam.“ Kerolin zvuči smireno, iako joj lice izgleda kao da će se svakog trena slomiti.

„Kerolin često brine zbog vrata“, kaže Henri. „Ponekad ustaje da proverí jesu li zaključana. Brine, znaš, da ih mi ne ostavimo otključana.“ *Život s beskorisnim mužem*. Ova misao ostaje neizgovorena.

„A da Eni nije možda otišla kod Bejkerovih?“ Džon se zavaljuje u stolici, gledajući u njih i grickajući olovku.

„Eni je mogla da ode i u grad da je htela. Dobro je poznaješ dovoljno je odlučna da uradi sve što joj padne na pamet.“ Henrijev hrapavi glas blago podrhtava, ali ostaje dosledan njegovom ponosu. „Međutim, plaši se mraka. Ne bi napustila kuću usred noći da bi po mraku pešačila drumom. Kerolin je proverila njene cipele; sve su u kući. Znači da je bosa.“

Džon klima glavom, shvativši neizgovoreni tok misli.

„Pozvaću federalce. Neka izdaju nalog za Amber uzbunu¹⁹. Nije naodmet.“

Kerolin ustaje, hvatajući čvrsto muža za rame.

„Pozvaću prodavnicu. Obavešću ih da ne dolazim.“ On klima i diže glavu, njihovi izmućeni pogledi se sreću.

„Eni će biti dobro, Kerolin“, šapuće Henri. „Obećavam ti, biće dobro.“

Ona brzo trepće, poravnavajući svoju haljinu.

„Idem da zovem prodavnicu.“

¹⁹ Amber alert - sistem uzbunjivanja tako što se vest o nestalom maloletnom detetu, sa opisom, pa čak i slikom, objavi na svim TV i radio-stanicama, digitalnim reklamama, putem SMS-a, interneta itd. (Prim. prev.)

Predugo je prošlo od vremena kada sam vodila normalan život da bih znala kako to opet da učinim. Ako sve moje mračne fantazije nestanu, puf, mogu li da funkcionišem u normalnom društvu? Kažem da želim normalan život, ali i dalje je sve onako kako mi odgovara. Jedem kada želim i kako želim, pod pretpostavkom da do kraja života jedem pastu primavera s piletinom. Imam svoj prostor, osamdeset kvadratnih metara bez iritirajućih zamki druge osobe, njegovih cipela na mom podu, njegovog tela u mom krevetu. Imam prijatelje, svih profila, one koji žele da papreno plate moju pažnju i one koji se hvataju za svaku moju reč i preuređuju svoj raspored kako bi provodili vreme sa mnom. Povrh toga, tu je Džeremi. On me gotivi, jer sam mu čudna, misteriozna. Povrh toga, metar sedamdeset i dva savršenih proporcija ne može da mi odoli. Međutim, da li bi me ikada pozeleo za normalnu devojkicu? Onu s kojom bi subotom po podne išao u tržni centar, smeja se preko telefona u društvu prijatelja? Onu s kojom bi živeo, provodio vreme, poznao dovoljno da otkrije delove koji nisu nikakva misterija? Besmisleno je da mu se sviđam ovakva kakva jesam uvrnuta, bolesna individua. Verovatno ga privlači ta misterioznost. Kada bih uspela da se vratim normalnom životu, da izlazim na žurke, u bioskop, putujem i družim se s ljudima... Možda ću sve to i steći samo da bih izgubila njega zarad sopstvene normalnosti.

Srećna sam u ova četiri zida, bez normalnosti. Usamljena? Da. Očajna? Ponekad. Međutim, to je suština srećnog života. Zadovoljstvo situacijom koja ne inicira promenu.

Razmišljanje o povratku u društvo jednako je opasno kao i popunjavanje onog albuma. Uopšte, nada je opasna. Nada može da bude labava nit zbog koje će vam popustiti razum.

Nalog za Amber uzbunu izdat je u ponedjeljak u 9:14. Obaveštenje je odmah poslato svim medijima i centralama državnih prevoznika. Redovan program na radiju i televiziji je prekinut. Poruka je momentalno istaknuta na saobraćajnim znacima autoputeva u Džordžiji, Floridi, Alabami i Južnoj Karolini. U tom jednom minutu, poslato je preko osam hiljada tekstualnih poruka sa upozorenjem i baneri su iskrslili na svim internet sajtovima.

Ja sam na seansama punih pet sati, nesvesna svega toga. U 14:21 sedam na pod, naslanjam se na vrata i proveravam elektronsku poštu. Otvaram plastično pakovanje piletine s pirinčem i usred zalogaja krajičkom oka hvatam naslov. Klikćem na link i otvaram upozorenje.

Eni Kordel Tompson

Amber uzbuna:

Džordžija Poslednje ažuriranje: ponedjeljak, 23. april 09:14:08 Amber uzbunu za sedmogodišnjom Eni Kordel Tompson izdala je država Džordžija. Policija tvrdi da je Eni poslednji put viđena u nedelju uveče, kada je legla da spava, oko 20:15. Eni je visoka oko jedan metar, ima plavu kosu i plave oči. Zasad nema nikakvih tragova, ali se veruje da je u blizini Savane, u državi Džordžija. Potrebna nam je vaša pomoć da nađemo Eni.

U dnu je besplatan telefonski broj, s molbom da pozove svako ko ima bilo kakve informacije u vezi s njenim nestankom. Dugo zurim u ekran. A onda uzimam mobilni telefon i kucam broj.

Zvoni pet puta, a onda se javlja muškarac glas mu je odsečan i neljubazan.

„Zovem u vezi sa Eni Tompson.“

„Da. Molim vas kažite svoje ime.“

Oklevam.

„Džesika Rajli.“

„I broj s kog zovete?“

Diktiram mu svoj broj, sigurna da se već pojavio na njegovom ekranu. Stomak mi se grči, muka mi je. Ovo je loša ideja, pretnja mojoj čauri, mojim brižljivo prekinutim vezama sa svetom.

„Kakvu informaciju imate?“ Muški glas je hladan, bezizražajan.

„Potražite Ralfa Atkinsa. On je vodoinstalater koji živi u Brukletu, Džordžija.“

„U kakvom je on odnosu sa Eni?“

„Ne znam da li uopšte ima neki odnos s njom.“

„Kakva je veza između njih?“

„Ja... ne znam.“ Ovaj razgovor ne ide nikuda, samo se kotrlja nizbrdo bez kontrole i dobija na brzini. Čujem slabost u svom glasu i mrzim je.

„Zašto mi ne objasnite šta zaista znate?“ Slutim netrpeljivost iza čelične fasade.

„Znam da sam imala brojne razgovore s Ralfom Atkinsom, u kojima je bio opsednut željom da seksualno opšti s devojčicom po imenu Eni.“

„Je li spominjao Enino prezime?“

Škrgućem zubima.

„Nije.“

„Zašto ovo prijavljujete vlastima?“

„Zato što sam pokušavala da saznam informacije o Eni ko je, ako uopšte postoji.“

„Koliko dugo poznajete Ralfa?“

„Ne znam ga lično. On je klijent. Ja sam onlajn seksualni operater. Imam sajber seks s muškarcima za novac.“

„I u jednoj od tih seksualnih seansi on je spomenuo Eni?“ *Izgubila sam ga.* Mogu to da čujem u njegovom glasu, dozu neverice u svakoj njegovoj reči.

„Da.“

„Imate li njegovu adresu?“

Diktiram mu adresu, preplavljena nadom i kajanjem u isto vreme. Nadom da će Eni biti nađena, i kajanjem što neću biti u stanju da lično ubijem monstuma.

Završavam razgovor i ostajem da sedim na podu, zamišljena. Davno sam izgubila poštovanje prema policiji, zbog njihove nesposobnosti da otkriju istinu, čak i kada im je ispred nosa. Moj poziv možda će ih dovesti do Ralfa; možda će ih navesti da spasu Eni. Međutim, dok čekam njihov fijasko, moram nešto da preduzmem.

Otvaram datoteku koju mi je Majk poslao tri sata ranije i počinjem da tražim izopačenost u kompjuteru i umu klijenta po imenu RalphMA35. Nedugo zatim nalazim ono što tražim.

Dobijam dokaz o Ralfovoj bolesti u njegovom dokumentu s filmovima i fotografijama. U jednom mejlu nalazim potvrde pretplate, učešće u forumu i prepisku s pedofilima. Imam sreće, jer se sve nalazi u njegovoj vebistoriji. Poseta *Krejslisti* u potrazi za iznajmljivanjem prikolice. Dva sajta koja je posetio više od pet puta. Vraćam se njegovom mejlnalogu, tražim bilo kakvu prepisku i nalazim trag, mejl star dve nedelje, i dolazim do konačnog otkrića šestomesečnog ugovora na lažno ime. Depozit je poslat u vidu čeka i prikolica je iznajmljena 1. aprila.

Pogodak.

Gledajući u taj ugovor i tražeći adresu na kojoj bi mogla da bude Eni, obuzima me tuga. Nepripremljena sam. Skoro je smešno kada se osvrnem na poslednje tri godine. Tri godine razmišljanja o smrti, o tome kako ja nekome oduzimam život. A sada, kada je došao trenutak dejstvovanja, ne pada mi na pamet nikakva ideja o tome kako bi trebalo da se ponašam. Moj neuspeli pokušaj sa Džeremijem, njegovo telo koje je lako savladalo moje, moja slabost pod njegovom snagom, previše su svezi u mom sećanju. Možda nisam u stanju da to izvedem. Možda neću uspeti. Međutim, evo je tu, ta reč koju tako dugo čuvam, jasna u mojoj glavi poput njene prethodnice *čekaj*.

Kreni.

KRENI

Nož: *imam*. Guram sve svoje knjige sa starog, izbledeleg kofera. Otvaram rajsferšlus, vadim jedini predmet koji se nalazi unutra crni skakavac. Pritiskam dugme na dršci, iz koje iskače dugo, tanko, neverovatno oštro sečivo. Kupila sam ga u trenutku slabosti. Tačnije, posle četiri sata štreberskog proučavanja raznih automatskih noževa, u potrazi za najefikasnijim sredstvom za ubijanje. Moja mašta uglavnom se fokusirala na smrt sečivom. Noževi daju više krvi, više patnje žrtvi i sporiju smrt ukoliko je izbodete na pravim mestima i izbegnete glavne arterije. Nije da sam planirala da ograničim sebe u ovoj misiji. Ubacujem skakavac u džep trenerke.

Pištolj: *imam*. Po iseljenju iz babine i dedine kuće, moja prva stanica bila je zalagaonica. Zatražila sam dozvolu za nošenje oružja i sada posedujem pištolj marke *Smit i Veson*, kalibra 36. Privlačim stolicu frižideru i stajem na nju, protegnuvši se dok ne uvučem prste u udubljenje u zidu. Napipavam instalacionu hrapavu cev i odvajam ivice. Uvlačim prste dublje, hvatajući platnenu vrećicu koja je selotejpom pričvršćena za frižider. Trzam, odlepljujući je od cevi i povlačim do ivice, prislanjam je na grudi i pažljivo silazim sa stolice. Kada sam prvi put nabavila pištolj, njegovo čišćenje bilo mi je celodnevni posao. Obožavala sam dodir i težinu oružja u ruci, proučavajući mehanizme koji usmrćuju. Tada sam posećivala zatvorenu streljanu dva do tri puta nedeljno, maštajući o poljani s metama u vidokrugu. Ako je nekome u streljani i bilo čudno to što za mete koristim ljudske likove od papira, ništa mi nisu rekli.

Preko dve godine nisam pipnula ni očistila pištolj. Ovo je gorkoslatki susret.

Kola: *nemam*. Potrebna su mi kola. Povezujem se na internet u pokušaju da nađem najbližu rentakar kompaniju. Sajt firme tvrdi da će me pokupiti ako ih prethodno pozovem. Skoro je pet sati. Službenik koji se javlja na telefon kaže da pre jutra nisu u mogućnosti da dođu po mene. Počinjem da tražim taksi kompanije.

Utom čujem kucanje na vratima dvaput, brzo, kuckuc.

Džeremi.

Drži cveće; smešan gest, kada malo bolje razmisli. Znoji se pred njenim vratima, svenule bele rade izgledaju tužno posle celodnevnog truckanja u njegovom sparnom kamionetu. Danas mu je ovo poslednja stanica. Ostavio ju je za kraj u nadi da će ona porazmisлити o njegovoj poruci i danas ga konačno pustiti unutra.

Vrata se širom otvaraju, uplašivši ga tim neočekivanim pomeranjem, i ona stoji tu, niža nego što pamti, obučena u crno. Pruža ruke, grabi ga za košulju i uvlači u stan.

Njegova maštanja oživljavaju, spremna za ponovni susret orgazmičkih proporcija, možda dublji poljubac koji će dovesti do cepanja odeće i snošaja baš tu, na izgaženom podu. Ostavlja ga da stoji nasred njenog stana, između dve spavaće sobe, s glupim cvećem u ruci. Njegova maštanja nestaju, a penis se smekšava. Ona prilazi radnom stolu, naginje se prema kompjuteru i furiozno kuca po tastaturi, dovikujući mu preko ramena:

„Imaš li kola?“

„Kola?“

„Da. Kola.“

„Imam ali trenutno vozim kurirski kamionet. Doneo sam ti cveće.“

„Baci to. Kanta je u kuhinji.“ Dijana završava kucanje, zatim pruža ruku iza laptopa i isključuje ga iz zida, skupljajući kabl oko ruke brzim, hitrim pokretima. „Hvala“, dodaje iznenada, okrenuvši se da ga pogleda u oči, kao da se naknadno setila. „Smeće. Kuhinja.“

„Ah, da." Džeremi odlazi u kuhinju, baca uvele bele rade u smeće, preko ambalaže nekog gotovog jela. *Toliko o njegovom finom gestu.* Kad malo bolje razmisli, možda ona i nije devojka koja voli srca i cveće. Okreće se da je pogleda, njeni koraci su brzi dok otvara crni ranac i u njega ubacuje laptop s kablom.

„Jesi li završio posao?"

„Da. Jesi li ti alergična na cveće?"

„Gde su ti kola?"

„Kamionet. U distributivnom centru."

„Koliko je to odavde?"

„Hm... desetak minuta. Ideš nekuda?" Smešno pitanje, ali ona se ponaša kao da su to normalne aktivnosti za nekog ko će, zapravo, izaći u svet. Napustiti stan. Obula je čak i patike.

„Mi."

„Šta mi?"

Dijana zastaje, okrenuvši se prema njemu s iritiranim izrazom na licu.

„Mi idemo. Treba mi prevoz. Odvezi me do kamioneta i platiću ti taksi do kuće. Vraćam ti ga sutra. Može?" Ubacuje u ruksak debeli crni predmet i svežanj novčanica. Njegov pogled zadržava se na novcu. Da li ga to oči varaju ili na omotu piše *10.000 dolara*?

„Ovaj... ne."

„Ne?" Dijana ga gleda, oči joj sevaju tamne i samouverene. Koliko god da je bila luda u svom pokušaju da ga izbode, um ove devojke kao da je napravio pauzu i popio kafu.

„Idemo tvojim kamionetom. Hajde." Grabi svežanj ključeva, ubacuje ga u ruksak i kreće prema vratima. Bez jasne mogućnosti na vidiku, Džeremi je prati.

Dijana izbegava lift, oklevajući nakratko pre nego što otvori stepenišna vrata na kraju hodnika i potrči niz stepenice. Preskače šest odjednom; kao da vodi trku s vremenom. Džeremi je prati u stopu, dok njegov um pokušava da dokuči šta se dešava i da li da baci svoj skalpel za kutije u najbližu kantu za đubre. U prizemlju, Dijana zastaje, duboko udiše i otvara vrata, stupajući na dnevnu svetlost.

Vampirka. Dijagnoza njegove sestričine odjekuje u Džeremijevoj glavi kada ugleda Dijaninu reakciju na sunce. Blago se njiše, zalepivši noge za beton, i škilji u sunce kao da primećuje i izbegava sve oko sebe u jednom kratkom trenu. A onda se uznemireno osvrće, zaustavivši pogled na njegovom kamionetu, i brzo korača ka njemu, skoro teturajući se.

Zvuči smešno, ali plašila sam se da okrenem onu kvaku na stepenišnim vratima. Plašila sam se da moja mračna strana ne podivlja u susretu s neograničenim mogućnostima koje nudi spoljni svet. Plašila sam se da će devojčica morati da sluša reči koje sam ja slušala protekle dve nedelje. Plašila sam se da ću biti skenjana i sama dok napolju koljem strance, kasapeći telo prelepog kurira koji sada stoji na metar od mene. U stanu čak nisam postavila nijedan ventilacioni prozorčić, kako ne bi aktivirao moguće okidače, zvuke i mirise normalnosti koji bi probudili moje psihoze, ili još gore, moja sećanja na normalan život. I to je bio moj najveći strah od prolaska kroz ta stepenišna vrata. Da ću okusiti normalan svet, zakoračiti na ulicu, voziti se u kamionetu i videti osmeh na njegovom licu, i neću moći da se oduprem. Da ću psihološki obojiti svaku svoju situaciju i ubediti sebe kako to mogu da podnesem. Da ću lagati sebe zato što očajnički želim da se vratim u svet. A onda opet pući.

Pošto sam se pošteno isprepadala, otvorila sam vrata zgrade i stupila na dnevno svetlo.

Osećaj boravka napolju me iznenađuje, uprkos mentalnoj pripremljenosti. Ne shvatate koliko prokletih aktivnosti, zvukova i mirisa napada vaša čula kada učinite nešto tako jednostavno kao što je stajanje na ulici. *Predugo sam bila izolovana*. Neravni pločnik pod mojim patikama i sam osećaj patika na nogama stopala su mi teška i vruća. Nozdrve mi se pune vonjem automobilskih izduvnih gasova, koža me pecka od toplote i prirodnih sunčevih zraka, moćnih spram mojih osetljivih čula. Škiljeći gledam oko sebe, želeći da potražim zaklon u vozilu. Džeremijev kamionet je na ivičnjaku i nesigurno koračam ka njemu.

On me usmerava na mesto suvozača, prebacivši jaknu i kutiju sa sedišta uz sramežljivi osmeh. Prolazim mimo njega, penjem se u kamionet i sedam na toplo plastificirano sedište. Spoljni svet mi nakratko skreće pažnju, dugine boje i prizori oko mene, dok me mami lepota svakodnevnog života. Slike i sećanja *valjanje po travi usred leta* talas nostalgije odvlači mi pažnju. Džeremi seda za volan, pali kamionet i brujanje ispunjava vazduh, vozilo se za trenutak drmusa dok ne uspostavi konstantnu vibraciju. Manjak zaštite u kamionetu uliva mi nervozu; nedostatak vrata i bučan motor predstavljaju atak na moja osetljiva čula. Fokusiram se, vadeći laptop i logujući se na Ralfov harddrajv, tražeći nešto što mi je možda promaklo. Džeremi nešto priča, žamor u pozadini koji ne slušam. Svaka moja misao usredsređena je na pronalaženje Eni i što brži transport do nje. Osećam bockanje i gledam u svoje rame, pogledom pratim Džeremijev prst i ruku do njegovog nervoznog lica.

„Obrati pažnju pokušavam da pričam s tobom.“

„Ne pipaj me.“ Bream se, listajući kroz datoteku, otvarajući pokoji dokument.

„Kuda si pošla?“

„U posetu. Vrlo je važno da tamo stignem što je moguće pre “

„Zašto ne ideš svojim kolima?“

„Ne izlazim iz stana. Kola su nepotreban izdatak.“

„Zašto ne izlaziš iz stana?“

„Gubimo vreme. Molim te usredsredi se na vožnju do tvog kamioneta i požuri.“

„Neću ti dati kamionet.“

Odvajam pogled od laptopa i streljam ga po licu. *Jebiga. Ovo će možda biti problem.*

„Zašto?“

„Znaš li da voziš?“

„Da. Odlično vozim. Nisam imala nijedan prekršaj za tri godine.“ Bacam mu reči pravo u lice, dok mi se um valja od smeha, čestitajući sebi na dovrtljivosti. „Šta želiš?“

„Šta želim?“

Bože, kao da pričam s papagajem.

„Šta želiš u zamenu za tvoj kamionet?"

Lice mu se gužva od frustracije.

„Želim da znam šta se dešava!"

„Nemam vremena da ti objašnjavam šta se dešava; mogu samo da ti kažem da mi treba tvoja pomoć. Ako mi ne pozajmiš kamionet, onda me odbaci do prvog rentakara. Zvaću ih telefonom."

„Dozvoli da idem s tobom."

„Ne dolazi u obzir. Dovoljno mi je teško što sada sedim kraj tebe."

Širok osmeh na njegovom licu ukazuje mi na grešku u izražavanju.

„Ne zbog toga, pastuvčino."

„O." Osmeh mu pada s lica. „Još si naložena da me povrediš?"

Cerim se, uprkos nervozi.

„Da. Još sam naložena na to."

„Umem da se branim."

„Ma koliko da je to tačno ili ne, nemam vremena ni snage da se bakćem s tobom. Moram da sredim nešto važnije."

„Sastanak"

„Kakav sastanak?" Nalazim dokument po imenu *Eni* i otvaram ga, ugledavši na stotine fotki, nedavnih, spontanih slika plavokose devojčice, koja na jednoj nosi ružičastu bou i krunu, sedeći iza rođendanske torte. *Eni*. Moju radost otkrića momentalno poklapa misao da neko želi da povredi to savršeno, malo biće.

„Pitala si šta želim. Ako ti pozajmim kamionet, želim da te izvedem na sastanak."

„Nema šanse."

Zaustavljamo se na parkingu, gde su klonovi kurirskih vozila poredani s naše desne strane. Džeremi se usredsređuje na parkiranje, zauzevši prazno mesto sasvim na kraju reda. Gasi motor i okreće se prema meni, gledajući me u oči.

Osećam potrebu da se promeškoljim, pogled mi leti s njegovog lica na njegove ključeve. *KRENI*. Zapovest mi odjekuje u glavi.

„Molim te“, uspevam da izustim reč koju često izgovaram tokom vebseansi, ali je potpuno zanemarujem kada su kamere isključene.

„Poljubac."

Mršt看 se, shvativši cenkanje između redova. Poljubac je poslednje što sada želim.

„Četiri stotine dolara. To bi trebalo da pokrije troškove korišćenja tvog kamioneta."

„Ne“, tiho odgovara on, ne skrećući pogled bledezelenih očiju koje me podsećaju na haljinu koju sam nosila u srednjoj školi. Moj pogled putuje od tih neverovatnih očiju i zaustavlja se na njegovim usnama. Sećam se scene: on iznad mene, sa usnama na mojim, njegove ruke na mojoj goljoj koži. *KRENI*. Naginjem se napred i uzdišem, sklapam oči i pućim usne.

Džeremi ruši bedem mog otpora prvim dodirrom usana. Telo mi se topi, zaboravljajući sve osim osećaja njegove ruke na mom vratu, prstiju koji uranjaju u moju kosu i privlaće mi glavu bliže njegovim usnama koje me razoružavaju svojim glatkim, savršenim pokretima. Džeremi dezorijentiše moj svet, zarobljava moj duh i donekle leći moju dušu, sve u nekoliko sekundi moja usta reaguju na njegova, ruke pućtaju torbu i putuju kroz njegovu kosu, gladno je mrseći, tražeći još.

KRENI. Odgurujem ga, ruke mi ostaju na njegovim snažnim ramenima dok se odmićemo, njegove zamućene zelene oći gledaju me zabrinuto. Teško udišem, s naporom odvajajući pogled od njegovih usta.

„Molim te“, šapućem. „Moram da krenem."

On klima glavom, pružajući noge, vadeći ključ i dajući mi ga.

„Moj kamionet je sivi ford, s druge strane ove zgrade."

Preplavljuje me talas olakšanja, smešim se, pružajući ruku i uzimajući ključ.

„Hvala ti. Dužna sam ti.“ Grabim torbu i okrećem se, njegova čvrsta ruka na mom kolenu zaustavlja moj beg. Upitno ga gledam.

Džeremi mi pruža vizitkartu.

„Sastanak. Razmisli. Evo ti moj broj.“

Oklevam, a onda klimam glavom, grabeći karticu i iskaćući napolje. Obilazim kamionet, kratko se smeškam Džeremiju, a onda trčim na drugu stranu zgrade.

Džeremi je posmatra kako trči, isprva teturavo, dok ne ubrza i učvrsti korak. Njegova prvobitna dijagnoza ječi mu u glavi. *Krije se od nečega*. Ne izgleda mu tako. Izgleda mu kao da trči svom snagom da se pozabavi problemom, a onda da ga pojede za večeru.

Nije trebalo da popusti, da joj ustupi svoje vozilo u zamenu za poljubac, od svih stvari. Međutim, potreban joj je, uznemirenost kipti iz nje, panika pomešana s odlučnošću u njenim očima. Šta god da je naumila, zbog nekog ili nečeg, važno joj je. I svakako je važnije od njegove nezgode nemanja prevoza do kuće.

Džeremi se mršti, prisećajući se njihovog prvog susreta, ludila u njenim očima, krvožednog nagona za nasiljem. U proteklih sat vremena prevideo je taj deo nje, odbacivši ga u stranu usled uzbuđenja što je u njenoj blizini, prihvaćen, uključen. U toj interakciji izgledala je normalno. Razumno. U čemu je štos? Još jedan pokušaj seksualne obmane kojom se poslužila prilikom njihovog prvog susreta? Džeremi čuje motor svog kamioneta, škripu guma o asfalt dok se Dijana isparkira i skreće na sever, hitajući u nepoznatom pravcu. I nada se, s rastućim užasom u stomaku, da nije upravo oslobodio luđakinju.

Moja poslednja veza bila je sa Džesom Hauvelom. Upoznala sam ga kada mi je bilo osamnaest, u *Tako belu*²⁰, kada je ponudio da plati moj takos od osamdeset devet centi. Imao je rundavu kosu ispod naopako okrenute kape za bejzbol i široku *aberkrombi*²¹ majicu preko vitkih, preplanulih mišića. Izlazili smo četiri nedelje, dovoljno dugo da on shvati kako mu neće ići, posle čega je nastavio dalje. Bilo je to najbolje rešenje. Džes nije razumeo moju opsednutost horor filmovima, i volela sam kako mu se koža savršeno zatezala preko lica. Bilo bi prava šteta izmeniti mu crte lica, upropastiti taj sklad u ime krvoprolića. Jedne noći probudio se i našao me iznad sebe, s kuhinjskim nožem u ruci. Bila sam u dilemi da li da ga ubodem u vrat ili grudi, kad je otvorio oči. Lakše bih to izvela da su mu oči bile zatvorene, kada u njima ne vidim njegovu dušu. Kada je samo prazno platno, spremno za slikanje mokrom krvlju

Sledila sam se kada je otvorio oči; zbunjenost njegovog uma pokušala je da se probije kroz slojeve sna i otkrije šta je to pred njim. U mračnoj sobi, nisam bila sigurna može li da vidi, i bacila sam nož na pod, nagnuvši se napred i skrenuvši mu pažnju poljupcem. Odgurnuo me je, optuživši me za pokušaj obijanja njegove skupe brave.

Sledećeg jutra spakovala sam svoju četkicu za zube, zaključivši da je boravak kod njega za mene neizvodljiv. Hvala bogu što se probudio. Lice mu je bilo previše lepo da bih ga unakazila.

Kerolin stoji u hodniku policijske stanice, puneći plastičnu čašu vodom iz aparata. Posmatra mlaz čiste tečnosti, od kog čaša postaje sve teža i teža. Neko joj ulazi u vidno polje i nečija ruka uzima joj čašu.

„Kerolin. Daj, ja ću.“

Ona diže umorne oči, presrevši pogled Džona Votkinsa.

„Džone. Hvala ti.“

Džon se nagine, spustivši glas.

„Jutros sam okrenuo nekoliko brojeva. Pričao sa okruzima Skreven i Džezjup. U oba je prijavljen nestanak devojčice otprilike Eninog uzrasta: u Skrevenu pre sedam godina, u Džezjupu pre tri. Devojčice nikada nisu nađene. Čekam povratnu informaciju iz okruga Efigam da vidimo imaju li neki sličan nestanak u poslednjoj deceniji. Možda tražimo serijskog...“

„Džone. Molim te, nemoj da izgovaraš tu reč preda mnom. Prosto... ne bih to sada podnela.“

Njegove oči se smekšavaju.

„Izvini, Kerolin. Nisam pazio.“ Naglo ućuti, gledajući u pod. „Samo nisam navikao da se ovakve stvari dešavaju ovde. Znaš kako je obično tražimo nestale krave i privodimo nasilne muževe.“ Njegov južnjački akcenat je utešan, vraćajući sećanje na lepša vremena. „Kerolin, možemo li da popričamo napolju? Moram da zapalim cigaretu i prijal bi mi društvo.“

Ona gleda u kancelariju, u kojoj je provela poslednjih šest sati, vidi točak Henrijevih invalidskih kolica.

„Samo kratko. Prijaće mi svež vazduh, ali neću da ostavim Henrija dugo samog.“

²⁰ Taco Bell - američki lanac restorana brze hrane. (Prim. prev.)

²¹ Abercrombie & Fitch - autentična američka robna marka odeće za mlade. (Prim. prev.)

Džon se smeška, ali ona to ne vidi.

„Dobro.“ On sklanja rešetke i otvara vrata, pridržavajući ih. Kerolin izlazi napolje, sunce joj prijti nezaštićene oči.

Policijska stanica nalazi se na skromnom uglu gradića Bruklet, na kraju Glavne ulice. U gradu postoji samo nekoliko prodavnica, poredanih u jednoj ulici, i Kerolin može da vidi meštane koji su došli u kupovinu. Ovde je život jednostavan; ljudi obavljaju svakodnevne poslove, nesvesni njene situacije. Za ženu kojoj se ruši ceo život, dokaz normalnog života deluje bolno nepošteno. Ona se naslanja na zgradu, prekrštajući ruke i gledajući u Džona.

„Kaži, šta je? Jesu li je našli?“

Džon je iznenađeno gleda.

„Molim?“

„Prestao si da pušiš pre šest godina. Toliko si rastrubio vest da ju je cela Savana čula. Sad si me doveo ovamo, daleko od muža. Šta je?“

„Najradije ne bih ni spominjao...“ Spušta pogled na zemlju i pljuje u stranu. „Zvali su federalci. Dobili su gomilu poziva na broj za hitne slučajeve. Većina je beskorisna, ali jedan od njih je od mlade devojkice, u vezi s Majklom.“

Kerolin se koči, odmičući leđa od belih cigala.

„Majklom? Mojim bratom?“

„Da. Samo što ga ona ne zove Majki zove ga Ralf. Amber uzbuna ne objavljuje odakle je Eni nestala, samo kaže da je blizu Savane. Stoga je čudno što ta devojkica zove i spominje Majkla, znaš?“ Proučava njeno lice, naslonivši se na haubu obližnjih patrolnih kola.

Kerolin stiska i otpušta pesnice, kontrolišući disanje.

„Šta je ta devojkica rekla?“

„Da je primala gomilu njegovih poziva seksualne prirode. Da se njegove fantazije uvek tiču jedne te iste devojkice. Po imenu Eni.“ Svet se ruši oko Kerolin, mračeci joj vid i klecajući joj kolena. Džon joj prilazi, hvatajući je za ruke i dižući je na noge. „Kerolin, Kerolin. Budi jaka. Ustani. Moraš da budeš prisebna.“

Ona se odbija od njega, prilazi kolima i seda na haubu, drhtavim rukama hvatajući svoju haljinu, grčeći platno i poravnavajući ga.

„Bože. Jesi li pitao Džuniora o tome?“

„Nisam nikoga ništa pitao. Znaš kako je ovde, Kerolin. Jednom kada obelodaniš misao ili sumnju, više je ne možeš izbrisati. Možda je poziv lažan. Možda je to neka osvetoljubiva devojkica. Misliš li... znaš li nešto o njemu što bi i mi trebalo da znamo? O njegovim seksualnim sklonostima?“

Kerolin brzo odmahuje glavom.

„Ne znam. Bila sam starija... nikada nije... ne da ja znam. Ne. Nikada ne bih posumnjala u Majkla. Nikada. Zaboga, on provodi vreme s njom. Nasamo! Nemoguće...“

„Kerolin.“ Njegov glas je snažan i ona se hvata za njega s ono malo preostalog razuma. „Možda nije ništa. Ne brini još. Međutim, moraćemo da proverimo. Znaš proceduru. To nema veze s tobom ih tvojom porodicom...“

„Dosta!“ Kerolin skače na noge, iznenađivši ga. Uzmiče jedan korak i diže ruke. „Ne vređaj me, Džone. Radi se o Eni. Baš me briga za bilo kakvu neprijatnost ili uvredu upućenu mojoj porodici. Ako je Majki odgovoran za ovo, mene ćeš sledeću hapsiti, jer ću ga lično ubiti. Ozbiljno to mislim, svakim atomom svog bića.“

Džeremijev kamionet je *Fordov* sportski model, pedantno čist i okađen blagim osveživačem u obliku jelkice. Ima GPS i zaustavljam na prvoj benzinskoj stanici da otkucam adresu Ralfove iznajmljene prikolice. Prema računici, udaljena sam dvanaest sati i dvadeset četiri minuta od svoje destinacije.

Usput punim rezervoar gorivom, s čudnim osećajem pumpe u ruci. Dlanovi mi se znoje dok stojim na metalnoj rampi, protok tečnosti izaziva vibrirajući osećaj na njima. Gledam na sat. 17:49. Više od pola sata sam van svog stana i još niko nije stradao, niti mi nekontrolisani nagon lomi telo. Razmišljam o zakazanim vebseansama koje propuštam, muškarce koji sada zure u svoje ekrane, čekajući da se pojavi seksi Džesika. A onda opet stiže zapovest. *Kreni.*

Čeličim se i gledam u prodavnicu grub, neravni pločnik pod mojim nogama, dišem duboko, fokusirajući se. Treba mi hrana za put i moram u toalet. Ispred je parkiran jedan automobil, i još jedan na pumpi pored mene. Dvojica zaposlenih. *Krv pršti po staklenim vratima frižidera. Tela uz tresak padaju na popločani pod.* Torbu ostavljam u kamionetu i krećem nenaoružana prema prodavnici. Pokušavam da blokiram ostale misli, usredsređujući se na Eni. *Spasi Eni. Spasi Eni. Sve ostalo zanemari.*

Vrata prodavnice lako se otvaraju, izlažući me jarkom fluorescentnom osvetljenju, mirisu kuvanih viršli i drugih jela. Očima upijam redove i redove hrane koje sam bila lišena duge tri godine. *Sok.* Mislim da je moje telo zaboravilo na moć slatkog, gaziranog napitka iz limenke. *Čokolada.* Prava, nedijetalna čokolada u svim vrstama i bojama. *Čips, semenke, keks. Alkohol.* Moja čežnja za smrću nestaje u prisustvu ovog obilja dekadencije. Grabim namirnice s polica poput narkomanke koja krizira, puneći naramak svim i svačim što mi padne pod ruku. Spuštam kesice na pult, tamnopusi muškarac s druge strane strelja me čudnim pogledom. Prilazim frižiderima, vadim fantu, čerikolu, energetsko piće i *Dr Peper*. Ovo je jedan od onih sjajnih trenutaka kada me sećanje odlično služi. Spuštam flaše na pod i skidam beli ručni hladnjak s gornje police. Punim ga sokovima, dodajući još nekoliko limenki. S ogromnim osmehom na licu prilazim kasi.

„Biće mi potrebna i kesa leda, moliću.“

Tamnopusi me gleda, vidno iznerviran prometom koji pravim u njegovoj radnji. Prsti mu lete po kasi, proizvodeći kliktave zvuke.

„32,86 dolara“, kaže. Vadim dve novčanice od dvadeset i dajem mu, čekajući da otvori kasu i vrati mi kusur preko pulta, a zatim ubaci moj plen u kesu i doda mi je.

„Hvala.“ Cerim se. *Pištalj bi bio najbolji način da mu oduzmem život. Nožem ga ne bih dohvatila preko širokog pulta.* „Prijetan dan.“

KRENI. Eni.

Zovem Majka s drumu, birajući broj koji sam koristila i pre, nadajući se da je još aktivan. Uglavljujem telefon između vrata i ramena dok vozim s obema rukama na volanu. Nervozna sam na otvorenom autoputu, u tuđim kolima. U životu sam vozila samo svoj srednjoškolski auto deset godina staru *hondu akord*, koja je pripadala mojoj majci. Ovaj savremeni kamionet ne može se porediti s tom šklopocijom, šibajući kao vetar po drumu.

Majk se javlja posle trećeg zvona.

„Da?“

„Džesika ovde.“

„Šta ima, cico?“

„Moraću da te uposlim za sledeći dan. Koliko ćeš me koštati?"

„Prokletinjo. U poslednje vreme dođeš mi kao dobitak na lutriji. Šta treba da se uradi? Neće mi uzeti ceo dan, nadam se."

„Sortiraj, dečko. Hoću da se posvetiš svakom posliću koji ti dam. Dakle, da, uzeće ti ceo dan. Tačnije, samo dvanaestak sati, možda malo više."

„Počev od?"

„Sada."

„Sada, sada?"

„Da."

„Dvanaest čuka? Uh, moraću da otkážem svoje seksi planove. S obzirom na tvoje dosadašnje izvrsne uslove plaćanja." Čujem ga kako se ceri i pokušavam da izbacim iznerviranost iz svog glasa.

„U redu. Koliko?"

„Hiljadarka. Dajem ti odrešene ruke, ali ako tvoj zahtev bude previše izlazio iz okvira zakona, možda će biti i skuplje."

„Sve je u okviru zakona."

Majk se smeje.

„Kako god. Vreme teče. Šta ti treba?"

„Prvo, uključi televizor. Ne skidaj pogled sa CNNa ili već nekog informativnog kanala. Ako se pojavi vest o nestaloj devojčici po imenu Eni Tompson, odmah me obavesti. Drugo, sećaš se Ralfa Atkinsa?"

„Naravno."

„Iskopaj sve što možeš. Hoću da znam ima li neko oružje registrovano na njegovo ime. Takođe, vidi ako možeš da uđeš u trag njegovom mobilnom telefonu."

„Koji mu je broj telefona?"

Za trenutak kopam po mozgu.

„Sranje. Nisam ti ga poslala?"

„Ne. Imaš li ga?"

„Ma da. Međutim, moram da prelistam mobilne telefone i proverim koji on zove. Sačuvala sam njegov broj. Daj mi pet minuta; samo da negde parkiram i poslaću ti porukom."

„Ne znam koliko ceniš moje sposobnosti, ali najviše što mogu da učinim je, ako on koristi svoj telefon, da dobijem opštu predstavu o tome gde se nalazi."

„Dovoljno. Samo hoću da znam je li kod kuće ili negde drugde."

„Džes, šta se dešava? Pomoći ću ti mnogo više ako znam šta pokušavaš da postigneš."

Gledam drum ispred sebe, moje vozilo približava se zgusnutom saobraćaju. Borim se da održim glomazni kamionet u traci i pod kontrolom.

„Mislim da Ralf Atkins drži Eni Tompson. Mislim da ju je oteo. Pokušavam da je nađem... ili oboje."

„I da uradiš šta?"

„Majk, ne igray se sa mnom jebene školice. Zar je bitno? Pošto znaš šta treba da radiš, bar mi pomози."

„Što ne pozoveš policiju? Bez uvrede, ali ti živiš od pušenja veštačke kite, nisi tajni agent."

Zato što hoću lično da ga isečem na komade.

„Već sam ih zvala. Ne verujem da će nešto preduzeti i zato si mi ti potreban, da pratiš vesti."

„Ulogovaću se u forum čiji sam član, naći ću nekog da me poveže s policijskim skenerom za to područje možda nešto uhvatimo."

„To bi bilo super. Dobra ideja."

„Za to me plaćaš, lutka."

„Poslaću ti Ralfov broj za neki minut."

„Ćao." Čujem klik, a onda sam opet sama u kamionetu. Bacam mobilni telefon na sedište i gazim papučicu za gas, sve dok brzinometar ne pokaže sto deset kilometara na čas, deset više od dozvoljenog. *Bože, daj mi muda.*

Vozim, tamaneći čips, čokoladice, keks i sokove. Počinjem da osećam mučninu pošto pojedem pola prodavnice. Sve to đubre od hrane mulja mi se u stomaku i formira kuglu od sode, aditiva i veštačkih zaslađivača, grčeci moj siroti stomak. Zaklinjem se da ću na narednoj pumpi piti samo vodu i jesti samo voće. Podsećam sebe da ovo putovanje ima viši cilj od gastronomskog razvrata. Poslednje što mi treba usred opasnog, savršeno orkestriranog napada, jeste proliv.

Moje mišljenje o Džeremiju nastavlja uzlaznom putanjom kada shvatim da ima satelitski radio tehnološko čudo koje je navodno dobilo na popularnosti od moje poslednje vožnje. Nalazim informativnu stanicu Džordžije i držim se nje. Njihovi izveštaji o Eni retki su i skoro neprimetni. Ako odem van ograničenih informacija u njihovim izveštajima, policija nema nikakve tragove ni jasnu ideju o tome gde bi Eni mogla da bude. Ponovo zovem Majka.

„Šta ima, moj osvetnički anđele?“ U pozadini čujem muziku, gitarske rifove i vrisku.

„Šta kaže skener?“

„Krenuli su prema Ralfovoj kući. Pretražuju prostorije u potrazi za Eni, ali ona nije tamo i biće im potreban nalog za pretresanje njegovih stvari, iako su mu konfiskovali kompjuter. Panduri su parkirani niže u ulici i posmatraće njegovu kuću cele noći.“

„Dobro. Znači, ozbiljno su shvatili moj poziv. Jesi li dobio broj koji sam ti poslala?“

„Aha. Pokazuje da je on u blizini svoje adrese što se poklapa s policijskim izveštajem da je kod kuće.“

„Onda je Eni u onoj drugoj kući.“

„Kojoj drugoj kući?“

„Pretpostavljam da imaš kopiju njegovog kompjuterskog klona što si mi poslao.“

„Da.“

„Idi na pretragu. Naći ćeš dve adrese s *Kreigsliste* koje je posetio nekoliko puta, pre mesec dana. Na jednoj od njih nalazi se iznajmljena prikolica, ne kuća, za koju je potpisao ugovor o zakupu. Mislim da je tamo drži. Zašto bi je inače iznajmio?“

„Vidim je. Sat vremena sam pretresao ovo njegovo sranje. Možda se bavi lovom.“

„Šta?“ Približavam se vozilu ispred sebe, palim žmigavac i prolećem pored njega u susednoj traci. Moj stres i strah od vožnje odleteli su iz kamioneta još pre sto kilometara.

„Rekla si: zašto bi je inače iznajmio. Osim ako se ne bavi lovom. Prikolica se nalazi usred zaštićenog lovišta površine sto šezdeset hektara. Samo zbog toga vlasnik može da dobije petsto dolara mesečno za tu kućicu. U stvari, to je prilično zgodna gajba ima ambar za klanje i kuke za vešanje, kao i gomilu roletni.“

„Znači, pričamo o izolovanoj lokaciji, gde nema nikog u blizini, stvorenoj za ubijanje i kasapljenje leševa.“

„Jelenskih leševa. Da, kada tako sročiš, zvuči psihotično.“

Dodajem gas, gledajući kako drmusava igla premašuje sto pedeset.

„Šta si saznao o posedovanju oružja?“

„Ništa. Međutim, ovo je Džordžija, lutka. Ako nekome treba pucaljka, treba samo da poznaje pravu osobu koja poznaje pravu osobu koja je deo sistema.“

„Kakav je zakon o oružju za lov puške, dvocevke treba li za njih dozvola?“

„U Džordžiji? Nemam pojma.“

„Saznaj. I obavesti me ako se nešto pojavi na skeneru. Čak i ako je to diskusija o sisama Džesike Simpson. Hoću da znam.“

„Mnogo si zabavnija kada si gola.“

Cerim se u polumraku praznog kamioneta.

„U to ne sumnjam.“

„Čujemo se.“

Prekidam vezu, boreći se s nagonom da otvorim snikers koji leži u plastičnoj kesi na susednom sedištu. Gledam u digitalni sat GPSa: 19:15. Još deset sati i petnaest minuta do Eni. Zvuči tako daleko, deli nas skoro hiljadu i po kilometara. Međutim, realno, imam sreće. Šta bi bilo da živi u Kaliforniji? Ili Aljasci? Tada ne bih kolima stigla na vreme, osim ako ne letim avionom. I ma koliko uznemirena da sam napustila svoj stan, rizikujući da usput povredim ljude u lovu na Ralfa, znam da aerodrom ne bih podnela. Sve one uspavane putnike u tišini noćnog leta. Verovatno bih onog do sebe zadavila sigurnosnim pojasom, jer bi moj arsenal oružja bio u koferu. Povrh toga, morala bih da trpim niz pitanja o dotičnom arsenalu. Da. Totalna propast.

Naginjem se napred, gledajući drum, i pritiskam papučicu za gas.

U ponedjeljak uveče, policija kuca na vrata Majkla Atkinsa tačno u 18:12. On i njegova žena Beki upravo su seli da večeraju prekuvani goveđi gulaš. Kada čuje kucanje, Beki baca salvetu i ustaje s nervoznim uzdahom. Majki ostaje u svojoj lakiranoj stolici, kriveći glavu u stranu i osluškujući. A onda se ona vraća, zapahnuvši svojim parfemom miris govedine.

„Majkle? Došla je policija. Zbog Eni.“

Ispituju ih zajedno u dnevnoj sobi. Bekina ruka hvata Majklovu i na određenim pitanjima steže ga skoro do pucanja. Njihovi odgovori su brzi i koncizni.

Ne, nisu videli Eni još od njene rođendanske zabave.

Ne, niko od njih nema dosije u policiji.

Sinoć su oboje bili kod kuće, celo veče. Oboje mogu to da posvedoče.

Da, ostaće u gradu i biće im na raspolaganju za buduća ispitivanja.

Ne, ne mogu ni da pretpostave ko bi želeo da povredi sirotu Eni.

Ne, poseduju samo jedan kompjuter.

Policija detaljno pretražuje njihov dom, a onda traži dozvolu da pogleda kompjuter. Beki ih uvodi u radnu sobu, do prastarog PCja. Tvrde da ga moraju poneti sa sobom i ona pristaje, potpisujući potvrdu koju joj daju, ne spominjući im laptop, za koji zna da Majki poseduje. Posle toga, policija odlazi i oni se vraćaju svom hladnom obroku.

Jedu u tišini, viljuške i noževi škripe po tanjirima, kockice leda zveckaju u ledenom čaju. Za celo veče, Beki izgovara samo jednu rečenicu.

„Ne znam šta si uradio, Majkle, ali večeras ostaješ *ovde*. Celu noć.“

Ova vožnja trebalo bi da bude naporna. Na otvorenom putu ništa mi ne skreće pažnju. Dvanaest sati konstantne praznine, što bi lako moglo da probudi moje unutrašnje demone. Kod kuće, u svom stanu, polusatni prazni hod između vebseanse i sna pravo je mučenje tada moje grozomorne fantazije dobiju krila i polete. Ovaj dugi period, kada me ništa ne ometa, u delu dana kada sam najslabija... savršena je podloga za horor scenu. Mogla bih da puknem, zgrabim nož i skrenem kamionet na svakom izlazu sa autoputa u potrazi za žrtvom. Međutim, moj um se fino ponaša, usredsređen na fotografiju koju sam našla u Ralfovom kompjuteru. Na njoj je Eni. Ona je važna i moj um kao da to razume.

Razmišljam o tome da pozovem doktora Drua, ali ne verujem sebi. Ponekad mi reći izlete pre nego što stignem da ih zaustavim. Neke pojedinosti ne mogu da podelim s njim. Poverljivost između lekara i pacijenta ide samo dogle, moja temeljna potraga obaveštava me gde je tačno granica. Mogu da podelim prošle zločine, ali samo ako će to pomoći izlečenju moje trenutne bolesti. Tu se pravila brišu dajući doktoru određene ruke da tu informaciju zadrži za sebe u cilju mog izlečenja ili da je prijavi vlastima. Za zločine koji još nisu počinjeni? Definitivno bi ga naterali da me prijavi vlastima. Svesna čvrstoće moralnog koda po kome Dru funkcioniše, svako otkrivanje pomenutih informacija, čak i najmanjih, nateralo bi ga da pozove policiju. Dru ima sposobnost da okonča moj tajni život, da me prijavi. Jednog dana čuću kucanje na vratima i ljudi u odelima ući će da me odvedu. Neću se predati tako lako. Vrištaću i skakaću, s nožem u ruci, spremna da ubijem i prolijem krv. Možda će doći dan kada ću se sama predati, ali to nije današnji dan. Kao što rekoh, zatvor nije mesto za devojkicu kao što sam ja.

Umesto toga, zovem doktora Brajana, gledajući na sat dok telefon zvoni. U Kaliforniji bi trebalo da je sedam ili osam, prekasno da bi on bio u ordinaciji, ali možda može da se javi na svoj mobilni telefon.

„Halo, moja seksualna demonko.“ Njegov šeretski glas mami mi osmeh, a nadimak je pogodio bolje nego što će on ikada znati.

„Ćao, doco. Prekidam li te u seksu?“

On teško uzdiše u slušalicu.

„Nažalost, ne. U poslednje vreme vlada suša na tom području. Ti si najbliže seksu što sam mesecima imao.“

„O, kako je to tužno.“

„Kako god, ne plaćas me debelo da bih ti kukao o svom ljubavnom životu. Šta ima kod tebe? Neki novi i nestašni klijenti?“

Cerim se.

„Da vidimo... dobila sam ponudu od trideset soma za pušenje na Menhetnu. Kakvo je tvoje stručno mišljenje? Da prihvatim?“ Usporavam kamionet, uvučena između dva kamiona, uglavivši se na mesto onog koji je usporio.

„Ne, jebote“, saosećajno će Brajan. „Bolje mi daj njegov broj i pusti da ga ja odradim. Nateraću ga da zaboravi ime Džesika Rajli posle četvrtog gutanja.“

Smejem se, zvukom koji kulja iz mene, i pokušavam da se kontrolišem; osmeh mi je toliko širok da boli.

„Kazaću mu da šaljem jednako umešnu zamenu, čisto da vidim njegovu reakciju. Sigurno će biti oduševljen.“

„Ako ne bude, kaži mu da ću oboriti cenu. Daću mu popust kod dvadeset devete hiljadarke.“

Novčane ponude za seks su nešto sa čim se svakodnevno susrećem. Ne znam koliko takvih ponuda je stvarno, a koliko nastalo samo da bi neki tip saznao kolike su moje

sklonosti ka prostituciji. Trideset hiljada prilično je velika ponuda samo za pušenje; cena za oralni seks obično se kreće oko tri do četiri soma.

Moji redovni klijenti znaju moje granice. Znaju da je svaki pokušaj zakazivanja fizičkog susreta besmislen. Osim za Pola. Pol gaji nadu da ću se udati za njega i roditi mu decu. Želi da me izbavi iz ovog života. Poklonio mi je vaučere za tri različite aviokompanije i preklinje me da ih unovčim i odletim do njega kako bi me zbrinuo. Trebalo bi da mu saopštim istinu, da odlepim taj flaster jednim kratkim objašnjenjem šta bi se desilo ukoliko ga posetim. Kako bih sečivom počela od njegovih stopala pa sve do grkljana. Međutim, neću da istraumiram jadnog dečka, da mu uništim te ružičaste naočari kroz koje posmatra svet.

„Jesi li još tu?“

„Aha.“ Odgovaram. „Izvini. Vozim, saobraćajni špic.“

„Je l' te onaj pedofil opet cimao?“

Nestaje svaki trag osmeha s mog lica.

„Jeste. Pre dve večeri.“

„I dalje isto sranje?“

Pojačavam stisak oko volana.

„Da. Igrali smo staru igru.“ Doktor Brajan za trenutak ćuti.

„Koliko bola uključuje njegova fantazija?“

„Ne mnogo. Skoro sasvim se fokusira na seks.“

„Pitam, jer mnogi ljudi koji maštaju o smrti ili pričinjavanju bola... često maštaju o deci. Ne zato što su deca mlada ili nevina, već zato što su najlakše savladive žrtve. Deca ne mogu da pruže otpor, deca veruju. S decom imaju najviše šansi za uspeh.“

„Ne svi.“

„Ne svi?“

„Ljudi koji maštaju o bolu. Ne maštaju svi o deci.“

„Naravno da ne. Jedino pravilo je da ne nema pravila. Ne postoji određena formula za bilo koji oblik mentalne anomalije. Samo pitam zato što sam pokušavao da dokučim da li on mašta o njoj zbog nasilja ili zbog seksa. Prilikom sledeće seanse s njim, pokušaj da preusmeriš razgovor...“

„Neće biti sledeće seanse.“ Prekidam ga.

„Blokirala si ga?“ Blokirala sam klijente i pre, neke na predlog doktora Brajana, neke zato što 6,99 dolara po minutu nije vredno određenih nivoa gluposti.

„Ne. Međutim, ne verujem da će se više kačiti na internet.“ To će biti malo teže kada bude mrtav.

„Džes...“ Brajanov glas je oprezan. „Znam da mrziš seanse s njim, ali ja brinem. Ako se neće kačiti na internet...“

Već smo pričali o tome. Mnogo puta. Ja sam Ralfov ventil. Na neki način popuštam pritisak njegovih fantazija, slično kao što ja zamišljam jezivi masakr kada dobijem nagon za ubijanjem. Brajan brine da bi Ralf bez mene, bez svoje sposobnosti da provetri svoje misli, mogao da krene u akciju. Akciju koja obuhvata predmet njegove opsije.

„Znam. Rekao si mi šta misliš o tome. A ja sam ti već rekla da možda hranim njegovu opsiju, i ti si se složio.“

„Nerado složio. Rekao sam da postoji mogućnost.“

„Neću da mu pomognem da je povredi.“

„Ne znamo da li to radiš. Daleko je veća mogućnost da pomažeš njoj.“

Uzdišem.

„Sporna tačka. Kako god, ne verujem da će se više kačiti na internet.“

Posle ovoga nemamo više tema i prekidam vezu, usmerivši pogled i misli na asfalt autoputa, pokušavajući da nađem novi način zabave za svoj mozak.

Trebalo bi da je sada tamo s njom. Istražujući fantazije koje su bombardovale njegov um proteklih nekoliko meseci. Trebalo bi da je s njom, a ne zarobljen u kući, gledajući u svoju ružnu ženu, slušajući njeno drobljenje o ručnim radovima i skupljanju konzervi za siromašne. On klima glavom u njenom pravcu, prinoseći šolju usnama, puštajući da mu toplina kafe i viskija klizi niz grlo.

Večeras, kada bude zaspala i kuća se utišala, izvadiće svoj laptop i ulogovaće se na internet. Policija nije našla njegov laptop niti kutiju sa suvenirima. Sutra ujutro, izvadiće sve te stvarčice iz svog kamioneta, skloniće ih u prikolicu i ostaviće ih tamo na sigurnom. Za nekoliko dana slegnuće se prašina. On će imati više slobode, manje očiju pratiće njegovo kretanje, malobrojna lokalna policija usmeriće se na druge tragove, druge mogućnosti.

Večeras, umesto sa Eni, poigraće se sa Džesikom. Iskoristiće Džesiku još samo večeras, a onda će sutra otići do Eni.

Peti sat vožnje i Majk me zove, navodno bez posebnog razloga, osim dosade. Potrebna su mi tri minuta da otkrijem tu činjenicu; na sva moja pitanja daje isti odgovor – nema ništa novo. Smirujem se, zadovoljna ćaskanjem, jer mi je beskrajno dosadno, a u takvim stanjima moj um počinje da se bavi idejom ubistva na drumu.

„Znači, imaš dečka?“ Majk priča dok kuca po tastaturi, i to impresivnom brzinom.

Oklevam s odgovorom, nesigurna šta da kažem, nesigurna da li se moj i Džeremijev odnos može okarakterisati kao veza. Klijentima uvek govorim da sam slobodna. Sve smo slobodne, svih četiri hiljade vebdevojaka na pornografskim sajtovima. Lepe, seksi i slobodne. Međutim, nema potrebe da lažem Majka. Mislim da je bezbedno reći kako smo to prevazišli.

Moje ćutanje shvata kao oklevanje.

„Svesna si da mogu da hakujem tvoje telefonske podatke, zar ne? Mogu da saznam koga zoveš bar jednom dnevno, ili šta si sve kupila na karticu od četrnaestog novembra.“

„Imam klijente s kojima razgovaram bar jednom dnevno.“

„Dođavola. Ti drkoši su sigurno puni ko brod.“

„Ili usamljeni.“ Zamišljeno kažem.

„Ili usamljeni. Imaš pravo. Dakle, imaš li dečka?“

„Ne baš. Postoji jedan tip... ali još smo daleko od prave veze.“

„Karali ste se?“

Smejem se.

„Ne. Definitivno ne. Nismo još ni izašli.“

„Je li klijent?“

„Ne. Upoznala sam ga van posla. Ja imam i normalan život, znaš.“ Laž mi lako klizi sa usana, ali ne obazirem se. Stalno ponavljam iste laži, stotinama puta nedeljno. Ako ne mogu da uverim klijente u to, kako će mi poverovati kada im kažem da je njihov penis od dvanaest centimetara, zapravo, dar od boga?

„Jesi li ikada izašla s klijentom?“ Majk se smeška, čujem mu to u glasu.

„Ne. I ne, ne planiram da počnem s tobom.“

„Joj, to boli. A ja ti poklanjam celu noć.“

„Oh, znači, ipak je poklon. Hvala bogu, a ja mislila da ti plaćam astronomsku sumu.“ Cerim se, hvatajući pogledom bilbord s reklamom za sočni bigmek. Mmm... Ide mi voda na usta. Ubila bih za bigmek i milkšejk od jagode, s velikom porcijom pomfrita. Moj stomak bira trenutak da zakrči, iako je pun. A tek pečena svinjska kožica, ona je nadrealno krckava.

„Imaš li neke sumanute priče s tih seansi? Kladim se da ti se kače svakojaki luđaci.“

„U stvari, većinom su to sasvim obični likovi. Ima jedan koji me izluđuje...“ Puštam da mi se glas otegne, navlačeći ga lako i bez napora.

Kucanje po tastaturi prestaje.

„Stvarno? Šta ga pali?“

„Ne smem da ti kažem.“

„Daj, Džes. Pričaj.“

Zavodljivo utišavam glas.

„Čim pređemo na privatni čet, tera me da se presvučena, jer me voli samo takvu.“

„Kakvu?“

Uzdišem.

„Mnogo je bolesno. Neću da ti kažem. Mislićeš da je totalni frik.“

Glas mu je najednom blizu mikrofona i reči su blago otegnute.

„Neću. Kunem ti se. Šta ga pali?“

Pravim dramsku pauzu.

„Katoličke učenice. Traži da obučem kariranu suknju, bele dokolenice i sve to."

Nastaje muk, dok Majk ne ukapira.

„Sereš, Džes. Sereš ko foka. Napalila si me, mislio sam da ćeš da mi ispričaš nešto moćno."

Prigušujem glas u dramatični šapat.

„Čuvam sve svoje tajne. Ni tvoje fantazije ne delim s drugima, štitim one koji mi se poveravaju."

Majk frkće.

„Pa, to je dosadno."

Cerim se.

„Dosadno nije uvek loše. Veruj mi."

Opet tišina.

„Džes, kad stigneš tamo... kakav ti je plan?"

Već drugi put me to pita, ali naš novi ortački status nije dovoljan da bih ga uvela u svoj svet.

„Da je spasem."

„Sve je to lepo ako je još sama, ali šta ako je on tamo?" Briga u njegovom glasu je dirljiva, osim ako nisam u zabludi.

„Ja ću da brinem o tome. I biću dobro."

„Samo strepim ako... ako ne budeš dobro. Kako ćeš da mi platiš?"

Nastaje smeh, u pravom trenutku, osvetlivši naš razgovor za bar pet nijansi.

„Pobrinuću se da moj imetak isplati tvoju jeftinu bulju", uzvraćam. „A sada me pusti da vozim na miru."

„U redu. Oprezno vozi. Zvaću te ako bude nekih promena."

Prekidam vezu s osmehom i shvatam, sa zebljom, da je to bio prvi lični telefonski razgovor koji sam vodila u poslednje tri godine, ako se ne računaju doktor Brajan i doktor Dru.

Prekinula sam svaku vezu s babom i dedom kada sam se preselila u stan. Dok sam bila na faksu, zvala sam ih jednom nedeljno, zatim jednom mesečno, zatim svakog drugog meseca, a onda sam shvatila da mi to predstavlja napor. Njihovi životi umrli su zajedno sa ostatkom moje porodice. Moji telefonski pozivi bili su kap u mračnom bezdanu, reči koje nisu čuli i koje su odmah zaboravljali.

Toliko života oštećeno je tog dana, delima moje majke. Mogu samo da se nadam da ja nikada neću imati tako razoran uticaj na svet.

ENI

Mračno je, nema svetla u maloj prostoriji u kojoj ona sedi. Nije mrkli mrak, sumrak spolja dopušta joj da privikne oči i vidi osnovne obrise svog zatvora. Trza konopce kojima je vezana, grube niti bolno joj grebu osedjivu kožu.

Čuje grebanje na vratima, podseća je na sva čudovišta od kojih se ikada krila u ormaru, svih ogoljenih grana koje su ikada lupkale po njenom prozoru. Grebanje se ponavlja i Eni zadržava dah. Frktaj, udarac. Čudovište ima kandže. Čudovište ima zube. Čudovište je stvarno.

Eni cvili, pokrivši šakama uši i čvrsto sklopivši oči Tako ostaje dugo, sve dok čudovište ne ode, a onda se dovoljno osmeli da otvori oči.

Jednom sam ubila mačku. Smešno je kako me je to morilo više od svega ostalog. Ozbiljno me je grizla savest posle tog incidenta, furiozno sam prala ruke čak i kada na njima više nije bilo tragova krvi. Zakopala sam lešinu, potrošivši skoro sat vremena na kopanje rake, želeći da bude dovoljno duboka kako je lešinari ne bi nanjušili i iskopali. Sa suzama sam je položila u rupu, dok je kolona mrava već marširala po njenim otvorenim očima, gladnija krvi od mene.

Bilo je to tokom moje faze izgubljenosti kada sam pokušavala da kanališem svoju potrebu u nekom pravcu, a da to nije ubistvo.

Kada sam pokušavala da obuzdam nagon na načine koji nisu podrazumevali kasapljenje ljudskog tela. Posle mačke izbegavala sam životinje. Mrzim mačke, a i tada sam ih mrzela iz dna duše. Smešno je misliti da sam osetila svu žalost zbog ubistva jedne mačke. Bila sam ljuta na sebe, moj nivo samoosušivanja me je razdirao, frustracija zbog psihičke izopačenosti me je hendikepirala.

Bila je to velika šteta. Ne zbog mačke, već zbog kompletnog mog tadašnjeg života one godine, provedene između života kod babe i dede, i ovde. Dvanaest meseci borbe sa svojim impulsima, nagomilanim sećanjima i očekivanjima, koja više nikada neću moći da iznedrim. Ne može vam nedostajati ono za šta i ne znate. Ta godina dala mi je samo bedake. Što su vam lična očekivanja veća, niže padate. A tek prva nedelja zaključanosti u stanu 6E? Srozala sam se na dno.

Prva nedelja bila je bolna, jer su moji nagomilani impulsi navikli da otvore vrata kada neko pokuca, da izađu po pristiglu poštu, da prošetaju ulicom kada je lep dan. Tada još nisam jela gotovu hranu; prvog dana po useljenju otišla sam u prodavnicu, napunivši svaki pedalj svog prtljažnika suvom i konzerviranom hranom. Sela sam kraj prozora i gledala svoj auto na parking, pitajući se koliko će proći pre nego što istruli ili ga odšlepaju. Potrajao je nedelju dana, a onda nestao pomoću jednog kalauza i dva trzaja. Čula sam alarm, prekinula vebseansu i s prozora posmatrala kako se moj auto pali i odlazi. U tom času bila sam ljubomorna na njega, ljubomorna što on može da napusti svoje mesto, ode u novi život, pa čak i ako taj život znači rastavljanje na delove i smrt. Tu prvu nedelju provela sam zureći u ulazna vrata, ubeđujući sebe da nisam dovoljno jaka. Nedovoljno jaka da se oduprem sili spoljnog života, nedovoljno jaka da kontrolišem svoje nagone, nedovoljno jaka da živim od isporučenih gotovih jela i ustajalog vazduha.

Međutim, *bila* sam dovoljno jaka. Pregrmela sam patnju, sve dok patnja nije postala normalno stanje. Da ironija bude veća, kada sam se konačno privikla na izolaciju u stanu

prestala sam da ga napuštam. Vožnja po ovom auto putu, sati i stotine kilometara sada me odvajaju od utočišta koje sam tako brižljivo gradila.

Gledam u sat kada prođem pored saobraćajnog znaka koji mi želi dobrodošlicu u Alabamu. 22:50. Grudi mi se grče, poznata scena najednom mi se vraća. Ja, vozim kasno noću, na drumu nedaleko od ovog na kom sam sada.

Već sam se nalazila u ovoj situaciji.

ČETIRI GODINE RANIJE.22:50

Posle sat vremena vožnje od seoskog drumca do ulica predgrađa, parkirala sam dva broja dalje od naše kuće. Ugasila sam motor automobila, izvadila ključ iz brave i izašla, tiho zatvorivši vrata. Na sebi sam imala sportski šorts, majicu kratkih rukava i japanke. Naša ulica bila je dobro razvijena i prostrana, s velikim kućama odvojenim popločanim stazama i zasebnim garažama. Brzo sam koračala pločnikom, kraj tamnih domova naših komšija, i skrenula na naš prilaz, zaputivši se ka spoljnim vratima naše garaže. Pogledala sam u našu kuću, ugledavši svetlo. Namrštila sam se. Mama je insistirala da Trent i Samer u devet budu u krevetu. Svi bi trebalo da su na spratu, uspavani ili spremajući se za počinak. Pognula sam se, trčeći nečujno po stazi koja je vodila do garaže. Okrenula sam kvaku i ušunjala se u mrak.

Nogom sam udarila u nešto i ugrizla se za usnu da ne bih vrisnula. Bol je bio jak, pulsirajući, i sagla sam se da protrljam to mesto, moleći se da ne ostane modrica. Pružila sam ruke dok nisam napipala mamin auto uvek parkiran na levoj strani garaže i zaobišla ga do zadnjih vrata. Otvorila sam ih, aktivirajući prigušeno svetlo, i ugledala tirkiznu kesu na podu, zajedno s kutijom krofni. Posegnula sam za kesom i uvukla ruku da proverim je li haljina još tu. Bila je. Super. Sada je trebalo samo da se izgubim odatle. Srce mi je otkivalo u grudima; prislonila sam vrata da se zatvore, pritiskajući ih bokom, sve dok se unutrašnje svetlo nije ugasilo. Onda sam napipala put do garažnih vrata i otvorila ih, izašavši u svež, noćni vazduh. Ponovo sam se pognula, prolazeći pored zadnjih vrata, kada sam začula prigušeni vrisak.

Dopirao je iz naše kuće užasan zvuk koji je izleteo glasno, jezivo, a onda utihnuo, pretvorivši se u krkljanje. Ukočila sam se u raskoraku i okrenula glavu prema vratima. Kesa mi je ispala iz ruke. Znala sam da nešto nije u redu.

Bili smo vesela porodica, uvek zadirkivali jedni druge, uvek se kreveljili kada za to ima i najmanjeg povoda. Međutim, taj zvuk taj vrisak promenio je sve. Bio je neopisivo stvaran. Svaki tračak nade, mira i normalnosti istekao je iz mene u tom trenu. Uspravila sam se i prišla zadnjim vratima, dišući teško i gledajući kroz staklo na vratima.

Moja proa misao bila je da mama preuređuje kuću. Da stavlja neke ogavne tapete u fengšui fazonu, koje za šaru imaju crvene mrlje. A onda sam ugledala Samer, njeno telo presamićeno preko stola, tamnu kosu istu kao moju umočenu u lokvu krvi oko njene glave. To nije bila boja, već krv. Samerina krv. Pomerila sam glavu udesno, sporo i s nevericom. Trent. Sedeo je pored Samer za stolom, s rukom još kraj tanjira, u kom su bila dva keksa. Polovina glave mu je nedostajala komadići kože visili su obliveni krolju. Zgrabila sam kvaku i mlitavo je okrenula, u glavi mi se mutilo, svest mi je vrištala dugim, sporim vrisakom smrti.

Kvaka, koja je trebalo da bude zaključana sve je bilo pogrešno okrenula se lako u mojoj ruci i vrata su se otvorila. Ušla sam, odmičući se od vrata kako bih videla ostatak kraja svog života.

Opkoračila ga je dok je sedeo na čelu stola gde je obično sedeo na mestu koje po društvenim normama pripada glavi porodice. Nisam mogla da mu vidim lice, ne pored koordža njegove savršene kose, koja ga je uvek uokvirivala. Bila je zauzeta, drmusajući glavom i mrmljajući nešto nepovezano, trzajući rukama i neprekidno se pomerajući. Zauzeta nečim što je radila. Prišla sam, raširivši prste u prolazu pored Samerine stolice, a potom Trentove. Ruke su mi žudele da ih dodirnem, da ih oživim. S tog mesta mogla sam da vidim očevo lice, beživotno i tupo, sivo od smrti, kada je ona vrisnula.

Tada sam shvatila da je to vrisak koji sam čula napolju. Stajala je zabačene glave, suknje nabrane oko pojasa, bele košulje natopljene krolju, i vrištala krikom agonije, punim očajanja i ludila oslobađajući čist pakao koji se nastavljao sve dok nije ispraznila pluća i ostala bez daha. A onda je naglo spustila glavu i nastavila da radi ono što je radila. Pogled mi je pao na njene ruke, u svakoj je držala nož. Prepoznala sam ih: bili su to noževi iz seta koji smo prošle godine dobili za Božić. Neumorno ih je ubadala i uvrtala u očevim grudima, prljajući mu poderanu košulju otvorenim

ranama, bezvrednim ranama, budući da mu je pola vrata zjapilo. Iz njenih usta izlazile su nerazumljive reči, skoro s radosnim prizvukom.

„Mama." Nisam prepoznala sopstveni glas. To nisam bila ja; bila je to starica, neko koje odavno izgubio svu životnost. Glas mi je zvučao mrtvo. Ona se ukočila, s jednim nožem na pola puta u zamahu, i okrenula, šarajući očima, dok nije našla moje.

Moja majka bila je lepa žena prelepa, s licem porcelanske lutke, koje je odisalo apsolutnom harmonijom. Nisam gledala u svoju majku. To stvorenje na mom ocu, to stvorenje s majčinim nosom, očima i kosom nije imalo dušu. Lice joj je bilo isprskano krolju, već potamnelom od skorelosti. Njena kosa bila je gnezdo od kovrdža, koje su štrčale u svim pravcima. Usta su joj bila otvorena, oči su piljile u mene s luđačkom bistrinom, suze su tekle iz uglova, bojeći joj blede obraze crnom maškarom.

„Dijana? Ti. Nisi na toj zabavi?" Uspravila se, prebacivši nogu preko očeve, istrгнуvši nož iz njegovih grudi. Uputila mi je smrknut pogled u kome sam pročitala razočaranje. „Daj mi papirni ubrus."

Zaljuljala sam se, gledajući u oblaku delirijuma kako se okreće od stola, posegnuvši preko Trentovog mrtvog tela za srebrnim tanjirom, na kom su se nalazila tri keksa. Kada sam opet pogledala svog iskasapljenog oca, ona se okrenula, zamahnuvši rukom i fjuknuvši tanjir svom snagom u moju glavu.

Bol me je oborio na kolena, odjekujući mi uglavi do beskraja. Tanjir me je pogodio u uho i osetila sam kako mi se mračni pred očima i gubim ravnotežu, pokušavajući da shvatim šta se, kog đavola, događa. Uхватила sam se za tu stranu glave i jauknula, baš kada je moja majka opet vrisnula.

Nisam više mogla da podnesem sve to, crne tačke pred očima, ubadajući bol u uhu, smrt i krv svud oko mene, i prokleti vrisak moje majke koja je klečala na podu kraj mene, dok su joj suze tekle iz očiju a soba odjekivala od njenog ludila.

A onda sam čula promenu u glasu, nepovezano mrmljanje koje je zamenilo njen vrisak. Okrenula sam se i ugledala nož u njenoj ruci, i njene gladne oči na meni. Režala je, tiho i duboko, otvorivši usta kao da će vrisnuti, a onda je jurnula na mene, visoko podigavši oružje. Reaguj. Zgrabila sam najbliži nož, kuhinjski pod praktično su krasile sve oštrice iz našeg seta, i zamahnula, zarivši ga u njene grudi.

Nije lako ušao. Očekivala sam da hoće, glatko i tečno, ali zapeo je za kost, ili neki organ, ili nešto što ga je zaustavilo. Trgla sam ga napolje i zarila opet, jače, i celo telo ispunilo mi se silovitom željom da zaustavim sve to ludilo. Njen vrisak se prekinuo i zbunjeno me je pogledala. Pomerila sam se, ignorišući bol u uhu, ignorišući crne tačke pred očima, koje su dobijale na veličini, i okrenula se prema njoj, obuzeta nagonom da zabodem nož na pravo mesto, gde će je boleti, izmamiti njen krik agonije neki oblik agonije, jednake ludilu koje je zahvatilo mene. Obema rukama zarila sam nož u njen stomak, u predeo gde nema kostiju, gde ništa neće sprečiti oštricu da klizne, brzo i lako, skroz do kraja. Dahtala je, očiju punih bola, koji je u trenu istisnuo ludilo, i opet je bila mama. Sedeći tu, na kuhinjskom podu, gledajući u svoju kćer, koja ju je upravo zaklala.

Jecala sam, potpuno slomljena, zureći u njene oči, previše postiđena da bih presrela taj pogled, ali previše očajna da bih skrenula svoj; majka mi je tada bila potrebna više nego ikada. Pogledi su nam se sreli, dva para identičnih smeđih dužica; pružila sam ruke, hvatajući je čvrsto, jecajući u njen vrat. Mlitaivo je pala na mene, ne reagujući na moj dodir. A onda je prostoriju ispunio vrisak - moj.

Nema je onlajn. Tačno je 11 sati uveče i trebalo bi da je tu. Uvek jeste. Doduše, ne časka uvek s njom, previše je popularna, siva nijansa njenog prozorčeta ukazuje na privatnu seansu, neki drugi muškarci okupiraju njeno vreme. Međutim, uvek je tu, tačna kao sat, bez obzira na to koji je dan.

Prsti mu drhte iznad miša, panika uzima maha, teskoba pritiska grudi. On prilazi prozoru, gleda kroz roletne u policijsko vozilo. Možda bi trebalo da ode do Eni. Da nađe neki način da izbegne policiju i ode na lovište. Sinoć nije imao vremena, samo ju je vezao i slušao njen plač. Međutim, sada je izazov preveliki, znajući da je ona njegova. Vezana. Čeka ga.

Zamenu za nju nigde neće naći. On steže pesnice i osvežava ekran. Gleda u njeno lice. Treba mu olakšanje.

Moj otac radio je kao policajac četiri godine. Njegovo odeljenje moralo je da smanji broj zaposlenih i on je kao novajlija premešten u popravno odeljenje, radeći dvanaest sati u zatvoru, među ubicama, silovateljima i dilerima. Posle četiri godine pakla, dao je otkaz u policiji i zaposlio se u agenciji za nekretnine, zaradivši za mesec dana više nego za četiri godine službovanja u javnom sektoru. Uvek je govorio kako je za te četiri godine više naučio o ljudskom ponašanju i rešavanju konflikata nego tokom rada na svim ostalim poslovima zajedno. Verovao je da bih ja mogla više da postignem koristeći svoje vokalne sposobnosti i govor tela nego pomoću oružja. Za slučaj napada, naučio me je kako da se branim, kako da presretnem pogled svog napadača i kako da se koristim odlučnim, autoritativnim jezikom. Tu lekciju nikada nisam zaboravila.

Više nego pandur ili otac, bio mi je prijatelj neko od koga sam uvek mogla da zatražim savet, pomoć i podršku. Ne postoje reči koje bi opisale koliko mi nedostaje.

Sada, dok vozim autoputem, s pištoljem uza sebe, žalim što nije tu. Bilo bi zaista sjajno imati prijatelja u ovoj misiji.

Misli mi lutaju do zatvora i shvatam da će mi ovo što planiram da izvedem obezbediti pravo na boravak u njemu. Moja majka bila je jedinstven slučaj. Dobar advokat svrstao bi me u slučaj samoodbrane ili privremenog ludila. Niko u takvoj situaciji ne bi reagovao na razuman način.

Međutim, ovo je nešto sasvim drugo. Ovo je s predumišljajem. Planirano. Vozim drumom sa svesnom namerom da ubijem tog čoveka. Porota će shvatiti da mi je putovanje od dvanaest sati dalo dovoljno vremena da se predomislim, da pozovem policiju i pustim pravosudne organe da reše Ralfov slučaj. Svi dokazi ukazuju na prvostepeno ubistvo. Možda neću zaraditi ćuzu. Možda ću dobiti smrtnu kaznu. Tada će sva ova zbrka nestati, moje ubilačke sklonosti iščeznuće u jednoj, smrtonosnoj injekciji. Postoje i gori načini da se ode s ovog sveta, a onda ću se pridružiti svojoj porodici s druge strane. Ne plašim se pravde. Pravda je dobra, čak i ako na kraju izgubim slučaj.

Džeremi iznad mene, lice mu je napeto, ali njegove oči me obožavaju. Izvijam leđa, nudim mu se, i on stenje, spuštajući glavu. Uzima me svojim mekim usnama. Njegove grube ruke miluju mi i stiskaju dojke, dižući ih naviše i u svoja usta, dok sisa jednu pa drugu, izluđujući me tim usnama i jezikom.

Vlažna sam, nepojmljivo spremna i željna, potreba mi pulsira među nogama tako snažno snažnije nego ikada. Njegov dodir, muževnost, vreli dah na mojoj koži svi osećaji koje je moje telo zaboravilo, svaki doživljaj je višestruko burniji. Stenjem, privlačim ga na sebe, njegove ruke putuju nadole. Neverovatan zvuk otkopčavanja rajsferšlusa para mi uši.

Budim se, stvaran život bombarduje mi sva čula istovremeno. Uzdišem, šokirana stvarnošću, moja podsvest pokušava da shvati neobično okruženje, mračnu unutrašnjost kamioneta, sporedne staze i parking na odmorištu.

Spavala sam. Glava mi je kljucala, odolevajući snu preko trideset kilometara, uz glasnu muziku i spuštene prozore. Nije upalilo, kamionet je dvaput skrenuo s trake pre nego što sam se isključila i na odmorištu podesila buđenje na telefonu za petnaest minuta, u nadi da ću se okrepiti za tako kratko vreme. Zaspala sam momentalno, sklopivši oči odmah po pritisku dugmeta na štoperici. I sanjala sam Džeremija. Bio je to moj prvi san u poslednje tri godine, a da nije sadržao krvoproliće. *Doktor Derek bio bi zadovoljan.* Vrtim vrat i palim motor, gledajući kako instrumenttabla oživljava.

Primećujem da je rezervoar Džeremijevog kamioneta na donjoj granici i da lampica za upozorenje svetli. Gledam na sat. 23:46. Spavala sam petnaestak minuta. Gledam u GPS, računajući u glavi. Ako se odmah vratim na autoput, stići ću na odredište oko šest sati ujutro. Prema svim Majkovim podacima i ograničenom pristupu policijskom skeneru, Ralf je kod kuće, pod policijskom prismotrom. Pretpostavljam da će ujutro krenuti kod Eni, ako je već nije ubio. Bože, kada bih samo uspela da stignem što pre, mogla bih na vreme da je spasem. Pritiskam ekran na GPSu, tražeći najbližu benzinsku pumpu. Postoji samo jedna, udaljena dvadeset sedam kilometara. Držim sebi palčeve u nadi da radi cele noći.

Benzinska pumpa je jad i beda, usamljeno stoji uz autoput, s belom svetlećom tablom koja objavljuje da radi. Plaćam gorivo karticom i posežem za ručicom, najednom svesna pustoši oko sebe. Gledam preko ramena u prodavca koji me odmerava, lice mu je bubuljičavo, oči sitne i usta iskežena. *Super.* Čujem kлокotanje benzina i popuštam ručicu na pumpi, gledajući kako brojke premašuju četrnaest galona pre nego što mi pumpa klikne u šaci. Točim još malo u rezervoar, slušajući pljuskanje benzina, a onda vadim crevo. Otvaram kamionet, pritiskam dugme za zaključavanje, s pogledom na crnu torbu u kojoj su pištolj i gotovina. Trenutak neodlučnosti, a onda zatvaram vrata, koračam do prodavnice, gledajući pustoš oko sebe, štimujući uho na zlokobnu tišinu. Moje patike glasno krčkaju po grubom pločniku.

Otvaram vrata izlepljena reklamama i ulazim u omanju, pretrpanu prodavnicu, lepljivog poda i ustajalog vazduha. Gledam u korpu s voćem pored stalka za lutriju, banane su potamnele, a pomorandže se sparušile. Uzimam jabuku, čija je kora previše meka da bi bila dobra, i prilazim prvoj gondoli, birajući kesicu kikirikija i flašu soka od pomorandže i jabuke. Izbegavam da pogledam prodavca u oči, osećajući njegovo prisustvo, čak i u

najdaljem delu radnje. Ulazim u toalet, odloživši namirnice na pod sa spoljne strane, i kada ne nađem prikladno mesto za jabuku, unosim je sa sobom u kabinu, bacivši je u kantu za đubre. Zatvaram vrata i zaključavam, čučajući iznad prljave WC šolje u pokušaju da ne isprskam dasku previše. Opuštam se, pritisak na bešiku popušta, olakšanje je predivno. A onda mi oči hvataju pokret i fokusiraju se, gledajući kako se kvaka trza, samo jednom, a onda vraća na mesto. *Gad pokušava da uđe.* Otkidam komad toalet papira, brišem se, navlačim pantalone, moj um shvata sledeći korak između dve misli. *Ključ. Prodavač sigurno ima...*

Vrata se otvaraju i on stoji tu, u oskudnom prostoru, zatvarajući vrata za sobom uz metalni klik, kezeći mi se s uznemirujućim samopouzdanjem.

„Vidi, vidi. A celo večer sam se dosađivao. Šta će slatko luče kao ti napolju ovako kasno?”

Uzvracam kežom, lako šireći usne, uvlačeći ruke u džepove trenerke. Omotavam prste oko skakavca i napipavam dugme za otpuštanje oštrice. *Čekaj.* Kada bi ovaj moron samo znao da je, zapravo, on plen, a ja lovac. Prokleta mi je sve olakšao. Ovoga puta ću uspeti. Ovoga puta neću omanuti, izvukla sam lekciju iz fijaska sa Džeremijem. Neću ga oboriti na zemlju, ubiću ga dok stoji.

Moj kež ga zbunjuje. Vidim oklevanje, kočenje u pokretu i iskru nesigurnosti u njegovom pogledu.

„Ne prekidaj”, kažem. „Molim te. Šta god da si naumio, jedva čekam da pokušam.”

On kreće napred, a onda se zaustavlja. Opet kreće, opet zastaje, njegovo oklevanje raste pred tonom mog glasa, bez trunke straha. Smejem se, zvukom koji mu se ne sviđa, i pesnice mu se skupljaju, a mračan pogled vraća u oči. *Glad. Mržnja.*

„Skidaj gaće”, reži on, spuštajući pogled na moj struk i otkopčavajući svoje pantalone. „Hoću da ti vidim pičkicu, koju ću...”

Naglo pružam ruke, pričvrlivši ga podlakticom ispod vrata; brzina mojih pokreta hvata ga nesprenog, bacajući ga unazad na zatvorena vrata. Oštrica noža iskače, sevajući mu ispred očiju. Telo mu se koči. Prinosisem sečivo njegovom obrazu, prikovavši pogled za njegov. Osmeh mi se širi, deleći moje lice na dva dela. Pokušavam da zamislim njegovu smrt, naslađujući se vizijama koje konstantno doleću u moj um, ali mogu da vidim samo nju plavokosu devojčicu koja se ceri u fotoaparat iznad rođendanske torte. *Eni. KRENI.*

Borim se sa svojim unutrašnjim demonom, ne želeći da propustim ovu priliku: žrtva mi je konačno u rukama, i to ona vredna ubijanja; moj tempirani napad savršeno je izveden. Međutim, moram da mislim na nju. Razlog što sam napustila svoj stan. Da učinim nešto pravedno s uvrnutim kartama koje su mi podeljene. Mrtvac bi mogao da uspori moje putovanje, mogao bi da me baci u zatvorsku ćeliju, daleko od Eni. Škrgućem zubima, meljući reči dok piljim u njegove oči.

„Ništa na svetu ne bih više volela nego da ti isečem to govno što zoveš licem, i ostavim te da iskrvariš, bespomoćan na prljavom podu, pokušavajući da ustaneš, dok ti očne jabučice ispadaju, a ja ih gazim. Međutim, *jebeno* kasnim i trenutno nemam vremena za ovo sranje.” Pritiskam oštricu dublje u tanku kožu ispod njegovog oka, osećajući kako lako klizi unutra, krv nadire oko vrha. Njegove oči uspaničeno lete s noža ka meni. Moje oči piju crvenu tečnost, ne uspevajući da odlepe oštricu od nje, prsti ne slušaju moju želju da prekinem pritisak, i jedva odolevam nagonu da je zarijem dublje. A onda se trzam unazad, hvatajući sečivom komad njegove kože, i on rukama pokriva posekotinu na šokiranom licu.

Krv. Želim je. Potrebna mi je. Ruke mi drhte, jedva se kontrolišem.

„Gubi mi se s očiju!” sikćem.

On se tetura unazad, sve dok ne napipa kvaku, okreće je krvavim rukama i trči u radnju, opet se držeći za posekotinu. Opuštam se, skupljam svoje rekvizite i izlazim iz toaleta. Za trenutak oklevam kod kase, zgrabivši plastično pakovanje pripejdarkartice za mobilni telefon i koračam napolje do parkiranog kamioneta. *KRENI. Eni.*

Te noći, u mojoj kuhinji iz detinjstva, okružena leševima s majkom koja umire preda mnom krik koji je izleteo iz mojih usta nije bio krik tuge. Bio je posledica njenog ubistva; kada sam zarila taj nož u nju, opet i opet, kada je njena krv natopila moje šake i isprskala mi lice, osetila sam olakšanje. Uzela sam joj dušu; uništila sam joj život. Moja majka, osoba na koju sam se oslanjala, koja mi je pakovala užinu, ljubila da prođe, i koja me je inspirisala, bila je mrtva. Ubila sam je.

Taj dugi vrisak agonije bio je vapaj za životom koji sam uzela, njenim i mojim. Bio je to vrisak zbog onoga što sam u tom trenutku postala.

Tačno je 6:04 kada skrenem sa autoputa na dvosmerni drum. Put kruži okolo, odvodeći me paralelno u suprotnom pravcu od autoputa. GPS pokazuje da skrenem levo i uzalud ga pratim narednih pola kilometra, sve dok ne ugledam uski makadamski put. Skrećem sa asfaltiranog drumu, osećajući kako gume kamioneta vibriraju po neravnoj zemlji. Magla je gusta, zaogrnila je pejzaž u beli oblak, sužavajući mi pogled na zemljani put, s dubokim jarkom sa obe strane. Umalo da promašim odredište, naglo gazeći kočnicu kraj bele, metalne kapije, zatvorene lancima s novim, bleštavim katancem. Natpis *Zabranjen prolaz* je vidljiv, obešen o prečagu. *Pogodak.*

Izlazim iz kamioneta, ostavljajući vrata otvorena i gledam oko sebe; ništa osim magle, drveća i praznog drumu. Najbliža kuća je oko kilometar iza mene, mala tabla postavljena u ravni s putem, jutra oranica koje ga okružuju. Moram negde da parkiram kamionet i nastavim pešice. Vraćam se za volan i zovem Majka.

„Bože, kako ću biti srećan kada se ovo sranje završi.”

„Da, i kada zaradiš kućkin novac. Otvaraj mapu i kaži mi kako će Ralf od kuće da dođe dovde. Moram da znam iz kog pravca će proći ovim drumom.”

„Kojim drumom?”

„Jebeni drumom na kome stojim!” Pritiskam dugmiće na GPSu, ali greškom zumiram mapu sveta. „Gospode bože!”

„Tako mi svega, ujutro si zle volje. Jesi li na drumu na kom je i prikolica?”

„Da. Upravo gledam u neku belu kapiju.”

„U redu, lociram te na GPSu. Samo da proverim, u Ralfovoj kući gore svetla, ali još niko nije izašao. Panduri koji je posmatraju odlaze u sedam.”

„Odlaze?”

„Završavaju smenu. Danas ga neće pratiti.”

„Sranje. Je li mu mobilni još u kući?”

„Jeste, osim ako ne spava kod komšije. Međutim, da, u predelu kuće je.”

„Mogao si samo da kažeš *da*.”

„Opet zvocaš.” Majk teško uzdiše u slušalicu. „Dakle, ako krene prema prikolici i prati bilo koju logičnu misao dok se vozi tamo, ići će najbržim putem, koji će ga tom ulicom voditi u pravcu zapada.”

„Nemam jebeni kompas, Majk. Ne znam gde je zapad.”

On se smeje, nesvakidašnje veselo za nekog ko je probdeo celu noć.

„Ti si došla sa istoka.”

„U redu.” Palim motor kamioneta, okrećem ga, osvetljavajući farovima maglu. A onda stiskam kočnicu. „Kako znaš iz kog sam pravca došla?”

„Uh... šta?”

Govorim sporije, sigurna da mi bes vrca iz svake reči.

„Kako. Znaš. Iz. Kog. Sam. Pravca. Došla?“

„Samo nagađam.*1

„Koješta. Znaš li gde ja živim?“

„Pa... da. Zar misliš da mogu da uđem u trag Ralfovom mobilnom telefonu, a ne i tvom?“

Pokušavam da kontrolišem paniku u sebi, nimalo srećna zbog ovog saznanja.

„Znaš li *ko* sam ja?“

„Pa... da.“ Ove dve reči uspeva da izgovori s dozom opreza i ponosa istovremeno.

„Koliko lako si to otkrio?“

„Ne tako lako. Pratio sam tvoju...“

„Stoj. Kasnije ću ti platiti za to. Popuni svaku prazninu koju si napravio kako niko drugi ne bi mogao da je prati. ODMAH. I prati Ralfov mobilni.“

„Razumem, šefe. Znaš da onaj bezvezni sigurnosni paket koji si platila ne pokriva to sranje. Pre nekoliko meseci hakovao sam te i pojačao ti fajervol. Međutim, mogu još da ga doradim...“

„Majk.“ Prekidam ga. „Samo ga sredi. Kasnije mi možeš uvaliti još neke svoje usluge.“

„Bože. Samo te obaveštavam. Sleđuje ti besplatna nadogradnja sistema bezbednosti. Ne zaboravi da uskoro moram da palim. Za oko čuku vremena.“

„Zaštiti moju privatnost. Prati Ralfa. *Molim te.*“ Prekidam vezu i gledam iza sebe, terajući kamionet u rikverc i ubrzavajući napred, tražeći pogodno mesto da se okrenem.

Nalazim proširenje i parkiram, grabeći ruksak i zaključavajući vozilo za sobom. Kamionet je ušuškan gustim drvećem i dovoljno udaljen od drumu da bi skrenuo neželjenu pažnju. Ako neko dođe sa zapada, neće ga videti, osim ako ne pogleda u retrovizor. Međutim, ako dođe sa istoka, sivi kamionet ubošće ga u oko. Izgovaram kraticu molitvu dok se probijam kroz debelo blato prema zaključanoj kapiji, nadajući se da je Eni iza nje.

U hodu razmišljam, pokušavajući da se pripremim za ono što me čeka. Svoje demone oduvek sam smatrala preprekom teškim lancima koje vučem za sobom, uporno se trudeći da ih svrgnem sa sebe njihova težina ometa me u svakodnevnom kretanju, sprečavajući me da ne poletim previsoko ili potrčim predaleko. Pomisao da bih ovu manu svoje ličnosti konačno mogla da iskoristim za nešto dobro, da nekome pomognem umesto da ga povredim uliva mi novu nadu. Međutim, dajem sve od sebe da to ignorišem. Nada je opasna. Nada vodi ka očekivanju, koje vodi ka razočaranju. Razočaranje u druge je gadno. Međutim, razočaranje u sebe je još gornije. Ne očekujem od drugih da me razočaraju. Ne ja sam ubica sopstvenih snova. Međutim, ta nada, ta iskra očekivanja da bih mogla da težim nečemu većem od zla? Ta nada pokazaće mi kakav je ukus razočaranja.

Kada vas ljudi iznevere, to je mala maca u poređenju sa odbacivanjem sopstvene duše. Ne znam šta je tužnije očekivati od sebe da omanem ih plašiti se sanjarenja o uspehu.

Izgleda da je jedina svrha kapije da spreči ulazak vozila; sa obe strane postoji prolaz širok čitav metar. Provlačim se i počinjem da trčim čim izbijem na stazu, vijugavu i neravnu presecajući kroz gusti šumarak. Gugl mapa pokazala je da se prikolica nalazi oko dvesta metara dalje, idući ovom stazom. Sunce se već pomalja kroz krošnje, moram da požurim. Stopala mi ravnomerno trče dok mi vizije uganutog gležnja podrugljivo proleću kroz glavu. Noge mi se brzo umaraju, nisam navikla na kondicione vežbe i stomak me probada u trenutku kada konačno ugledam prikolicu. Usporavam, ne izlazeći iz šume. Spuštam se u čučanj i otvaram ruksak

Prvo vadim pištolj, otkočivši ga, i pažljivo spuštam na zemlju kraj sebe. Proveravam džep trenerke, sklopivši nakratko šaku oko skakavca, uverivši se da je tu. Iz ruksaka vadim skijašku masku, ali odlučujem da je ne upotrebim. *Hoću da me vidi.* Hoću da me prepozna, da zna da je on krivac za sopstvenu smrt. Mobilni mi jedva čujno zuji u džepu. Otvaram ga i javljam se šapatom.

„Da.“

„Polijska pratnja upravo je napustila Ralfovu ulicu.“

„Rano je!“ Zavrćem rukav da pogledam na sat. 6:16.

„Dobili su prijavu o pisanju grafita kod lokalne srednje škole. Neko mora da proveriti. To je mali gradić. Trenutno ima samo jednog pandura.“

„Sranje.“

„Mogu da hakujem Ralfovo finansijsko stanje i saznam da li koristi svoje kreditne kartice, ali to će potrajati. Nemam oči na njegovom vozilu, samo njegov telefon. Međutim, i bez toga mogu da vidim kad napusti kuću. A ti znaš da moram...“

„Da, da. Moraš uskoro da pališ. Znam.“ Prekidam vezu i vraćam telefon u džep, uzimajući pištolj. Ostavljam ruksak i izlazim iz šume, zureći u bednu prikolicu.

S proplanka na kom je postavljena posečeno je sve drveće. Šteta, zaista, jer to samo pojačava jadan izgled prikolice. Kao da je bačena tu, oronula i zanemarena, sa oštećenim krovom. Nekada je verovatno bila bela, ali je sada poprimila žutosivu nijansu, ili od polena ili od buđi; u suštini, to je duga kutija sa samo jednim vidljivim prozorom. Dva betonska bloka stoje ispod metalnih vrata, čija je špijunka postavljena u nivou očiju. Na vidiku nema automobila, ah na zemlji postoje sveži tragovi guma.

Krc. Koračam najopreznije što mogu, kao da hodam po jajima. Izbegavam tragove guma i zaobilazim ih, ubrzavajući korak, dok se približavam zadnjem delu prikolice.

Vrata su zaključana i kucam na zadnja nadajući se, želeći da će bar jednom biti lakše. Da će Eni doskakutati do vrata, dati mi ruku s neizmernim poverenjem, i da ćemo zajedno otrčati do Džeremijevog kamioneta oslobodivši moj um ubilačkih misli a njena nevinost ostaće netaknuta i duh neslomljen. Niko ne otvara vrata, stoga prilazim prvom prozoru, pokušavajući da nožem podignem staklo.

Treći i poslednji prozor prikolice je moj spas. Podižem ga zahvaljujući prljavštini u žlebu; utroba mi se grči od uzbuđenja i iščekivanja. Postavljam ruke na dasku i odižem se, uskaćući u prikolicu.

Unutra je mračno; vonja na prazninu, ustajale pikavce i mokre ubruse. Znam, stojeći u praznoj spavaćoj sobi, čije se bledezelene tapete ljušte sa zidova, da je prikolica prazna. Njena unutrašnjost previše je mirna, previše tiha. Ipak, ulazim u hodnik, virim u drugu spavaću sobu, kupatilo, dnevnu sobu i konačno u kuhinju.

Dvaput pretražujem prikolicu: prvi put sa strahom, drugi put očajnički. Minimalni nameštaj deprimirajuće mi olakšava taj posao. Nema nikog. Nema tragova krvi, ni devojčice. Nema Eni.

Sedam na kauč sa cvetnim dezenom u narandžastoj boji, i on se praktično savija napola pod mojom težinom. Gde sam pogrešila? Nikada nisam napravila fizičku vezu između Eni i Ralfa. U njegovom kompjuteru otkrila sam podatke o iznajmljivanju ove prikolice, uverila se u izopačenost njegovog uma i pretpostavila da se njegova fantazija o Eni odnosila na devojčicu koja je nestala i zove se Eni. Šta ako je on samo jebeni lovac? Šta ako nije oteo devojčicu? Šta ako svoju boleštinu zadovoljava na našim vebseansama? Šta ako ga ubijem, a on bude nevin u pogledu Eni? Stres i adrenalin od protekla dvadeset četiri sata obrušavaju se na mene, teško breme za moj krhki razum, i njišem se pod težinom situacije. Druga mogućnost pada mi na pamet, ona koju sam pokušavala da ignorišem tokom čitave vožnje. *Možda sam zakasnila.* Ustajem i gledam u prozor kroz koji sam ušla, suočavajući se sa činjenicom da bih mogla da odem praznih ruku.

Obilazim prostorije još jednom, tražeći fleke od krvi, ružičaste sandale, bou ili veliki znak *Eni je bila ovde.* A onda izlazim, ignorišući prozor, otključavam vrata i silazim niz stepenice, dok mi očaj otežava svaki korak. Stojim, naslonjena na buđavu stranu prikolice, pokušavajući da proklinjem šta mi je činiti, kad začujem motor.

Širim oči i spuštam se u čučanj, što je smešan potez budući da nemam nikakav zaklon. Trčim oko prikolice, pretražujući pogledom okolnu šumu u potrazi za zaklonom, osluškujući zvuk motora koji je sve glasniji. Mora da je blizu kapije. Biće mu potreban još koji sekund da se zaustavi, otključa kapiju i uđe. Utom se saplićem i padam. I pogled mi hvata drvenu kolibu, verovatno lovačku klaonicu.

„To je, zapravo, vrlo zgodna kućica ima klaonicu za jelene i kuke za vešanje, kao i gomilu roletni.“

„Znači, pričamo o izolovanoj lokaciji, okruženoj kilometrima divljine, namenjenoj ubijanju i odlaganju leševa.“

Hitam prema kolibi, proklinjući sopstvenu glupost; uzbuđenje u meni raste s brundanjem motora.

KEROLIN TOMPSON

Kerolin Thompson budi se sama u krevetu, što se događa prvi put u poslednje tri godine. Za trenutak nepomično leži u tišini, pre nego što je pogodi stvarnost i poteku joj suze. Ona čvrsto sklapa oči, gutajući jecaje i gušeći emocije koje prete da joj pomute razum. Mora da bude jaka: za Henrija, za Eni i za sebe. Eni je još živa. Zna to i mora da veruje u to. Da je Eni umrla, osetila bi. Sigurno, jer majka zna. Zasad se moli, gde god da je, s kim god da je, da ne pati i da se ne plaši.

Završava molitvu, ustaje i navlači bademantil. Korača praznim hodnikom do dnevne sobe, zastaje na ulazu, gledajući svog muža. Glava mu visi pod neprirodnim uglom dok spava u svojim invalidskim kolicima, s rukom na telefonu, u iščekivanju. Kerolin zna i bez njegovog buđenja da poziv nije stigao. Ona mu prilazi, uzima jastučić s kauča i podmeće ga ispod njegove glave, nameštajući ga u udobniji položaj.

Tiho odlazi u kuhinju, želeći da Henri što duže spava, produžavajući njegov spokoj. Sa šoljom kafe u ruci, vraća se u spavaću sobu, uzima drugi telefon i zove policijsku stanicu.

Pet minuta kasnije, prekida vezu i odlazi u dnevnu sobu, noseći toplu šolju s kafom obema rukama. Nema nikakvih novosti. Majki je celu noć proveo u kući i njihovo zanimanje za njega jenjava. Najverovatnije je Eni odvedena van grada, možda i van države. Stigao je poziv preko Amber uzbune, prijavljujući da je pre šest sati viđena severno od grada. Međutim, pozivi obično stignu prekasno, policija uvek kasni petnaest minuta, tragovi se ohlade dok patrola stigne na lice mesta. Kerolinina ruka drhti oko šolje s kafom, glava joj se puni svakojakim grozotama. Ako je Enin otmičar u bekstvu, ako se kreću prema severu, možda je to bolje nego da je njena devojčica negde zaključana, sama s luđakom.

Majki. Misli joj se usredsređuju na mogućnost zbog koje cele noći nije oka sklopila. Analizirala je svaki trenutak njihovog detinjstva i u tim sećanjima nije našla nijedan nagoveštaj nečeg zlog. Kada bi samo mogla da popriča s tom devojkom koja ga je prijavila. Od Džona je tražila više informacija, ali je iznova ponavljao isto. Seksualni razgovori. Usmereni na devojčicu po imenu Eni. Rekla je Džonu da je to sigurno neka greška uostalom, ta devojka navela ga je kao Ralfa. A Majkla niko ne zove njegovim prvim imenom. Međutim, Džon je ostao nepoljuljan. Ta devojka dala mu je njegovu adresu. Majklovu. Kerolin posmatra kako njen muž spava, grudi mu se neravnomerno dižu i spuštaju. On je produžetak njene duše, životni i bračni partner. I njih dvoje dele, više od svega, ljubav prema njihovoj maloj devojčici. Kerolinine misli vraćaju se na Majkla i najednom joj sine. Spušta šolju s kafom, hita u spavaću sobu i otvara fioku komode. *Beki.* Ako neko zna sve o Majklu, onda je to njegova žena.

Drvena klanica za jelene zaključana je ogromnim katancem. To je prvo zapažanje koje mi daje nekakvu nadu. Prisanjam oko, a zatim uho uz prerez između vrata, nadajući se da ću otkriti neki trag unutra. Vidim tamu i čujem tišinu. Okrećem se, slušajući motor koji nastavlja da bruji u daljini, bez stajanja, prolazi kroz prednje imanje, njegovo zujanje polako se udaljava. Utom mi vibrira mobilni telefon, uplašivši me. Spuštam se u čučanj, vadeći ga iz džepa rukom u rukavici, otvaram ga i na ekranu vidim Majkovo ime.

„Bolje da je važno.“ Šapućem.

„Problem. Ralfova kreditna kartica provučena je pre tri minuta na benzinskoj stanici osam milja severno od tebe. Ne znam koliko je kašnjenje... može biti od trideset sekundi do petnaest minuta. Međutim, Džes, moraš da pališ odatle, *smesta*.“ Majk govori bez daha, zvučeći napeto, u pozadini čujem brzo kuckanje po tastaturi.

„Sranje. Gde je sada njegov mobilni? Zašto ga nisi video kada je izašao?“

„Još javlja da je kod kuće.“ Majk frustrirano uzdiše. „Sigurno ga je ostavio. Sreća pa je moron upotrebio kreditnu karticu.“

Hitnost sada obuzima moj pokret. Završavam razgovor i vraćam telefon u džep, osećajući kako mi znoj curi niz obraz. Bezuspešno trzam katanac, a onda se pomeram do prozora, pokušavajući da ga otvorim. Uzmičem, odmeravajući razdaljinu pre nego što priđem i šutnem prozor. Vizija razbijenog stakla pod mojim đonom, eksplozija moći, samo su plod moje mašte jedini rezultat mog udarca jeste kidanje paučine. Odmičem se i probam ponovo, iz sve snage. Noga mi lako proleće kroz staklo, čiji se komadići kače za trenerku dok povlačim nogu nazad. Navlačim rukav trenerke preko šake i otresam oštre komade, a potom uvlačim telo u mračnu rupu.

Strah.

Čudan osećaj. Nisam ga iskusila još od one strašne noći u porodičnoj kuhinji. Sada me obuzima, sekući mi dah i nalazeći put do mog srca, stežući ga sve jače. Strah od perversije u tom čoveku. Strah od neuspeha da zaštitim Eni. Strah od protraćenog ubilačkog besa u meni.

Za trenutak se kočim napola u prozoru, napola napolju privikavajući oči na prostoriju. Ispred mene je nizak sto, stoga jednu nogu dižem na prozorski okvir i spuštam se. Drugom stajem na sto, proveravajući može li da podnese moju težinu. Soba smrdi na smrt, vonj koji me momentalno vraća u kuhinju mog detinjstva. Flešbek mi stvara mučninu u stomaku, ali trudim se da sačuvam tu emociju i serviram je u pravom trenutku. Čujem nešto i kočim se, pokušavajući da otkrijem izvor zvuka. Opet. Jecanje tiho i prigušeno. U istoj prostoriji gde sam i ja.

Eni.

KEROLIN TOMPSON

Kerolin zvoni na Majklova vrata, gledajući u uvelu muškatlu na stepeništu. Čuje kako zvono odjekuje kroz kuću, a onda se vrata otvaraju i Beki stoji pred njom.

Beki: žena koju nikada nije simpatisala, nikada je nije posećivala i s kojom nikada nije pokušala da se sprijatelji. Previd koji bi sada mogao debelo da je košta. Njena snaha nekada je bila lepa, ali mlohava koža, izborano lice i upale oči ukazuju na prerano starenje. Beki je večito džangrizava, stanje koje dostiže vrhunac dok stoji pred Kerolin, kršeći ruke i ljuljajući se blago na nesigurnim nogama.

„Kerolin“, kratko kaže ona. „Otkud ti ovde?“ Ne mareći za njenu situaciju, ne mareći za Eni. Postoji razlog zašto Kerolin nikada nije marila za nju, razlog koji će sada pokazati svoje zube.

„Hoću da popričam s tobom o Majklu. Smem li da uđem?“

„Zauzeta sam. I, kao što verovatno znaš, policija je sinoć bila ovde. Prekinula nam je večeru. Sve odgovore možeš da nađeš kod njih.“ Počinje da zatvara vrata, ali Kerolin ulazi, otvarajući ih širom i zakoračivši u predsoblje.

„Ne, Beki. Ma koliko izgledalo nepristojno, moram da pričam s tobom.“ Beki zapanjeno zuri u Kerolinine noge, šokirana što ih vidi tu, u njenom domu, kako ugrožavaju njen lični prostor. Ona konačno diže pogled na Kerolinino lice i smrknuto zatvara vrata.

„U redu. Sedi u trpezariju kad već odbijaš da odeš. Šta hoćeš da znaš?“

Brzo skačem sa stola, proklinjući sebe što nisam ponela baterijsku lampu; prozor je postavljen na pogrešan zid, okrenut od sunca.

„Eni?“ Govorim tiho, najprijateljskije što umem. „Ja sam Dijana. Došla sam da ti pomognem. Možeš li da mi kažeš gde si?“

Dočekuje me tišina. Trenutak se proteže u večnost, moje šake počinju panično da se skupljaju, jer vreme prolazi.

„Eni, znam da me ne poznaješ. Međutim, hoću da te izbavim odavde. Hoću da te vratim tvojoj mami. Možeš li da mi pomogneš?“

Čujem šmrcaje i okrećem se, pokušavajući da lociram izvor zvuka. Levo. Koračam u tom pravcu, trepćući ubrzano kako bih je razaznala u mraku. A onda se kočim kada čujem glasić.

„Hoću mamu.“ Nalazim je pre nego što završi rečenicu, napipavši meku kožu i flanel. Instinktivno je privijam uza sebe, grleći je čvrsto, grleći prvi put posle dugo, dugo vremena. Njen miris vraća mi sećanje na moju sesticu, božićna jutra i priče za laku noć. Skoro jecam, ophrvana sećanjima, ali umesto toga, kratko je ljubim u teme i puštam. Rukama je nežno pipam, prateći njene ruke i noge, sve dok ne otkrijem grubo uže kojim je čvrsto vezana. Trzam čvorove, ali brzo odustajem, previše su komplikovani.

„Budi mirna“, kažem tiho. Vadim nož, otpuštam oštricu i sečem užad, ne želeći da vidim kuda dalje vode. Eni je dobra, sedi savršeno mirno, sve dok je ne podignem na noge. A onda pruža otpor, istrгнуvši mi se iz ruke i priljubivši se uz prljavi zid kolibe. Osećam njen strah, slutim njenu želju da što pre izađe iz smrdljive, mračne kolibe.

„Moraćeš dobro da me slušaš, važi?“ Spuštam se u čučanj, nežno je hvatajući za rame, osećajući kako ona klima glavom. „Neću te povrediti. Samo hoću da te vratim tvojim roditeljima. Ako pođeš sa mnom, uskoro ćeš biti s mamom i tatom.“ Trudim se da zvučim vedro i osećam kako se ona opušta, njena sićušna ramena blago se spuštaju.

„Važi. Hoće li se ujka Majki vratiti?“, šapatom pita ona.

Ledim se na ovo pitanje, želeći da joj vidim lice, gde bih pročitala emociju između tih reči. Ujka *Majki*. Ralf Majki Atkins.

„Je li bio ovde?“, pitam, pružajući ruku, tražeći dozvolu pre nego što je uzmem u naručje i posednem na sto.

„Doveo me je ovamo. Trebalo je da sačekam mače, ali se on više nije vratio i onda je pao mrak.“ Glas joj drhti, na granici da brižne u plač.

Sedam na sto pored nje.

„Eni. Hoću da razmišljaš kao odrasla osoba u narednih deset minuta, važi? Budi jaka, dušo. Ovo je mnogo važno. Ja ću da se provučem kroz prozor, a onda ću da pomognem tebi da izađeš. Razumeš li?“

Sada mogu donekle da je vidim, jer napolju sviće. Eni klima glavom, lica napetog i odlučnog. Smešim joj se.

„Dobra devojčica.“ Provlačim se kroz prozor, dočekavši se lako na zemlji. Onda se vraćam i pružam ruke, osećajući njeno drhtavo telo, bose noge koje se penju. Sledećeg trena držim je u naručju i vadim iz kolibe. Utom mi telefon zuji u džepu, uvlačim ruku da ga izvadim, drugom čvrsto držeći Eninu.

„Hej“

„Džes, moram da palim. Samo sam hteo još jednom da te čujem.“

„Je li bilo još aktivnosti na njegovoj kreditnoj kartici?“

„Šta očekuješ? Kupovne bahanalije na putu do nje?“

„Devojka valjda može da se nada“, mrmljam, šapućući Eni da požuri, povlačeći rukom

njenu. Dok koračamo, shvatam da je ona bosonoga i stoga usporavam kako bih joj omogućila da pažljivo gazi po krševitoj zemlji. „Imam je, Majk Upravo idemo prema kamionetu.“

„To je sjajno, Džes. Jebeno sjajno.“ Čujem radost u njegovom glasu i smešim se uprkos svemu. *Imam je*. Spasla sam ovu devojčicu, bez ikakvog maštanja o njenom povređivanju. Sada moram da je sklonim pre nego što se on vrati. Majkove sledeće reči poklapaju se s mojim mislima. „Sada se gubi odatle.“

Čujem kako se Majk kreće, zveckajući ključevima, nešto kucka po kompjuteru i žurno mu odgovaram.

„Hoću, Majk. Hvala ti. Vidimo se onlajn.“

On se smeje.

„Definitivno, srce. Drago mi je što sam pomogao.“

Prekidam vezu, smešeći se Eni.

„Spremna za polazak kući?“

Ona klima glavom s oklevanjem na licu, mešavinom nade, straha i iskrom poverenja u očima. Srce mi se slama, jer me tako podseća na Samer. Poverenje deteta najbrže se zadobija, jer ono nema pojma o izopačenosti ljudske vrste. Samer je verovala, baš kao i ja nekada. Pre nego što sam saznala šta sve postoji na svetu. Pre nego što sam otkrila tu mračnu stranu svoje duše.

Trčimo zajedno, konačno stigavši na meku zemlju, po kojoj njene bose nožice lete, a ruksak skakuće na mojim leđima. Trčanje je opušta, smeh se izliva iz njenih usta, jednostavan čin bosonogog šljapkanja po zemlji je zabavljiva. Presrećna sam, jer je moja sumanuta, spasilačka misija uspela, ona je kraj mene i uskoro smo bezbedne. Provlačimo se kroz kapiju, trčeći do kamioneta i preskačući makadamski deo puta, tokom kojeg je puštam da me pobeđi. Smeštam je na suvozačko sedište i vezujem pojas, pokretom koji bolno odiše normalnošću. Teram kamionet u rikverc i srce mi skače u trenutku kada gume zašljafuju, a onda hvataju podlogu i krećemo, leteći napred po zemljanom putu. Skrećem levo, prema Brukletu, usredsređena na najbolji način povratka Eni. Opijena slobodom i srećom, umalo da mi promakne vozilo koje skreće desno dok se mi prestrojavamo levo. Plavi *ford eksplorer*. Misli mi prate trenutak vizije i gazim kočnicu, gledajući ga kako nestaje u oblaku crvene prašine. *Ralf Atkins. Registarske tablice države Džordžija X42FF plavi ford eksplorer.*

Odluka pada. Ralf je *tu*. Teško dišem, emocije me kidaju poput heroína, svaki živac u mom telu je napet, usmeren se na nagon za uništenjem. Kroz tutnjavu u svojoj glavi čujem glas i okrećem se na sedištu, pokušavajući da se usredsredim na nju. *Eni*. Slatku i nevinu, čija se usta pomeraju, jer mi nešto govori. Mrštim se, bijući bitku sa sobom, koncentrišući se na njene usne. Moj um se nakratko razbistrava i tada čujem njen glas.

„Što smo stali?“

Stežem volan, pokušavajući da odvojim ludilo od logičnog šta bi trebalo da uradim protiv onog što zaista želim da uradim. Trebalo bi da vozim i pobrinem se da Eni bude bezbedna. Trebalo bi da je vratim kući. Trebalo bi da policiji prosledim informaciju koju sam otkrila.

Sklapam oči, dišem, razmišljam, a onda mi sine. Gazim papučicu za gas i odlučno trzam volan, okrećući kamionet od autoputa, praveći krug pre nego što ga vratim nazad na zemljani put.

Zaustavljam ispred prve seoske kuće na koju naiđemo vozeći okolnim putem. Dvorište je prazno, nema kola u dvorištu. Parkiram i okrećem se prema Eni, fokusirajući se na njeno

lice. Stežem volan, pokušavajući da unesem nešto normalnosti u svoj glas, ali u njenim očima vidim da sluti da nešto nije u redu.

„Eni. Hoću da izađeš i sačekaš me na onoj verandi. Brzo ću se vratiti. Znaš li napamet svoj broj telefona?" *Molim te, reci ne, molim te, reci ne.* Moja zla podsvest ponavlja ovu mantru, spremna da ostavi devojčicu i pojuri za *eksplorerom*.

Eni odmahuje glavom i otima mi se uzdah olakšanja.

„U redu. Ostaviću ti svoj mobilni i podesiću štopericu. Kada vreme istekne, ako se ja ne vratim, hoću da pozoveš devet-jedan-jedan. Znaš li kako da pozoveš devet-jedan-jedan?"

Eni me trezveno gleda.

„Mama kaže da ne smem da zovem devet-jedan-jedan ako nije nešto hitno."

„I ne smeš. Nemoj da zoveš dok ne istekne vreme. Međutim, ja ću se dotad vratiti, pa verovatno nećeš ni morati da zoveš."

Obrve su joj skupljene, izraz lica tako sladak, tako pun brige, da želim samo da je držim u naručju i ljubim joj glavu.

„Ostavljaš me? Samu?" Oči joj se šire, sjajne od suza. „Neću opet da budem sama."

Pokušavam da dišem normalno, da pričam jasno i smireno.

„Brzo ću se vratiti. Za petnaest minuta. Treba samo da čekaš ovde, na verandi. A onda te vodim kući, tvojim roditeljima."

Eni spušta pogled na sigurnosni pojas, hvatajući ga prstima.

„Neću više da budem zaključana u mraku." Šmrcka, glas joj drhti. „Plašila sam se tamo, u onoj kolibi. Ujka Majki je bio drugačiji... nije kao kada dođe kod mame."

Moram *odmah* da krenem, osećam kako me potreba vuče. Ralf je sada u kolibi, otkriće da nema Eni. Šta ako ode? Šta ako propustim priliku? Šta ako mi utekne?

Borim se da zvučim smireno, nameštam osmeh na licu.

„Znam, dušo. Odvešću te daleko odavde, daleko od njega, samo treba još ovo da uradiš za mene. Osećaš li se bezbedno ovde? Možeš li da me sačekaš na verandi?"

Eni gleda verandu okupanu suncem, velike saksije sa obe strane crnih vrata, prepune jarkocrvenih cinija. Njeni prsti hvataju sigurnosni pojas i glas joj je tih kada odgovori.

„Mogu."

Drhtavim prstima vadim telefon i podešavam vreme. Pokazujem Eni kako da isključi alarm i kako da okrene broj za hitne slučajeve. A onda joj predajem telefon, trudeći se da mi lice ostane mirno dok je gledam u oči.

„Budi na verandi i nemoj da zoveš dok ne zazvoni alarm. Ja ću se vratiti pre toga, u redu?"

Eni klima glavom, mrtva ozbiljna.

„Hajde, Eni. Sedi na verandu i čekaj."

Nervozno je gledam kako seda, mašući mi sitnim dlanovima. Onda okrećem kamionet i gazim papučicu niz prašnjavi drum.

KRENI.

Vraća se, taj neizdrživi nagon, ključa mi u venama i širi se celim telom, izazivajući da mi ruke drhte, a disanje postaje pliće, gušće, poput dahtanja. Prvi put u životu zahvalna sam na njemu. Enino prisustvo zakočilo mi je um, strah da je ne izgubim blokirao mi je telesnu sposobnost da dosegнем ovu tačku, moj mozak i misli bih su usredsređeni na nju i smeštanje nje na sigurno. Prvi put otkad znam za sebe osećam strah. Kada ste u mračnoj prostoriji, nema toliko straha. Mogućnost interakcije sa zlom opravdaće svaki nasilni poduhvat mog tela. Međutim, dok sam bila odgovorna za nju, dok je njen život bio u mojim rukama, dok se uzdavala u moju zaštitu... moji demonski porivi su splasnuli, ugušeni majčinskim instinktom. Brigom za njenu bezbednost, strepnjom da ću, ako se suprotstavim Ralfu, izneveriti Eni.

Međutim, sada kada je ona na sigurnom, kada mi je on pred očima strah nestaje, zamenjen nekontrolisanim porivom u vidu mračne opsesije. *Želim da ubijem, moram da ubijem, preda mnom je meta.* To je prvi put da ne pružam otpor tom osećaju, ne pokušavam da ga kontrolišem zatvorenim očima niti da preusmerim svoje misli. Umesto toga, prihvatom ga, jače stežući volan, slaveći oslobađanje svirepe energije koja se širi mojim telom.

Kapija je otvorena, lanac visi s metalne rešetke i navodim kamionet kroz nju, ne skrivajući se više. Čeka me borba i skoro cvilim od uzbuđenja. Posle četiri godine čekanja, više sam nego spremna, balaveći na samu pomisao o tome.

Ford eksplorer parkiran je pod čudnim uglom, verovatno iz žurbe. Vrata kolibe su otvorena i on se pojavljuje na njima u istom trenutku kada ja izađem iz kamioneta, uvlačim ruke u džepove trenerke, stežući u jednoj nož, u drugoj pištolj.

Neverovatno je, posle svih onih vebseansi, slušanja njegovog okrutnog glasa, da mu nikada nisam videla lice. Nema nijedne njegove slike u elektronskim datotekama koje sam dobila od Majka. Nema identifikacije niti fotografije koja bi me pripremila za ovaj susret.

Dugo sam ga zamišljala, stvorivši čudovište grotesknih crta lica i proporcija. Međutim, stojeći na vratima kolibe, s glavom nakrivljenom u stranu i bistrim pogledom, on je samo muškarac. Malo proćelav, četrdeset kilograma teži nego što bi trebalo, usana raširenih u podrugljivi kez. Pogled mu se sužava, a držanje postaje oprezno, sluteći zlo. Ovaj čovek, ovaj ćelavi, debeli čovek šaputao je na moje uho, izbacujući najveće bljuvotine iz svoje duše, otkrivajući mi mračno zlo svog srca. I sada mi prilazi, iz tela mu izbija uzbuđenje poput ogavnog smrada.

Dodi... dragi. Dodi. Bliže, bolesni idiote. Hoću da se nasmešim, ushićenje mi struji telom u iščekivanju zadatka. Sada ću da ubijem. Uzeću život, osetiću živo meso i zaklaću ga u erupciji krvi. Vrta mi se u glavi od uzbuđenja, od ideje da ću spustiti sve barijere, razulariti te demone ukorenjene u sebi. Čak mi je neobično što ću otključati tu bravu, neobično što ću dozvoliti sebi da mislim, osećam i delujem bez sputavanja ili kontrole. Međutim, moram da budem mudra. Moram da budem brza. Moram da kaznim ovog čoveka i vratim se Eni. Moram imati na umu šta se dogodilo sa Džeremijem, koji me je savladao. Kako sam samo brzo pala pod njim, kako su se karte okrenule, i on je bio na meni, zarobivši me.

Pištolj. Pištolj je najbolje rešenje. Trebalo bi odmah da pucam, da zaustavim Ralfovo napredovanje. Da opalim hitac koji će ga ubiti na mestu. Gotovo. Misija ispunjena. Bez greške. Bilo bi to jebeno dosadno iskustvo. Tri godine maštala sam o ovom trenutku, zamišljajući ubistvo bezbroj puta, od kojih je devedeset odsto podrazumevalo blizak kontakt, oštro sečivo, intimni susret kobne vrste. Sve samo ne pištolj, na tri metra od mete, jedan metak i ljudsko telo pada na zemlju. *Neuzbudljivo. Razočaravajuće.*

Zadržavam osmeh na licu, želeći da ga opustim, želeći da veruje kako ima kontrolu, kako je on agresor u ovom dvoboju. Ralf se zaustavlja ispred kolibe, na jutarnjem svetlu, i

moja ruka pušta pištolj, ostavljajući ga u džepu, dok koračam napred i pitam se hoće li me prepoznati.

Osećam njegovu paniku. Ne zbog mene, ne zbog te mlade devojkice u trenerci i patikama, koja stoji pred njim. Njegov pogled već je na meni, odmerava me od glave do pete, odbacujući me kao pretnju. Ne, on paniči zbog Eni. Pita se gde je. Pita se šta se dogodilo s njegovim planovima, njegovim uzdržavanjima. Pita se koliko je mogla da odmakne i koliko dugo je već nema. Smeten je gubitkom vremena, jer bi ovo trebalo obaviti brzo, kako bi on mogao da krene dalje i obezbedi svoju nagradu.

Ne mogu da zaustavim kez koji mi se širi licem, uzbuđenje od kog mi celo telo bridi. Ralf okleva, moj druželjubivi osmeh ga zbunjuje, pogled mu se sužava dok mi prilazi, naša tela su na dva koraka od susreta, a onda se on ukopava u mestu.

Njegove sitne oči proučavaju moje lice, a onda mu spora spoznaja ogrubljuje izraz. Neverica, a potom bes u njegovim očima.

„Šta ćeš ti ovde?“

Nenaoružan je njegovo gojazno telo koči se pod navalom novog besa. Nije mu bilo potrebno oružje, njegova žrtva je nemoćna šestogodišnja devojkica. Moje samopouzdanje raste u isto vreme dok njegov mozak obrađuje moguće razloge mog prisustva. Ralf uzmiče jedan korak, osvrćući se i hvatajući pogledom razbijeni prozor, praznu kolibu. Čekam, pitajući se koliki je nivo inteligencije ovog jadnika, jedino što još o njemu ne znam, i čekam da konačno poveže niti.

Vidim trenutak kada se to dogodi, sporo premeštanje njegovog pogleda s tačke A na tačku B. Moje prisustvo. Enin nestanak. Moje znanje o njegovim telesnim željama. Razumevanje ga pogađa, glava mu se munjevito okreće prema meni, pogled buktu od sirovog besa.

„Ti. Mala. Kučko!“, sikće, koračajući prema meni. Reagujem brzo izvukavši lekciju iz greške sa Džeremijem. Ne smem dozvoliti da me se dočepa, moram da ga uhvatim nespremnog i nepripremljenog. Vadim desnu šaku iz džepa, stežući u njoj skakavac. U hodu pritiskam dugme za otpuštanje sečiva, oštrica iskače, blagim trzajem od kog mi se noge vežu i stomak grči. Ovo je trenutak. Moj trenutak. Krivica, to ogromno breme koje mi govori da su moje misli pogrešne, moje namere uvrnute, sada je nestala, moja čista savest ne čini ništa da spreči ovu erupciju ubistvene energije. Nož blago podrhtava u mojoj ruci, od uzbuđenja, i već odmeravam njegov vrat, proučavam nabore i uvale koje ću uskoro secirati. Ralf vidi nož i zastaje, momentalno obeshrabren sevanjem oružja u mojoj ruci.

U filmovima, ubice uvek ciljaju vrat. „Seci vrat.“ Sa spoljne strane vrata nalazi se vena. Njeno presecanje izaziva veliko krvarenje, ali nedovoljno da ubije, ne osim ako celo telo ne okrenete naopačke i okačite kako bi krv sporo isticala iz nje. To je dosadna smrt, verovatno bih zaspala posle dvadeset minuta slušanja kako krv umirujuće kaplje.

Prilikom sečenja grkljana, zapravo, želite da presečete karotidne arterije, koje se nalaze u malim žlebovima s obe strane dušnika. Ne morate da presečete arterije, samo da izvršite pritisak na njih i prekinete dotok krvi u mozak, izazivajući gubitak svesti kod žrtve i ukoliko pritisak potraje naposljetku smrt. Međutim, s tim nema šale. Potrebno je daviti žrtvu dodatnih pet minuta posle gubitka svesti. Možete da joj otpevate uspavanku i nežno je ljuljate. Međutim, Ralf ne zasluži laku smrt, da mu um blokira bol, omogućivši mu da sporo i graciozno utone u zaborav. Ovaj čovek zasluži da krvari. Moram da ga prikoljem, moram svojoj mračnoj opsesiji da priuštim neku vrstu zadovoljenja posle četiri godine zanemarivanja.

Najbolji način je da mu prerežem grkljan direktno preko traheje, jednim brzim rezom koji će preseći i dušnik i karotidne arterije. Taj metod sprečiće svaki pokušaj da govori ili vrišti, povrh toga, njegov dah usisaće krv, čime će sprečiti njeno prskanje po meni.

Problem je što ja želim njegov vrisak. Želim da čujem kako pati, kako urla u agoniji koja neće prestati sve dok ne umre. Krici su mi oduvek bili omiljeni deo fantazija, oni su dokaz da imam moć, da imam kontrolu, i oni su dokaz žrtvinog straha i moje nemilosti. Takođe, želim da krv pršti na sve strane, da mi pokrije ruke i telo, moji demoni žele dokaz pustošenja, dokaz da smo mi, kao jedinka, uzeli život tom skotu.

Međutim, moram da mislim na Eni. Devojčica je preblizu, mogla bi da čuje njegove krike, mogla bi da se uplaši. Devojčica koja je već dovoljno propatila. Devojčica koja ne želi da joj se nepoznata devojka vrati pokrivena svežom krvlju njenog ujaka.

Zamišljam, za trenutak, šta želim da učinim, kako da ukrasim njegovo telo svojim nožem. Da li da mu odsečem prste na rukama i nogama, slušajući ga kako vrišti, moh me za milost, dok snaga moje moći ističe iz njegove duše? Međutim, moja fantazija prekida se kada Ralf pojuri napred i zgrabi me za trenerku, zalepivši mi pesnicu u lice.

Crnilo.

Nikada nisam bila svesna nivoa svoje nesposobnosti. Slaba sam, mišići su mi razgibani tek toliko da eliminišu celulit i ukočenost. Nežaka sam, lako me savlada muškarac prirodne snage. Jedan precizan udarac u osetljive kosti mog lica i zatečena sam, poljuljana, svaki refleks u mom telu želi da se sklopča i vrisne majčino ime. Međutim, majka me neće spasiti. Ne može; ubila sam je. Ta perverzna spoznaja nagoni me da odbacim bol, rastegnem mišić lica i otvorim oči, sporo trepćući dok moji oštećeni živci pokušavaju da se usredsrede.

Slabija sam. Inferiornija. Međutim, takođe sam ubica, i ta bolest je možda jedino što mi uliva snagu.

Vid mi se vraća i dižem pogled, pojačavajući stisak oko noža. Zurim u siluetu koja pripada Ralfu. On teško diše, nadvijen nad mojim telom, prebacivši svu težinu na ruke, kojima me drži prikovanu za zemlju, moj nož je beskoristan pod stokilašem.

Stenjem, koprcajući se pod njim u pokušaju da ga odgurnem.

„Gde. Je. Ona?“

Katastrofa. Isti scenario kao sa Džeremijem, samo umesto zgodnog muškarca koji želi moje telo, nad sobom imam monstruma iz svojih košmara, pri tom rizikujem Eninu bezbednost i biću srećna ako izvučem živu glavu. Treba mi pištolj. Jebeš krv, jebeš uživanje u ovoj jedinstvenoj životnoj prilici da nekog prikoljem. Jednostavno, moram da ubijem ovog smarača i moji unutrašnji demoni moraću da se pomire sa činjenicom da to neće biti savršeno ubistvo.

Prikrivam pokret vriskom, dugim, izmučenim krikom, moleći se da ne dopre do Eni, zvuk tera Ralfa da se trgne unazad, ali ne i da popusti stisak oko moje ruke. Dok mi mozak vibrira od buke, uvlačim slobodnu ruku u džep trenerke, grabim pištolj, vadim ga, upirem u njega i pucam.

Prava stvar. Da sam pratila tipičan filmski protokol, uperila bih mu cev u lice, odbrusila neku ozbiljnu pretnju i sačekala da popusti stisak oko moje ruke i odmakne se. Rizično, jer to protivniku daje dovoljno vremena da izbacim oružje iz vaše ruke i kazni vas što glumite pametnjakovića. Danas sam već napravila jednu glupu grešku. Htela sam intimno krvoproliće, tako očajnički da sam mu dozvolila da mi priđe i zdrobi lice.

Pucam u njega, ne obraćajući mnogo pažnju gde, prst mi povlači obarač prema meti koju, na kratkom odstojanju od jednog metra, ne mogu da promašim. Ralf se koči, pogled mu pada na moj pištolj, zatim se vraća na moje lice, izobličen od besa i bola. Zatim seda na zemlju, držeći se za bok, gde ga je očigledno pogodio metak. Ne znam koji se organi nalaze s desne strane ispod rebara. Pošto moj grozničavi mozak ne uspeva ničeg da se seti, brzo se pridižem u sedeći stav, skupljajući noge ispod sebe kako bih klekla kraj njega. Iznova grabim nož, zamahujem kroz vazduh u glatkom luku koji momentalno zadovoljava sve moje koljačke snove, i zarivam ga u njegov vrat, tik ispod levog uha.

Puštam da sečivo uroni u njegovu kožu i trzam ulevo, sekući grkljan kao što sam

naučila iz knjiga i videosnimaka. Oštrica klizi u vlažnom rezu kroz njegov vrat sve dok ne izroni iz kože na drugoj strani. Potez je trom ali precizan, sečivo jedva da usporava, moj um je iznenađen kako lako seče, koliko malo napora zahteva.

Vreme staje, moje srce za sekund prestaje da kuca, dok strepim jesam li dovoljno duboko isekla; budući da nož lako klizi, površna rana samo će razbesneti mog protivnika. Njegov pogled presreće moj, bes protiv besa, snaga protiv slabosti.

A onda se Ralf srozava.

Pada napred, s rukom na posekotini, nešto krvi curi mu kroz prste dok pokušava da govori, da izbac i frustraciju koji mu isijavaju iz očiju. Hvatam ga rukom, pridržavajući ga uspravno, ruka u kojoj držim nož mi se trza.

A onda opet zamahujem, i njegov pogled to prati. Druga ruka mu se diže i grabi me za rame, stežući jako, silinom koja me iznenađuje. *Mogu da ga dokrajčim.* Mogu da zabodem, uvrnem, iskasapim mu telo, kao što sam bezbroj puta maštala. Konačno je došao moj trenutak, moja šansa. Međutim, ruka me izdaje, pada, i zurim u nju dok beskorisno popušta stisak oko noža. Posežem za svojim prepunim rezervoarom, onim koji je večito žedan krvi, onim koji i meni samoj uteruje strah u kosti. Međutim, prazan je. Suv. Gledam u Ralfa, njegove oči pune očaja. Njegove zbog propuštene budućnosti, moje zbog propuštene prilike da ispunim svoju fantaziju. Ruka mu postaje mlitava na mom ramenu i Ralf počinje da pada unazad, nekoliko tankih mlazeva krvi curi mu niz vrat i pravi lokvicu na zemlji ispod njega.

Možda ja ipak nisam moja majka. Možda moja potreba za krvoprolićem prestaje kod tačke kasapljenja i komadanja.

Ustajem, pokušavajući da pojačam stisak oko noža i prilazim Ralfovim kolima, otvarajući vrata i vadeći ključeve iz brave. Zatim skidam svoju krvavu trenerku, trčim do Džeremijevog kamioneta i bacam je iza sedišta; moja jedina misao u glavi je Eni.

Moram po nju.

ENI

Majka je uvek pričala Eni da anđeli postoje. Anđeli nas čuvaju i brane. Eni se u mraku kolibe molila za svog anđela i sada opet pribegava molitvi. Grize se, vrteći u rukama mobilni telefon, čiji ekran svetli. Nikada nije koristila mobilni telefon, njena porodica ga ne poseduje. Jednom joj je poklonjen ružičasti plastični mobilni telefon s gumenim tasterima i nalepnicom umesto ekrana, na kom su bile ispisane samo nule. Žudela je za njim, osećajući se tako važno kada bi ga izvadila na javnom mestu, praveći se da telefonira i uzbuđeno pričajući u plastičnu slušalicu.

Sada se napreže da se seti njihovog kućnog broja; njena majka često joj ga recituje, popujući koliko je važno da ga zna napamet. Počinje devetkom. To je sve što Eni zna i otvara mobilni telefon, pritiskajući dugme s brojem devet i pokušavajući da se priseti još. Devet. Ništa joj više ne pada na pamet. Stomak joj se grči.

Anđeo je rekao da čeka dok se ne uključi alarm, a onda da pritisne devet-jedan-jedan. Taj broj se lako pamti. Moći će to da izvede.

Čuje brujanje motora i diže pogled, ugledavši tamnokosu devojkicu kako zaustavlja sivi kamionet, tačno pet minuta pre isteka vremena. Eni ustaje, uzbuđeno mašući, videvši osmeh na devojčinom licu kroz vetrobran kamioneta. Devojka reaguje, pokazujući Eni da dođe, i devojčica skače sa stepenica, trčeći do kamioneta.

„Vratila si se!“ Reči izleću iz nje, olakšanje joj preplavljuje telo. Uskoro će biti kod kuće. Uskoro će biti s roditeljima. Trgnuvši kvaku, otvara vrata, jedva savladavši njihovu težinu, i penje se u kamionet.

Devojka se smeje, lice joj je ogrebano i ima crne fleke po koži.

„Jesam, dušice. Hvala ti što si pratila uputstva. Jesi li spremna za polazak kući?“

Eni klima glavom, povlačeći sigurnosni pojas i prevlačeći ga preko sebe.

„Da!“

Devojka pali motor i ubacuje u brzinu, terajući kamionet preko meke zemlje.

„Znam da je tvoja porodica spremna za tvoj dolazak kući.“

Eni prekršta ruke na grudima i gleda kroz prozor.

Putovanje do civilizacije i parkiranje traje deset minuta. Uzimam svoj novoaktivirani mobilni telefon, isti onaj koji je Eni do pre koji minut vrtela u rukama, i spuštam ruku na pod, kopajući po stvarima dok ne napipam ajped. Vadim ga, primetivši Enin pogled, prikovan za moju kesu s benzinske pumpe.

„Jesi li gladna?“

Ona brzo klima glavom i uzimam kesu, spuštajući je njoj na krilo. Plastična kesa se otvara, otkrivajući obilje čokoladica i slatkiša. Eni me upitno gleda, na šta odmahujem rukom.

„Uzmi šta god hoćeš. Sve je tvoje.“

Sledi uzbuđeno skičanje, zvuk koji mi mami osmeh, dok prstima brzo letim po površini ajpeda, a onda nalazim odgovor svoje potrage, jedan kućni broj na ime Henri i Kerolin Tompson. Obavljam drugu pretragu, tražeći lokaciju blizu njihovog doma, neutralan prostor dvadesetak minuta od naše trenutne lokacije. Duboko uzdišem, naslanjam glavu na sedište i pokušavam da mislim, da otkrijem kako ovo najbolje da izvedem. Onda otvaram svoj mobilni telefon, maskiram broj i zovem Eninu kuću.

HENRI TOMPSON

Henri Tompson sedi u dnevnoj sobi, lica zagnjurenog u šake, suze mu teku niz neobrijane obraze. Probudio se u praznoj kući, Kerolin mu je u kuhinji ostavila poruku, na kojoj piše: „Otišla sam kod Beki“. Zašto bi gubila vreme posetom porodici u ovom trenutku? Dvaput je zvao policijsku stanicu, oba puta nije ništa saznao. Nemaju pojma ni o čemu; panduri su, po njegovom mišljenju, obični idioti. Henri se nikada nije osećao beskorisnije, i proklinje svoje noge i nesposobnost da se sam odveze do stanice. Utom telefon kraj njega zvoni i on zuri u njega. Cele noći i celog jutra čekao je da taj telefon zazvoni. I kada se to konačno dogodilo, Henri se užasava vesti koju će čuti. Konačno diže slušalicu, glas mu je smrtno ozbiljan.

„Halo?“

„Gospodin Tompson?“ Glas mlade devojke, njemu nepoznat.

„Da.“

„Eni je sa mnom. Bezbedna je.“

Henri se uspravlja, jače stežući slušalicu.

„Ko je to?“, pita nabusito.

„Nebitno je ko sam. Dovešću vam je, ali samo ako budete prisutni vi i vaša žena. Je li ona sada tu?“

„Nije. Otišla je do svoje snaje. Mogu li da pričam sa Eni?“

„Da, ali hoću prvo da se dogovorimo. Pristajete li da se nasamo nađete sa mnom, bez policije?“

„Šta hoćete od nas? Novca nemamo.“ Govori brzo, brinući zbog reči koje bira, brinući hoće li to uticati na Enin povratak.

„Gospodine Tompson, ja nisam otela Eni. Samo vam je vraćam. Nemam nikakvog interesa osim da vam je vratim.“

Henri uzdiše i nove suze teku mu niz lice.

„Da, naći ćemo se nasamo s vama. Gde?“

„Imam adresu, ako biste je zapisali. Možemo da se nađemo tamo za pola sata. Hoćete li do tada uspeti da javite svojoj ženi?“

On frenetično klima glavom, brišući oči.

„Hoću. Molim vas, dajte mi Eni.“

Nastaje pauza i šaputave reči koje on ne uspeva da razazna. A onda čuje disanje u slušalicu i Enin glas, najlepši zvuk koji je ikada čuo.

KEROLIN TOMPSON

Kerolin zuri u ženu pred sobom, slatki čaj i izbledela salveta između njih na trpezarijskom stolu. U pozadini zvoni telefon i Bekino uho hvata taj zvuk.

„Nećeš se javiti na onaj telefon, Beki. Prvo odgovori na moje pitanje. Reč je o mojoj ćerki!“ Kerolin ustaje, nagnuvši se preko stola i gledajući u vodnjikave, plave oči svoje snahe. „Ima li Majki neke veze s ovim?“ Telefon prestaje da zvoni i iznenadna tišina puni prostoriju tenzijom.

„Pola sata postavljaš mi isto pitanje!“ Beki se breca i ustaje, odmičući se od stola i prilazeći prozoru, gledajući kroz roletne. U mesto gde je prethodne noći bilo parkirano policijsko vozilo. „On je tvoja krv“, konačno kaže, kočeći leđa, i teskoba joj prelazi preko lica, reči isprekidane i mrtve. „Ti bi trebalo da znaš kakav je. Tajne... uvek je imao tajne. Ja ga odavno ne zanimam. Mi nismo kao ti i Henri. Mi smo cimeri. Samo to.“ Okreće se prema Kerolin, s mešavinom tvrdoglavog ponosa i neodlučnosti u očima. Ruke su joj vezane u čvor i Kerolin čeka da čuje još; žena pred njom okleva, smišljajući sledeće reči. A onda telefon opet zvoni, prodornim pištanjem, i ona brzo odlazi, žureći kroz hodnik, daleko od Kerolin, i grabi slušalicu. „Halo?“

Nastaje pauza, a onda se okreće, šireći oči.

„Henri. Kaže da ima vesti o Eni.“

Imam da obavim još jedan, poslednji posao, i gledam u Eni, koja menja stanice na radiju. Smeši mi se, nesigurno, i uzvraćam joj osmeh, spazivši kako joj oči sijaju kada nađe pesmu koju voli. Brzo kreiram lažnu elektronsku adresu i šaljem mejl Džonu Votkinsu, jednom od dva policajca sa onlajns piska policijske ispostave u Brukletu. Pismo je kratko, sadrži adresu gde leži Ralf i naznaku da je možda živ, a možda i nije, te da je odgovoran za Enin nestanak. Šaljem mejl i odlažem tablet.

„Pa, dušice. Hajde da upoznam tvoje roditelje.“

Enin susret s roditeljima odvija se na crkvenom parkingu, petnaest kilometara od Brukleta. Nadstrešnica je izbledela, zgrada zapuštena, ali Kerolin Tompson ne primećuje ništa osim praznog parkinga. Ispitivala je Henrija otkad se vratila u kamp kućicu, postavljajući mu pitanja za koja je znala da nema odgovore, tek da bi nešto pričala; živci su joj titrali od uzbuđenja. Ne veruje toj nepoznatoj devojci koja je javila da će vratiti Eni, jer su njene namere nejasne. Previše je dobro da bi bilo istinito. I susret ovde, bez policije, smrdi na klopku. Htela je da pozove Džona, htela je da uključi policiju ili FBI koji su se tek pokazali beskorisnim ali Henri je insistirao na tome da detaljno prate uputstva nepoznate devojke. I sada čekaju, sami i izloženi, rizikujući svoj razum i svoju bezbednost. Kerolin ne zna hoće li u ovom stanju iko od njih dvoje moći da podnese razočaranje.

Ona spušta Henrijeva invalidska kolica iz njihovog kamioneta za hendikepirane, i on sedi na suncu, sklopljenih očiju i s osmehom na licu. Deluje krajnje opušteno, što nju izluđuje. Kako može da bude tako miran? Kamo sreće da je ona bila kod kuće i razgovarala sa Eni, čula reči koje bi mogle biti njene poslednje. Henri je dobio tu priliku i Kerolin se oseća prevareno nepošteno osećanje, ali svedjedno postoji.

„Kasno je, Henri“, kruto kaže ona, gledajući na sat. „Rekla je u osam, zar ne? Kazao si da je rekla u osam.“

„Opusti se, Kerolin. Prošao je samo jedan minut. Daj im još koji.“

A onda se čuje zvuk motora i Kerolin skoro vrišti, srce joj skače dok se okreće, strepeći da se ponada. Plava kosa nazire se sa suvozačkog sedišta kamioneta i njeno grlo se steže. Kamionet se zaustavlja ispred njih, sunčevi zraci dodatno zatamnjuju vetrobran i ona trči, nesvesna svega osim pomisli na Eni. Leti do suvozačevih vrata, grabi kvaku, otvara ih i hvata Eni kada devojčica skoči napolje, privijajući je čvrsto i jecajući u njene kovrdže, stežući njeno telašce, koje se meškolji u njenom stisku.

„O, Eni!“, uzdiše Kerolin. Čuje se metalna škripa i ona okreće glavu, ugledavši svog muža, koji pokušava da pokrene invalidska kolica po neravnoj zemlji. On hvata njen pogled i diže ruke s točkova, pružajući ih prema njoj.

Proklinjući svoj nemar, Kerolin trči prema Henriju, sa Eni u naručju. Pada mu u zagrljaj, spuštajući Eni u njegovo krilo; njen kikot miluje im uši poput najlepše pesme. Henri je gleda očima punim suza, usne mu drhte dok ih spušta na Enine obraze, gušeći se u jecajima. Njegove ruke čvrsto je stežu i njih troje dugo ostaju zagrljeni.

Gledam ih stegnutog grla, tu ljubav koju dele. Muž i žena su stariji par, Eni je očigledno bila čudo u njihovom životu. Iznenadena sam što vidim oca u invalidskim kolicima, scenario koji mi nije bio ni na kraj pameti i koji nije spomenut u vestima. Zapravo, o njima uopšte nisam razmišljala, obuzeta svojom pohlepom, svojom vrtoglavom potrebom da ubijem u opravdanoj prilici koja mi se ukazala. Čujem Enin kikot i pokrivam usta; njena dečja nevinost cepa mi srce nadvoje. Osećam se kao uljez u njihovom emotivnom porodičnom trenutku i pročišćavam grlo, prilazeći im.

„Moram da krenem.“ Pokazujem na kamionet. „Čeka me dug put.“ Majka se okreće, njene plave oči prvi put presreću moje. Ona tapše Eni kao da još ne veruje da je tu, a onda se odmiče od njih i prilazi mi.

Kada progovori, njene reči su jasne, glava visoko dignuta.

„Ne znam jeste li deo svega ovoga, ali moj muž kaže da ste pomogli Eni i na tome sam vam večno zahvalna.“

Smešim se, hvatajući Enin pogled i pobeđnički osmeh.

„Bilo mi je zadovoljstvo da pomognem. Međutim, htela bih nešto da vas zamolim, ako smem.”

Majčine oči se izoštravaju, sumnja iskri u njihovim dubinama.

„Očekivala sam. Šta želite?”

„Anonimnost. Nisam mogla da smislim lakši način da vratim Eni, nisam želela da je ostavim negde s nepoznatim ljudima. Vaš muž bio je dovoljno ljubazan da se nađe ovde sa mnom bez obaveštavanja policije, ali ako biste mogli da zadržite detalje o meni, bila bih vam veoma zahvalna.”

Majka čeka, pogleda prikovanog za moj, ali naposljetku kaže,

„To je sve? Anonimnost je sve što tražite?”

Pravim grimasu, rastrzana sam.

„Određene radnje koje sam počinila tokom izbjavljanja Eni možda kasnije nećete odobriti. Saznaćete ih za nekoliko sati. Izvinjavam se unapred za sav bol koji sam nanela vašoj porodici. Molim vas, znajte da sam tako reagovala ponajviše za Enino dobro.” Zastajem. „Neću da vas dovodim u neprijatnu situaciju niti da tražim od vas da lažete. Međutim, opet, ako postoji neki način da izbegnete odavanje detalja o mojoj umešanosti, bila bih vam neizmerno zahvalna.”

Majka gleda svoju kćerkicu i svog muža u zagrljaju.

„Za ovo što ste nam učinili ne možemo se nikada odužiti. Ako je to sve što želite, to ću svakako poštovati.”

Smešim se, hvatajući je nespremnu, i ona okleva sa uzvraćanjem istog gesta. Eni prekida naš razgovor, skočivši sa očevoeg krila i trčeći ka meni, pružajući ruke. Saginjem se i njene ručice obavijaju se oko mog vrata.

„Hvala ti”, šapuće mi na uho.

Grlim je, pokušavajući da ignorišem sećanje na Samer koje mi preplavljuje dušu, sećanje na njen miris, njene poljupce, njeno povlačenje moje odeće, musave obraze, zamršenu kosu. S naporom se uspravljam, odvajajući se od Eni.

„Moram da idem. Ona je divno dete. Dobro ste je vaspitali.” Klimam oboma glavom, otac mi pruža ruku i prilazim mu. Saginjem se, prihvatam njegov zagrljaj, zatečena snagom kojom me steže.

„Hvala vam”, šapuće. „Nikada nećemo zaboraviti da smo vaši dužnici.” Uspravljam se, nežno provlačeći prste kroz Eninu kosu, a onda se okrećem i koračam prema kamionetu, otvaram vrata i sedam za volan. Za trenutak ih posmatram, majku koja čuči kraj invalidskih kolica, sve troje uzbuđeno govore uglas. A onda palim motor i ubacujem u rikverc. Kada odmaknem, čujem povike. Dižem pogled i vidim ženu koja trči prema kamionetu. Otvaram prozor i gledam je, brinući da nešto nije u redu.

„Jeste li vi ta devojkica? Koja je zvala preko Amber uzbune?”

Ćutim i moja neodlučnost daje joj odgovor. Njene usne se skupljaju i oči sklapaju.

„Znači, bio je Majki? Moj Majki?”

„Da. Međutim, mislim da je nije povredio. Bila je vezana kad sam je našla. Neozleđena.”

„Međutim, policiji ste rekli... mislite da je planirao...”, glas joj se gubi i ona čvrsto steže prozor kamioneta.

„Ako je planirao da joj radi ono što je pričao sa mnom... zato sam i došla po nju. Zato sam učinila ono što sam učinila.” Sklapam oči, pojačavši stisak oko volana. „Žao mi je.” Otvaram oči, mrzeći što moram da je pogledam, mrzeći nevericu i osudu koju ću videti u njenim očima.

Žena se ljulja, s bolom na licu.

„Ne mogu da... nikada nisam videla nikakav nagoveštaj”, šapuće, gledajući preko

ramena u Eni. „Pomisliti da bi neko ko je moje krvi povredio nju..." Usta joj se skupljaju i ona uspravlja ramena, povrativši snagu u očima.

„Ne znam šta ste mu uradili i ne zanima me", konačno kaže. „Krv nije izgovor za otmicu deteta. Zaustavili ste ono što je trebalo zaustaviti." Odmahuje glavom i donja usna joj drhti pre nego što nastavi. „Naša policija kaže da postoje i druge devojčice, kao Eni, koje su nestale u ovom području." Pruža ruku kroz prozor i hvata me za članak. „Nemojte da vas peče savest zbog onog što ste uradili." Odlučno me gleda, čekajući moj odgovor, i ja konačno klimam glavom, nesigurna šta da kažem. A onda ona šmrcka, puštajući mi ruku, i odmiče se, koračajući prema svojoj porodici i dižući Eni u naručje. Svi se okreću prema meni i mašu mi, i ja im odmahujem, ubacujem u brzinu i izbijam na autoput, hitajući kući, ako se tako može nazvati onaj zatvor od stana.

Nemojte da vas peče savest... Savest? Tražim je u sebi, ali ne nalazim nikakav trag, nikakvu emociju prema onome što sam učinila. Osećam jedino manjak svršetka. Kada sam izbola svoju majku, videla sam je kako umire. Videla sam trenutak kada su joj se oči ukočile i disanje prestalo. S Ralfom je trebalo da ostanem još malo. Da još nekoliko puta upotrebim nož i uverim se da je posao valjano obavljen, da sačekam taj poslednji dah, mučni šum smrti.

Kod 135. kilometra, na autoputu 78 za Alabamu, palim žmigavac i prelazim u sporiju kolovoznu traku, spremajući se za skretanje. Jureći prema Eni, nisam stigla da obavim lične poslove, za šetnju po stazi sećanja.

Međutim, sada, sa šest sati preda mnom i bez izgovora osim umora, moram da se zaustavim. Moram da vidim svoju porodicu.

Skrećem na izlazu, putujući dvadeset kilometara severno, dok ne stignem na poznatu teritoriju. Zapljuskuju me sećanja na prošlost, donoseći knedlu u grlu, i jače stežem volan dok prolazim kroz kapiju groblja, s jarkocrvenim cvećem na ulazu.

Nisam bila ovde još od sahrane, ali nikada nisam zaboravila put, ni veliko drvo koje natkriljuje njihove grobove. Trentu bi se svidelo to drvo, njegove niske grane, savršene za penjanje i skakanje. Izabrala sam tu parcelu upravo zbog drveta.

Parkiram i izlazim na sunce, iznenađena vremenom. Trebalo bi da je tmurno, maglovito i tužno za ovu nemilu priliku. Međutim, vreme je istinski veselo, s pufnastim oblacima na vedrom, plavom nebu, raspevanim ptičicama, žabom koja skakuće dok se probijam kroz gustu travu.

Sedam kraj njihovih grobova, četiri savršena mesta s jednim praznim sa strane. Skidam patike, uranjam stopala u travu, uživajući u njenom golicanju i toploti sunca.

Dugo sam izbegavala ovo; krivica zbog njihove smrti bila je preteško breme na mom srcu. Ne zato što se osećam odgovornom, već zato što sam živa, a oni nisu. Ja imam život, a oni imaju samo smrt.

Sedim dvadesetak minuta, pričajući sa svakim pomalo, najduže s majkom. Tražim oproštaj od nje. I shvatam, dok izgovaram te reči, da dolaze iz dubine mog srca.

Dvadeset minuta kasnije, vraćam se u kamionet i zatvaram vrata, zureći dugo kroz prozor u njihove grobove. A onda, osećajući se nešto lakše nego kada sam došla, vraćam se na drum.

Ostatak vožnje obavljam u transu, funkcionišući na čistom adrenalinu i kofeinu, pauzirajući na svaka dva sata i dremajući na svakom odmorištu. Kada se konačno popnem na šesti sprat, Džeremi me čeka ispred vrata, sedeći na prljavom, narandžastom tepihu. Zastajem nekoliko koraka od njega, svaka kost me boli i oči mi se sklapaju. On ustaje kada me vidi, pruža ruke i privlači me u čvrst zagrljaj koji ne želim i koji mi ne treba, sve do trenutka kada me dodirne. Tonem u njegov stisak, koji mi uliva snagu. Upijam njegovu naklonost, tako stranu, tako zaboravljenu, da skoro vrisnem od iskonske lepote njegove duše. Predugo sam bila sama, plašeći se sebe i za sebe, lišena tolikih sloboda. Njegov zagrljaj me lomi, ruši svaki bedem koji sam sazidala, nasip koji sam podigla i težinu koju nosim. Džeremi me pridržava, podiže me, prislanja me uza zid i njegove oči nalaze moje lice, zabrinute i ozbiljne.

„Jesi li dobro?“, pita, prelazeći pogledom po mom telu, pretražujući i uveravajući se da sam u jednom komadu.

„Molim te, drži me.“ Reči izleću, nekontrolisano plimski talas preti da izbije iz mene u svim pravcima, suze mi teku niz obraze.

Džeremi me nemo gleda, a onda se naginje, lako me diže u naručje i unosi u stan.

Pomaže mi da se skinem, s poštovanjem skrećući pogled na drugu stranu dok navlačim čistu trenerku i majicu. Zatim me smešta u krevet, držeći me svojim snažnim rukama dok se skupljam na boku, moje telo savršeno uklopljeno u njegovo. Nikada me niko nije tako držao, i poslednja misao, dok tonem u san, jeste da nikada više ne želim da napustim ovo mesto.

Budim se usred noći. Gledam u tavanicu, njegova ruka prebačena mi je preko stomaka, čekam da stigne nagon. Da u mojoj glavi eksplodiraju ideje o krvoproliću. Međutim, moj um ostaje miran, iscrpljen. Dopušta mi da spavam u njegovom naručju bez posledica.

Spavam dva dana, budeći se povremeno da ispraznim bešiku i creva. Džeremi je uvek tu, njegovo snažno prisustvo popunjava prazninu koju je ostavila moja slaba strana. On me hrani, donosi mi hladnu vodu i aspirin i ćaska sa mnom dok mi se oči ne sklope i iznova zaspim. A onda, trećeg dana, opet sam ona stara.

Otvaram oči i gledam u torbu koju nikada pre nisam videla. Trepćem, pokušavajući da negde smestim taj predmet, koji mi ulazi u fokus i izlazi iz njega dok se potpuno ne razbudim. To je ruksak, sivocrni, sa čije ručke visi karabinijer. *Džeremi*. Sigurno je njegov, što znači da je on ovde. Pridižem se, škiljeći na jarkom suncu i vidim ga kako sedi naslonjen na vrata, s laptopom na krilu. Izoštavam pogled, a onda se opuštam kada shvatim da laptop nije moj.

On diže glavu i osmeh mu smekšava lice kada me ugleda.

„Budna si“, kaže, odlažući laptop u stranu i skačući na noge.

„Koliko je sati?“, tiho pitam. Osećam se grogi, previše spavanja usporilo mi je mozak.

„Pola deset. Petak je.“

Klimam glavom, misleći na sve vebsastanke na kojima se nisam pojavila, na doktora Drua i kako je protumačio to što sam propustila našu seansu sredom. To se nikada nije desilo, jer je moj raspored precizan u svom manjku konfliktnih događaja. Vebklijenti će mi oprostiti. Doktor Dru verovatno će mi povećati dozu lekova.

„Hoćeš li da odem?“ Džeremi uzima flašu vode s poda, iskapljuje je, a onda je odnosi u smeće. Pogledom pratim njegovo kretanje, primetivši sjajan kuhinjski pult, čiste podove, neobičan, blagi miris limuna.

„Jesi li čistio?“

Džeremi se nevino ceri.

„Samo delove koje sam koristio. Nisam hteo da ti skupljaš za mnom.“

Nakrivljujem glavu prema ružičastoj sobi.

„A tamo?“

On širi oči, dižući obe ruke.

„Nisam ni kročio... u taj deo stana.“

Smejem se, odmahujući rukom dok ustajem.

„Šalim se.“ Primećujem svoju odeću, bledoružičastu pidžamu na štrafte koju ne posedujem. Mrštim se, gledajući u njega.

„Sestrina. Pozajmio sam je. Nisam hteo da ti preturam po stvarima...“ naglo prekida rečenicu. „Juče, tokom noći, otišla si u kupatilo i vratila se gola. Nisam mogao... bilo mi je teško da ležim pored tebe u takvom stanju. Imao sam osećaj da ugrožavam tvoju privatnost.“

„Digao ti se?“ Jezikom oblizujem zube, nestašno se kezeći, a onda praskam u smeh kada Džeremi porumeni. „Opusti se. Ne sudim ti. Hvala tvojoj sestri na pidžamici. Vратиću joj čim operem veš.“ Protežem se, leđa mi pucketaju, i istežem vrat.

„Hoćeš da odem?“ Ponavlja pitanje koje sam ranije ignorisala, jer sam bila previše rasejana da bih odgovorila. Zastajem usred istezanja, upadajući u mračne tunele svog uma, tražeći crvenu zastavicu, nagoveštaj nečeg izopačenog i uznemirujućeg.

A onda sležem ramenima.

„Ne. U redu je. Možeš malo da ostaneš.“ *Petak ujutro*. Dan me najednom opominje na svoje prisustvo, petak je radni dan. Škiljim u Džeremija. „Zar ne bi trebalo da si na poslu?“

„Javio sam da neću doći. Imam mnogo od starog odmora, pa sam uzeo nekoliko dana.“ Naslanja se na vrata, gledajući me kako prilazim komodi, otvaram fioke i preturam po gaćicama i odeći.

„Pričaš u snu.“

Usporavam pokrete, grozničavo razmišljajući.

„Stvarno? Šta sam pričala?“

„Neke gluposti. Uglavnom reči koje ne postoje. Spomenula si leto nekoliko puta i nekakav rov.“

Zatvaram fioku, držeći gaćice, farmerke i majicu u ruci. *Samer. Trent.* Ljubavi mog života. Otkopčavam gornji deo pidžame, skidam ga preko glave i uvlačim prste u pojas donjeg dela, svlačeći ga preko kukova i bacajući ga na pod. Pokušavam da smislim neko prihvatljivo objašnjenje za reči u mom snu kada ga pogledam i vidim kako otvorenih usta bulji u moje telo.

Gola sam. Misao mi najednom doleće. Za mene je to druga priroda ovaj stan je svet u kojem niko drugi ne postoji, samo moje lično svetište. Moj onlajn svet uslovio me je da budem gola, moje telo preko celog ekrana za nekog ko želi da se pozdravi s tričavih sedam dolara po minutu. Zaboravljam da ljudi žude za komadom razgolićene kože nešto što se obuzdava do pravog trenutka, kada se sklope prave kockice i uspostave odnosi.

„Izvini“, mrmljam, navlačeći majicu i gaćice.

„Ne. Izvini ti što gledam. Trebalo bi...“, kratko zatvara oči, odmahujući glavom, a onda ih otvara i gleda me. „Bože, kako si lepa.“ Lepa. To je reč koju ne čujem često, što je čudno s obzirom na dane, nedelje, mesece i godine provedene pozirajući muškarcima koji blenu u moje telo. Seksi. Vrela. Zgodna. Dobra. Opaka. Slatka, kada im ponestane atributa ili im engleski nije maternji jezik. Međutim, reč *lepa* ne koriste često.

„Hvala. Trebalo je da se skinem u kupatilu, ali navikla sam da budem gola, pa sam zaboravila normalne društvene protokole.“

„Ne moraš da se izvinjavaš. Veruj mi. I setio sam se.“ Džeremi nastavlja kada ga upitno pogledam. „Prvi put kada sam ušao, bila si gola.“ Pokazuje na levu stranu stana. „Na krevetu, pod reflektorima.“

Klimam glavom, dobro se sećam tog trenutka, kada je moje divljenje prema njegovom fizičkom izgledu prekinula žeđ za krvlju, zbog čega sam mu istrgnula skalpel za kutije. Samo sećanje na to izaziva mračni drhtaj, zbog čega se neprijatno meškoljim. Džeremi se smeje.

„Šta? Snimaš porniće?“

Smeškam se, odmahujući glavom.

„Ne.“

„Izvini. Nisam hteo da te uvredim. Samo... reflektori, kamere, seksigračke...“

„Nisam uvređena. Možda misliš da snimam porniće, pa će biti bolje da ti odmah pojasnim. Ja sam vebdevojka. One kamere priključene su za kompjuter i emitujem videosnimke onlajn, u privatnim sobama za čet. Muškarci, a ponekad i žene, plaćaju mi za sajber seks.“ Skupljam kosu u rep i okrećem se prema Džeremiju, gledajući ga u lice, čekajući njegovu reakciju.

„Sajber seks? Kao ono što ljudi rade u Jahuovim sobama za čet?“

„Ne. Ne tako. Moji klijenti kucaju na tastaturi, ali ja komuniciram putem kamere. Imaju sliku i ton, što više podseća na videopoziv, ali moj sistem je bar deset puta sofisticiraniji od ajfona.“

Džeremijev pogled putuje ka mojoj opremi, osvetljenju, kamerama, kablovima i seksigračkama, raspoređenim na dvema komodama.

„To je mnogo opreme.“

Beskoristan odgovor, onaj koji mi ne nagoveštava njegove misli.

„Aha.“

Džeremi se smeje.

„Nije loše kao što sam očekivao. Ne znam šta sam očekivao. Radiš to zbog love?“

Klimam glavom.

„Znači, ti likovi... oni, zapravo, ne dolaze ovamo.“

Međutim, definitivno svrše. Smešim se.

„Ne. Seks je isključivo virtuelan.“

Ne očekujem od njega da bude saglasan s mojim poslom. Međutim, možemo da se

nagodimo, naravno, ako uopšte postoji mogućnost veze. A ne postoji. Naročito otkad mi je um upravo odlutao od superuzbudljivog unutrašnjeg dijaloga, zamišljajući kako remenje njegovog ruksaka prijanja uz taj prelepi, tri dana nebrijani vrat. Trepćem, vraćajući se u stvarnost. „To mi je posao. Tako se izdržavam. Ne očekujem da ćeš razumeti.”

Džeremi diže ruke.

„Veruj mi, u gomili neobičnosti, tvoj internet čit je na dnu spiska, bar što se tebe tiče. Mene to ne dotiče.”

Pokušavam da se namrštim, da izgledam uvređeno, ali *neobičnost* je najlepša reč kojom me je neko opisao.

Džeremi malo nakrivljuje glavu.

„Dobro, možda me malo dotiče, ali nemam pravo da ti govorim šta ćeš da radiš sa svojim telom.” Gleda po stanu. „Izgleda kao mnogo posla za malo kinte. Ova zgrada... jednog dana će te progutati. Sigurno postoji još nešto što bi mogla da radiš za više love.”

Grizem se za usnu, držeći keč da mi ne spadne; njegova zabrinutost za moje finansijsko stanje je smešna.

„Kao raznošenje pošte?” Bila je to šala, ali i nešto što sam prve nedelje po useljenju u ovaj stan ozbiljno razmatrala. Potraga na Guglu za rad kod kuće daje obilje poslova, od telemarketinga, preko anketiranja, do tehničke podrške. Odabrala sam vebpornografiju zbog dva razloga: novca i želje da se na mene ne urla i ne prekida veza. Onlajn, ja sam ta koja se dere, tradicionalno dok mlataram bičem ili dildom od dvadeset centimetara. A kada prekinem vezu, kasa zazvoni, označavajući još jedan uspešan orgazam za novčanu transakciju.

„Kao raznošenje pošte”, ponavlja Džeremi uz osmeh. „To bi mi verovatno dalo više paketa za isporuku. Više prilika da buljim u tvoja zatvorena vrata.”

„Možda ću početi da ti ih otvaram. Tek da ti poštedim ruku budućih ženskih potpisa.”

Džeremi se ceri, i ja se cerim njemu, i javlja se iskra mogućnosti naše buduće veze. *Možda*. Možda ipak postoji mogućnost za sreću, uprkos mom onlajn kurvanju i psihopatskim nagonima.

A onda stiže drugačija iskra, u meni, moji mračni demoni podsećaju me na svoju moć, i gledam Džeremiju u oči.

„Možda bi trebalo da odeš.”

Možda. Možda ne. Moram da zapamtim šta sam.

„Možda bi trebalo da odeš.“ Bespotrebno ponavljam, proveravajući reči na svom jeziku dok mi se srce buni s razlogom.

„U redu.“ Džeremi ustaje i prilazi svojoj torbi, ubacuje laptop u nju i zatvara je.

Predugo se nisam upuštala u fizičku interakciju, nisam delila prostor s drugim telom. Izašla sam iz štosu u pogledu međuljudskih odnosa, učtivosti i društvenih normi. Možda je normalno ovo ležerno prihvatanje moje sugestije.

„U redu? Ne ljutiš se?“

Džeremi se ceri.

„Bio sam ovde, misleći da ti je potreban neko. Izgleda da si se vratila u formu. Plus“, dodaje namigujući, „moram da vratim kamionet. Hoću da se uverim da njime nisi išla na trke.“

Smejem se, neobičnim zvukom na koji moje grlo tek treba da se navikne. Kikot poznaje. Protekle tri godine kikotala sam se više od klinkica na koncertu Džastina Bibera. Po svemu sudeći, muškarci vole devojački kikot, naročito kada je reakcija na neki biser koji su oni izvalili. Oklevam dok mi Džeremi prilazi, puštam ga da me zagrlji, sa usana mi beži uzdah dok mi nosom miluje vrat, a onda ga nežno ljubi, udišući moj miris pre nego što me pusti.

„Držim te za onaj sastanak“, upozorava me. „Hoću ceo tretman večeru, bioskop, sve po redu.“ Opet to radi, onaj ležerni kez od kog mi srce poskakuje.

Mrštim se uprkos svom ubrzanom pulsu.

„Na koji nisam verbalno pristala.“

„Uzela si moj ključ. To je fizički pristanak.“

Pratim ga do vrata, otvaram ih i šibam ga pogledom. Džeremi se naginje, lebdeći nad mojim usnama, tražeći dozvolu, a onda se približava kada ga ne odgurnem, ljubeći me kratko i nežno.

„Znaš, uvek mogu da zadržim tvoje pošiljke kao taoce“, kaže šapatom, pre nego što se uspravi i izađe u hodnik.

Sužavam pogled, isturivši glavu kroz vrata.

„Ne bi se usudio!“, uzvikujem kada mi okrene leđa.

„Sledećeg petka uveče. Zvaću te da potvrdim.“

Zatvaram vrata sa osmehom. Osmehom koji postaje mračan, nervoza moje duše podseća me ko sam, od čega sam. Za šta sam sposobna. Čujem metalnu škripu kada lift krene nadole i prilazim prozoru, gledajući kako Džeremi ulazi u svoj kamionet i zatvara vrata.

Moram da podsetim sebe da je normalnost tamo negde. Nešto što ja nisam. To što sam izašla iz ovog stana, koračala ulicom i vozila kola, ne znači da sam normalna. Izolovana sam s razlogom. Moram to da zapamtim. Ne treba mi fijasko prvog sastanka, vožnja kući s prelepim muškarcem zaklanim na suvozačkom sedištu, njegova glava koja visi na fronclama od kože, krvave fleke po kožnim sedištima. Znam šta sam. Znam šta sam učinila. To moram da zapamtim.

Skidam sa sebe majicu i gaćice i navlačim čipkaste tange i pušap grudnjak. Zatim uključujem kompjuter, reflektore i vraćam se u život.

Život posle smrti je čudna stvar. Zabranila sam sebi da pratim Eni, da se mešam u njen život više nego što jesam. Sebična je to povlastica, potpirena uglavnom mojom željom da ne znam kako drugi žive. Da ne vidim medijsku oluju koja je nesumnjivo ispratila Enin povratak kući, slike nje i njenih roditelja, njen normalan, srećan život... sve to previše će me podsetiti na Samer i Trenta na život koji je trebalo oni da žive na delove života koje sada propuštam. Lakše mi je da ne gledam, da se usredsredim na nešto drugo: oko kamere. Moram da nastavim da preživljavam kao i pre: da 18 sati dnevno provodim s klijentima, mučeći svoje telo i dušu, kako bih na kraju dana što manje mislila, lakše zaspala.

Međutim, sada sam drugačija; iskorak u spoljni svet ulio je svežu krv u moje vene. Osećam se kao Sajmon koji ima potrebu da me cima sve više i više. Noću, kada ležim u krevetu, misli mi lete ka usamljenosti, pre nego ka krvoproliću, žudim za rukama koje će me zagrliti jače od smrti koja me čeka. Bila je to greška, dozvoliti Džeremiju da prespava onih nekoliko noći. Ne prestajem da mislim na njegov ležerni, jutarnji kez, njegov potpuni nedostatak svega rđavog, na bezbrižne poljupce kojima obasipa moj vrat. Štaviše, on ne insistira na seksu, ograničava se utešnim cmokićima i dodirima. Prsti mu miluju moj vrat kada otvorim oči. Ruka mu se obmota oko mog struka i privlači me na svoje čvrsto, toplo telo. Meke usne utiskuju se u moje, sporim poljupcima, sve dok moja drogirana usta ne odreaguju, puštajući ga da istražuje. Vrelina njegovog daha u mojoj kosi dok ležimo uklopljeni u krevetu, njegova noga preko moje, zarobivši mi telo svojim snažnim i vešt看 rukama.

Prošlo je osam dana otkad je napustio moj stan. Vidim ga kroz špijunku i pričam s njim kroz zatvorena vrata, svakodnevno od tada njegove isporuke nastavljaju se uobičajenim tempom i pouzdanim rasporedom. Džeremi ne navaljuje, ne buni se, ne čini ništa osim što prihvata moje oskudne odgovore, njegove usne trzaju se u predivan osmeh dok ga gledam kroz špijunku. Ne znam zašto mu ne otvaram vrata. Prilično sam sigurna, usred dana, s tim muškarcem s kojim sam ležala, da bih mogla da se kontrolišem. Svestan je mojih slabosti, već je pokazao sposobnost da me brani u borbenoj igri. Povrh toga, kao što je dokazao veselom, žutom porukom koju je ostavio pre tri dana na jednoj od mojih pošiljaka, više sa sobom ne nosi skalpel za kutije. Imala bih poteškoća da ga ubijem golim rukama. Dakle, možda vrata ne otvaram da bih zaštitila svoje srce, a ne njegovo telo. Šta god da je, nisam ih otvorila i sada žudim za njegovim dodirom.

ENI

Eni sedi u policijskoj kancelariji, njena majka je s jedne, a otac s druge strane. Preko puta radnog stola su dva muškarca, obojica u tamnim odelima, obojica nepoznati. Eni može da oseti napetost svojih roditelja, njihovi živci emituju talase nervoze. Međutim, nema razloga za nervozu. Ona zna šta će da kaže, seća se svega što joj je rečeno.

„Eni, imamo samo nekoliko pitanja za tebe, ali važno je da nam kažeš istinu. Razumeš?“ Čovek govori sporo, u maniru kojim se obično obraća bebama.

Eni ozbiljno klima glavom, bezizražajnog lica i širom otvorenih očiju.

„Ispričala si nam o ujka Majklu i kolibi. Međutim, nisi nam rekla kako si pobešla. Kako si stigla do crkve gde su te našli roditelji?“

„Ne sećam se.“ Eni govori jasno, gledajući detektiva u oči.

„Je li ti neko pretio? Je li ti rekao da nikom ne kažeš?“

Eni oseća kako se njena majka koči kraj nje i brzo odgovara.

„Ujka Majki me je naterao da popijem sok i onda sam zaspala. Probudila sam se kod crkve.“

Detektiv pilji u nju, a onda u svog partnera, i njih dvojica frustrirano uzdišu.

„Mislim da je Eni dovoljno propatila“, kaže njena majka, ustajući i povlačeći Eni.

„Vodim je kući. Gde i pripada.“

Tužan je ovaj svet kada mi dosadi gledanje čipkastih gaćica na dlakavoj zadnjici bradatog kamiondžije. Obuzdavam zevanje, nakratko se pomeram napred, van vidokruga kamera, i zevam. Kada se vratim na položaj, na licu nameštam zavodljivi osmeh.

„Oh...“, predem. „Guza ti je *tako* seksi u toj čipki. Voliš to, jelda?“

Mistyone62 gleda preko ramena u kameru njegovo zajapureno lice je mešavina pohote i uzbuđenja.

„O, da“, kikoće se, pištavim glasom koji je u suprotnosti s njegovim grubim izgledom.

Grizem se za donju usnu i širim oči, glumeći zapanjenost. A onda čujem nešto. *Sranje*. Uspravljam se, gledajući u svoja vrata. Vraćam pogled na kameru i dižem prst na usne, gestom ućutkivanja.

Zvuk se ponavlja kucanje. Toliko neočekivano u ovo doba noći da ga skoro i previdim. Gledam u ekran kompjutera, na sat u gornjem desnom uglu. 23:34. Naginjem se napred, govoreći brzo.

„Misti, izvini, ali moram da palim. Cimerka mi se vratila kući.“

Njegov ekran odmah se gasi. Rizik da će biti viđeni jeste nešto od čega klijenti najviše strepe. Bog blagoslovio moju izmišljenu cimerku, koja me je izvukla iz još smešnije situacije nego što će moj pištolj ili nož ikada uspeti. Misti kuca nekoliko rečenica, obećavši seansu i sutra, a onda odlazi. Poruka *Čet završen* svetli na ekranu. Spremna sam za akciju, izlazeći iz sobe i prislonivši oko na špijunku, zadržavajući dah pre nego što gvirnem.

Pred vratima stoji Džeremi u majici bez rukava, koja ističe njegovo razvijeno telo, i nečemu što liči na šorts. Kosa mu je vlažna, slušalice mu vise oko vrata. Gutam pljuvačku koja preti da mi iscure iz usta. Skoro osećam muževni miris njegovog znoja, koji mu orošava nožne mišiće, iako skrivene ograničenim pogledom kroz špijunku.

„Ostavi. Hvala.“ Izgovaram reči našeg scenarija i osmeh mi se širi na licu.

Džeremi se smeje, zabacivši glavu, bezbrižnim pokretom koji mi hvata srce kroz špijunku. Potom oslanja jednu ruku na vrata, nagnuvši se bliže na način koji mi omogućava da ga jasno čujem.

„Budna si. Bojao sam se da spavaš.“

„Šta? Pa da ostavim pola američke muške populacije na cedilu?“, ironično kažem, mameći još jedan njegov smeh i lice mu se razvedrava kad mi začuje glas.

„Nisam hteo da te smaram.“ Provlači prste kroz kosu, moje oči upijaju svaki milimetar tog pokreta. „Samo sam hteo da ti čujem glas. Ja...“, psuje upola glasa. „Ne znam, jebote. Samo sam hteo da ti čujem glas.“

Grizem se za usne, sprečavajući ih da se nasmeše.

„Dolaziš iz teretane?“ *Znoj. Znoj je ukusan. Možeš da ga oližeš. I da mu gricneš kožu. Isisaš malo krvi. Ko zna, možda je mazohista. Pusti me i ja ću ga obraditi. Vezaću ga.* Glasovi u mojoj glavi žamore, alavi od uzbuđenja i mogućnosti prolivanja krvi. Guram ih u stranu. Nedostajao mi je njegov glas, njegovo ležerno držanje, koje prihvata uvrnutu ženu kao što sam ja.

Džeremi gleda u svoju opremu.

„Ne. Mislim, bio sam na trčanju, pa sam odlučio da svratim. Izvini što je ovako kasno.“

Ne reagujem na to izvinjenje. On može da svrati i u četiri ujutro ako želi. I u pet ako skine tu majicu i pusti me da mu vidim znojave grudi, zadihane od trčanja. Želim da ih pipnem, da mu milujem mišiće. Dok je bio ovde sa mnom, tih nekoliko dana... seks mi nije bio ni na kraj pameti; Džeremi se poneo kao savršeni džentlmen. Međutim, sada sam se oporavila od putovanja, sada sam opet u svom svetu, daleko od povetarca i zvukova i deljenja istog vazduha, vozila i prostora s drugima... Kontakt je doživljaj koji mi nedostaje.

Nepredvidivost stvarnog života, van ovog stana. Ovde ja kontrolišem sve, bez iznenađenja koja bi poremetila moje navike. Međutim, napolju su ljudi. Ljudi poput njega rade stvari koje utiču na svaku misao, delo, emociju.

„Mogu li da uđem?“

Dah mi zastaje, bitka u meni previše je jaka da bih je ignorisala.

„Ne znam...“, kažem sporo, pomerajući ruku duž dovratka, priljubivši uho na vrata u nadi da će nastaviti da govori; moje telo žudi za njegovim glasom.

„Zato što brineš da ćeš me povrediti?“

Klimam glavom, zaboravivši u trenutku da me on ne vidi.

„Da.“

„Mogu da te savladam. Da te zajašem. Kao prilikom našeg prvog susreta.“

„Misliš, onda kada sam bila gola?“

Džeremi gleda u špijunku, sevajući zubima.

„Da. Jesi li sada gola?“

Smejem se, gledajući u svoj grudnjak i gaćice.

„Ne sasvim.“

On može da me kontroliše. Dokazao je to, moj pokušaj da mu uzmem život onemogućio je svojom snagom i agilnošću. Ovoga puta biće spreman, biće još sposobniji, naročito ako ja svojevolumno budem uzdržana, pre nego što nadodje želja za ubijanjem. Moj um poigrava se idejom da ga pustim unutra, mračne želje u zapečku mog mozga to vrebaju. *Ne smem*. Previše je opasno, previše rizično.

Džeremi seda na pod ispred mojih vrata, naslonivši se na njih; vrata se blago pomeraju pod njegovom težinom. Činim isto, kliznuvši po metalnoj površini dok zadnjicom ne dodirnem pod, priljubivši uho uz hladan metal.

„Nisi pokušala da me ubiješ kada sam ostao s tobom.“ Glas mu je tiši i moram da se napregnem kako bih ga čula.

„Znam. Tada mi se telo oporavljalo. Međutim, mislila sam, možda...“, reči mi nestaju i osećam kako se on pomera.

„Možda šta?“

„Ponadala sam se da sam bolja. Da sam se vratila u normalu.“ Zaista jesam. Dopustila sam sebi, tokom ta tri dana sa Džeremijem, da sanjarim o normalnosti. Bila sam spokojna, moji demoni utišani, moja psiha dozvolila mi je da ga dodirujem, ljubim, ne razmišljajući o tome kako bi njegova glava dobro izgledala kada bih je odvojila od tela. Tih dana bilo je skoro okrutno imati uvid u život koji nikada neću imati.

„Jesi li nekada bila normalna?“ Zvuči kao daje iznenađen mojim smehom, pravim smehom, onim koji eksplodira iz mene, i osećaj je neverovatan.

„Jesam“, šapućem. „Nekada sam bila skroz normalna. Do sedamnaeste godine. Tada se sve promenilo.“

Džeremi ne insistira na toj temi, zbog čega sam mu zahvalna. Neću da pokvarim ovaj trenutak sećanjem na svoju prošlost, neću da ispadnem luđa nego što jesam. Neko vreme sedimo u tišini.

„U redu je, zar ne?“ Glas mu razbija tišinu. „Sada si normalna. I srećna si, zar ne?“

„Da“, tiho kažem. „Srećna sam.“ I jesam. Trenutno, s njim, srećna sam. Shvativši to, odlučujem da otvorim vrata.

Pomeram se brzo, pre nego što moj mozak dobije priliku da reaguje i kaže mi da je to što radim sumanuto. Ustajem, prelazeći rukama po telu, nameštajući donje rublje. Nameštam kosu, oblizujem usne i hvatam kvaku, srce mi udvostručuje ritam u grudima.

Okrećem kvaku i vučem je sa smeškom na licu. A onda mi se srce steže kada se vrata ne pomere. Ni makac. Škripa metala o metal podseća me na bravu koja me čuva u stanu, bravu na koju sam zaboravila u silnom uzbuđenju što imam posetu. Smejem se uprkos frustraciji. Ima humora u činjenici da kada sam konačno spremna da svom životu otvorim prokleta vrata, ona su zaključana, i to po mojoj direktivi.

Džeremijev glas se diže i gledam kroz špijunku kako ustaje.

„Zaključano je“, primećuje.

Kolutam očima.

„Hvala. Znam.“

„Pa otključaj.“

Stenjem, naslonivši se na vrata.

„Ne mogu. Nemam ključ.“

„Šta?“ Zvuči uznemireno i kroz špijunku vidim kako steže pesnice. „Šta ako se povrediš? Ili ti treba pomoć?“

„Teško da bih ovde mogla da se povredim. I kada bih bila u situaciji da mi treba pomoć, sačekala bih jutro. Tada me otključava.“

„Ko?“ Zvuči osorno, ljutito. Kao da će rastrgnuti ključara, samo da bi zaštitio moju samostalnost.

„Džeremi.“ Pokušavam da ga smirim svojim glasom. „Smiri se. To je za moje dobro. Noću...“ Oklevam. „Noću sam najopasnija. Mnogo puta ne mogu da se kontrolišem i želim da izađem iz stana kako bih povredila nekog. Treba mi ovo zaključavanje. Drži me na sigurnom. Danju je lakše. Danju mogu da se kontrolišem, mogu da preživim bez zaključavanja.“

„Neću da budeš zatvorena kao životinja. Ovo je sranje!“ Džeremi snažno udara šakom o vrata, proizvodeći samo tupi odjek; svaki dolar potrošen na njih očigledno se isplatio.

Odmahujem glavom, prilazeći bliže vratima.

„Ne razumeš, Džeremi. Ono što sam ja, kako razmišljam... drugačije je od tebe, od ostalih. Preživela sam samo zahvaljujući ovom načinu života, jer ova pravila obuzdavaju moj razum, moje nagone.“

Nastaje muk i ja čekam. Ne krivim zaključanu bravu. Jedini put kada je mrzim jeste kada mi najviše treba kada me zaslepi potreba i ona me jedina zadrži unutra. Tada vrištim i udaram u vrata, proklinjem Sajmona, proklinjem sebe. Međutim, sada, kada su mi misli bistre? Ne marim što s druge strane stoji osamdeset kilograma ukusnog mesa. Znam šta mi treba. Zato i cenim ovo ograničenje kretanja.

„Ne smeta ti ako još malo popričam s tobom?“

Cerim se.

„Prijaće mi.“

Sedam opet uz vrata, slušajući njegov glas kako se pomera zajedno s njim, i pričamo, naš razgovor prebacuje se s jedne na drugu stranu metalnih vrata i traje skoro čitav sat. Dok mi se oči ne sklope i glas ne oteža. Tada mi Džeremi poželi laku noć i kroz špijunku poslednji put gledam njegovo zgodno telo, pre nego što ode niz hodnik.

„Pažljivo trči kući“, dovikujem, gledajući ga kako se sporo udaljavaprema liftu. „Grad je pun luđaka.“

On se kezi, razmetljivim osmehom koji osvetljava mračni hodnik.

„Volim luđake. Ja i oni... imamo neku posebnu vezu.“

Neku posebnu vezu. Ovo je iskra, pukotina, prilika za nešto više, i o tome razmišljam dok se vučem u krevet, sklapajući oči pre nego što stignem da se pokrijem.

Ne znam šta će biti sa mnom i Džeremijem. Ne znam je li on moj princ na belom konju ili ne. Međutim, znam da me zasmehava i znam da me prihvata „sjebanu i s namerom da ga ubijem njegovim skalpelom za kutije". S tim otkrovenjem tonem duboko, moji demoni puštaju me na miru, telo mi pada u spokojnu nirvanu sna.

Nedelju dana kasnije, Majk mi mejlom prosleđuje članak objavljen u *Stejtsboro tajmsu*. Opisuje Enino izbavljenje uz pomoć „nepoznate osobe" i navodi da je policija detaljno pretražila prikolicu sa okolinom, našavši kutiju s fotografijama i suvenirima od preko osam nestalih devojčica, sve Eninog uzrasta. Takođe, našli su laptop, original koji je Majk prekopirao. S tim informacijama nadaju se da će rešiti slučajeve nestalih devojčica i pružiti kakvu-takvu utehu njihovim porodicama.

Reagujem na njegov mejl, pitajući ga da mi nabavi bankovni račun Tompsonovih. Kada mi odgovori, dajem mu zadatak da uspostavi vezu bez traga i prebaci dvesta hiljada dolara na njihov račun.

Prilikom susreta s njima primetila sam nekoliko detalja. Njihov kamionet, ulegnut na crkvenom parkingu, s retrovizorom oblepljenim izolir trakom. Njihova izbledela i iznošena odeća. Drhtanje Henrijevog glasa kada je izjavio da nemaju novac za otkup. Ja imam novac i nema razloga da ga ne podelim. To je mala cena za tako veliko iskustvo. Izašla sam iz ovog stana, kretala se među živima. Pomogla sam nekome. Koliko sam ja spasla Eni, ona je mene spasla još više. Učinila je da osetim kako u svoj truleži moje duše još uvek postoji dobrota, svetlost.

Nada.

Čujem kucanje na vratima i dižem pogled, proverivši u ogledalu svoj izgled po poslednji put: haljina Betsi Džonson stoji mi kao salivena, kosa mi u blagim uvojcima pokriva ramena, sjaj u mojim očima za koji se nadam da je uzbuđenje, a ne ludilo.

Danas je petak i učiniću to. Idem na sastanak sa Džeremijem. Smešno je rano, četiri po podne, a on je obećao da će me vratiti kući do sedam. Opasno je i rizično. Džeremi ima striktno naređenje da me obori na zemlju ako počnem čudno da se ponašam. Međutim, verujem da postoje šanse da ovo uspe. Želim to. Potrebno mi je. Očajnički.

Nada.

Nada je opasna. Nada može da bude labava nit zbog koje će vam popustiti razum.

Beleška pisca

Pisanje ove knjige bilo je iznad svega intrigantno, jer mi je omogućilo da uronim u svet vebpornografije. Tokom istraživanja ušla sam u tu industriju i bila zapanjena ženama koje sam upoznala. Te žene su iz svih sfera života, čak do visokoobrazovanih, nezavisnih žena koje su u prethodnom životu bile poslovni profesionalci. Neke su same izabrale tu vrstu posla, druge je život naterao, ali sve poseduju jednu fantastičnu osobinu: samouverenost. Te žene ne stide se svoje profesije, one se njom ponose.

Iako su likovi u ovoj knjizi izmišljeni, situacije i Dijanine vebseanse prikazala sam najvernije što sam mogla, a klijenti su uobličeni prema fetišima koji su najčešći u vebpornografiji.

Ukoliko želite da saznate više o toj industriji, posetite www.webcammingfaq.com.

O autoru

Alessandra R. Tori je spisateljica koja živi na Floridi s mužem, pastorkom i dva psa. Njen prvi roman *Blindfolded Innocence* doživeo je veliki uspeh, skrenuvši pažnju čitalaca širom sveta. Kada ne piše, Alessandra uživa u čitanju, putovanju i vremenu provedenom s porodicom.

Sa Alesandrom možete kontaktirati putem Fejsbuka, Tvitera (@ReadAlessandra), Pinteresta i na veb sajtu www.alessandratorre.com.

A. R. Tori DEVOJKA KOJU SI VOLEO

2014.

I izdanje

Za izdavača Miroslav Josipović Nenad Atanasković Saša Petković

Izvršni urednik Dubravka Trišić

Štampa Vulkan štamparija Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač Vulkan izdavaštvo d.o.o. Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs www.vulkani.rs

Tiraž: 1.000 primeraka

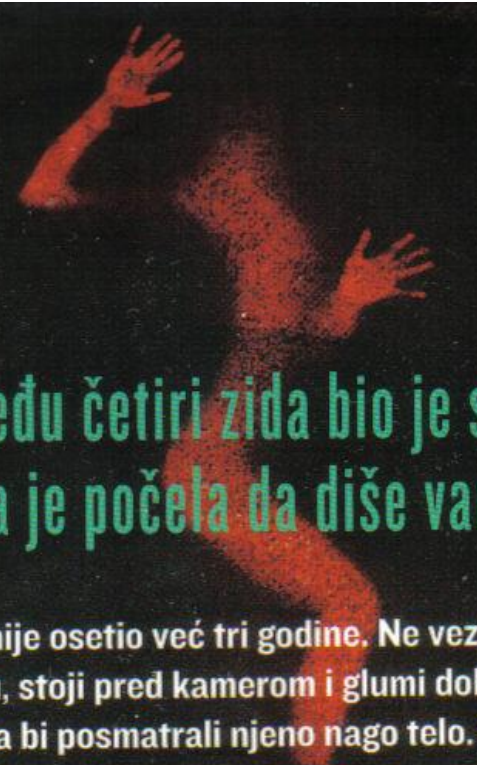
Urednik Švedana Babović

Lektura / Korektura Ivana Ćurčić / Sanja Kuzeljević

Dizajn i prelom Vulkan izdavaštvo

CIP KATALOGIZACIJA U PUBLIKACIJI dostupna je u Narodnoj biblioteci Srbije,
Beograd

COBISS.SRID 208989452

Život među četiri zida bio je savršen.
A onda je počela da diše van njih.

Njen dodir niko nije osetio već tri godine. Ne vezuje se za klijente dok skida odeću, stoji pred kamerom i glumi dok oni troše sate i hiljade dolara da bi posmatrali njeno nago telo. Šta zatraže, to i dobiju. Njihove tajne strogo čuva, a suma na njenom bankovnom računu raste vrtoglavom brzinom. Sve što im govori čista je laž.

DEVOJKA KOJU SI VOLEO

Vest o nestanku devojčice Eni uzburkala je javnost, ali i Dijanin svakodnevni život. Otmica podseća na fantazije jednog od njenih klijenata. Ubedena da je odgovoran za zločin, najzad je spremna da se suoči sa tamnom stranom stvarnosti.

On misli da sam slaba. Misli da me može potčiniti.
Ubiti me, kao i sve one devojke pre mene. Nema pojma da
moja sitna građa i nežno lice kriju zlo ravno njegovom.

vulkan

THRILER :: EROTSKI

za informacije o našim izdanjima
posetite www.vulkani.rs

ISBN 978-86-10-01110-4

9 788610 011104